

Ma Mãnh Vương Phi Pk Yêu Nghiệt Vương Gia

Contents

Ma Mãnh Vương Phi Pk Yêu Nghiệt Vương Gia	1
1. Chương Tiết Tử - Gtnv	2
2. Chương 1 : Xuyên Không (1)	3
3. Chương 2 : Xuyên Không (2)	4
4. Chương 3 : Thất Công Chúa Giáng Thiên Đệ (1)	6
5. Chương 4 : Thất Công Chúa Giáng Thiên Đệ (2)	7
6. Chương 5 : Dương Châu	9
7. Chương 6 : Trần Lam	11
8. Chương 7 : Dây Chuyền Bướm Ngũ Sắc	13
9. Chương 8 : Phong Thừa Vũ	14
10. Chương 9 : Phiên Ngoại 1 Đời Đời Kiếp Kiếp Mãi Yêu	16
11. Chương 10 : Lạc Hiên	18
12. Chương 11 : Chi Phần Lâu (1)	20
13. Chương 12 : Chi Phần Lâu (2)	22
14. Chương 13 : Người Là Âm Hồn Bất Tán Mãi Không Tiêu Tan!	24
15. Chương 14 : Tình Dịch	27
16. Chương 15 : Tiến Hành Truy Thê (1)	28
17. Chương 16 : Tiến Hành Truy Thê (2)	29
18. Chương 17 : Tiến Hành Truy Thê (3)	31
19. Chương 18 : Vũ Vương Phủ (1)	33
20. Chương 19 : Nàng Là Của Ta, Đừng Mong Ta Buông Nàng Ra...	34
21. Chương 20 : Tỷ Ấy Không Về Đây!	36
22. Chương 21 : Thân Phận Thanh Đệp	37
23. Chương 22 : Gặp Lại Nhau	39
24. Chương 23 : Chỉnh Người	42
25. Chương 24 : Cầu Hôn	44
26. Chương 25 : Hạnh Phúc Viên Mãn	46

Ma Mãnh Vương Phi Pk Yêu Nghiệt Vương Gia

Giới thiệu

Nàng – Liễu Thanh Điệp - là thiên kim tiểu thư của đại gia tộc Liễu Thanh đứng đầu thế giới về các

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-manh-vuong-phi-pk-yeu-nghiet-vuong-gia>

1. Chương Tiết Tử - Gtnv

Tiết tử

Nguồn: Uyển Điệp Cốc - Chi Phần Lâu

Trận đấu thứ “n”...

Đấu thủ: Giáng Thiên Điệp vs Phong Thừa Vũ

Vũ khí: môi lưỡi răng nếu cần (ĐĐ: =)))

Khán giả: Tình Nhi(nha hoàn của Thiên Điệp) và Tiêu Kiếm(hộ vệ của Thừa Vũ) (ĐĐ: em sorry tác giả Hoàn Châu cách cách ạ^^)

Nơi thi đấu: thư phòng Phong Vũ Các

Trận chiến có một không hai xin được phép bắt đầu, hoan hô đi nào mọi người^^...

- “Phong Thừa Vũ! Người... Nhà người lại dám hôn ta?” – Thiên Điệp lửa giận ngất trời quệt quệt đôi môi nhỏ nhắn bị hôn đỏ mọng lên, mắt trừng khuôn mặt đang cười đến sáng lạng.

- “Ừm... thật mềm thật ngọt nha... Nương tử... Nàng ngon miệng như vậy bảo làm sao ta kiềm lòng được đây?” – Phong Thừa Vũ vừa liếm liếm môi mình vừa nhếch mép cười, nụ cười làm điên đảo chúng sinh nhưng trong mắt Thiên Điệp chỉ có hai chữ “yêu nghiệt”.

- “Yêu nghiệt. Ta không phải nương tử của ngươi!” – Thiên Điệp dậm dậm chân xuống đất, khuôn mặt phấn nộn đáng yêu hồng lên vì tức giận, càng nhìn càng thấy say mê. Nàng không biết nàng đã nói câu này bao nhiêu lần rồi mà hắn vẫn cứ giả ngu không nghe! Hừ! Tức chết nàng mà!

- “Nàng có phản đối cũng vô ích... Nàng nhất định là của ta! Một mình ta!” – Thừa Vũ nhướn mày nhấn mạnh từng chữ, khí thế bừng bừng khiến Thiên Điệp run nhẹ. Cái tên này thật bá đạo đi. Nàng đầu đội trời chân đạp đất thế mà lại sợ hắn. Không cam lòng a~...

Phong Thừa Vũ thấy người nàng run run nghĩ mình vừa dọa nàng sợ hãi liền muốn tiến lên đỡ nàng nhưng chưa chạm vào đã bị nàng dấm vào chân một cái đau điếng người.

- “Ái... Đau...” – Phong Thừa Vũ ôm bàn chân bị dấm đau nhảy lùi về sau, mắt ai oán nhìn người đang đắc chí cười hắc hắc.

- “Hắc hắc. Cho chưa! Hừ!” – Thiên Điệp le lưỡi nhại Thừa Vũ rồi ngúng nguẩy nắm tay Tình Nhi đang cố gắng nén cười đi về nơi ở của mình. Nha~... Công chúa với vị vương gia này chẳng khác nào tiểu hài tử, ngày nào nàng cũng được cười đến no bụng.

Hừm. Nàng thật hư. Sau này lấy nhau rồi hắn sẽ hảo hảo dạy dỗ nàng. Phong Thừa Vũ lăm bằm trong miệng rồi liếc xéo hộ vệ của mình đang run run bờ vai vì nhin cười. Chủ nhân của hắn thật đáng yêu a~... Mong sao chủ nhân mau thú cô nương ấy vào cửa, bảo đảm những ngày sau vương phủ sẽ không bao giờ tịch mịch.

Trận chiến này xem ra đã hòa... ^&^

Giới thiệu nhân vật:

Liễu Thanh Điệp

Giáng Thiên Điệp

Phong Thừa Vũ

Lạc Hiên

Nam Phong Trần Lam

Phong Thừa Ngọc

Vân Mộc Lăng

Phượng Hướng Linh

Phượng Hướng Liên

Tình Nhi

Tiêu Kiếm

2. Chương 1 : Xuyên Không (1)

Tại sân bay Seoul, năm 2912...

- “Tiểu thư Lee, đây là vé của cô. Chúc cô lên đường bình an.” - Một người đàn ông mặc âu phục đen kính cẩn cúi đầu dâng vé máy bay lên cho Lee Yoona.

- “Ừm. Cảm ơn ông, thư kí Kim.” - Đằng sau lớp kính mát là đôi mắt long lanh khẽ lay động.

Lee Yoona lên máy bay thẳng tiến về Thượng Hải, Trung Quốc - nơi căn nhà thứ hai của nàng ngụ trị. Sau vài tiếng đồng hồ, nàng về tới Thượng Hải nhưng không về biệt thự gia tộc mà tới thẳng tập đoàn công nghệ tiên tiến Liễu Thanh. Lee Yoona - Liễu Thanh Điệp bước vào công ty rộng lớn hơn 2000 mét vuông. Tiếng giày cao gót vang lên cộp cộp khiến tầm mắt của tất cả mọi người đều ngược lên nhìn. Trước mặt họ là một cô gái có vóc dáng thanh mảnh, nàng mặc chiếc váy trắng tinh khôi, tóc đen dài đến thắt lưng xỏa tung bay trong gió, nét mặt thanh tú đáng yêu với đôi mắt to long lanh luôn mỉm cười. Liễu Thanh Điệp bước tới chiếc thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc thì bất ngờ bị chặn lại.

- “Vị tiểu thư này xin dừng bước. Đây là thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc. Người thường không được dùng.” - Một người đàn ông đứng tuổi, tóc đã điểm hoa râm nhã nhặn lên tiếng. Thanh Điệp quay đầu lại, nhìn thấy người đang nói chuyện với mình là ai thì mắt lóe lên tia sáng.

- “Giám đốc Hạ, đã lâu không gặp.” - Thanh Điệp cười tươi như nắng xuân khiến người đàn ông bờ ngõ. Khuôn mặt này có chút quen quen mà sao hắc hắc không nhớ là ai...

- “Tiểu thư đây là...” - Người đàn ông mờ mịt hỏi.

- “Bác Hạ. Bác thật khiến tiểu Điệp đau lòng nha. Mới hai năm không gặp đã quên mất cháu rồi.” - Thanh Điệp chu môi kháng nghị, ra vẻ thập phần nủn nủn. Nét mặt điềm đạm đáng yêu là tất cả mọi người ở đại sảnh tìm như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

- “Tiểu... Điệp... Là cháu sao? Trời đất. Lớn đến chừng này rồi cơ à...” - Ông Hạ ngạc nhiên trong chốc lát rồi khoé mắt rưng rưng nắm tay Thanh Điệp. Ông là người quan sát con bé từ nhỏ đến lớn thể mà cư nhiên

không nhận ra. Hai năm trước Thanh Diệp sang Hàn Quốc ở với ông bà ngoại, bây giờ mới về mà ngoại hình đã thay đổi hẳn. Lớn hơn, chắc chắn hơn, radáng hơn... Con bé đã trưởng thành rồi.

- “Bác đừng mít ứot như thế. Hỳ hỳ. Tiểu Diệp nhớ bác lắm a~...” - Thanh Diệp ôm ông Hạ vỗ vỗ vai an ủi.

- “Ôi... Bác đã già rồi... Cháu mới đó đã trưởng thành xinh đẹp như thế này... Ài... Không còn là cô bé con hay nghịch ngợm luôn quần quýt lấy bác nữa...” - Ông Hạ sụt sịt hồi tưởng.

- “Hỳ. Khi nào có dịp bác cháu mình dùng bữa cơm nha bác. Cháu đi tìm anh hai!” - Thanh Diệp cười rồi vẫy chào ông Hạ. Trong đầu nàng đang nghĩ “Bác nhầm rồi! Cháu vẫn nghịch ngợm như xưa, có khi còn hơn ấy! Hắc hắc!”.

- “Ừ... Cháu đi đi.” - Ông Hạ mỉm cười phúc hậu. Ông cứ nghĩ con bé quên ông luôn rồi. Huhu... Thì ra nó vẫn nhớ ông a~... Ông Hạ nhìn dáng Thanh Diệp khuất sau thang máy rồi đi về làm việc.

Vô số ánh nhìn tiếc nuối theo thân ảnh của Thanh Diệp. Không biết cô gái ấy là ai mà thân thuộc với giám đốc Hạ như thế nhỉ? Lại còn được dùng thang máy của tổng giám đốc nữa... Tiếng bàn tán sôi nổi rồi lắng xuống dần...

Thanh Diệp theo thang máy xuống tầng hầm đặc biệt. Nàng chắc chắn anh hai yêu quý của nàng ở dưới đây mà mờ mịt chút chẳng chạy đi đâu.

- “Ting” - Thang máy mở ra. Thanh Diệp bước ra ngoài ngược nhìn camera đang chĩa vào mình chờ đợi...

- “Hoan nghênh tiểu thư đã quay lại. Irack rất cao hứng a~...” - Một giọng nói vang lên từ chiếc camera làm Thanh Diệp mỉm cười. Tên này xem ra vẫn ghi nhớ nàng.

- “Ta cứ tưởng Irack đã quên ta rồi!” - Nàng trêu chọc.

- “Không có a~... Irack rất là nhớ người nha!” - Irack lên tiếng phản kháng.

- “Rồi rồi. Chào Irack, ta vào thăm anh hai.” - Thanh Diệp híp đôi mắt lại cười.

- “Thiếu gia đang ở phòng thí nghiệm. Mời tiểu thư.” - Irack vừa dứt lời thì cánh cửa phòng thí nghiệm mở ra cho nàng đi vào. Irack là phần mềm tin học thông minh do anh hai nàng sáng chế ra. Nó là “người” bảo vệ nơi cấm địa này. Những ai không có phận sự thì không được bước vào nơi này nữa bước.

Thanh Diệp nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng anh hai đang chăm chú lắp ráp thứ máy móc gì đó. Nàng liền nảy sinh ý muốn làm anh hai bất ngờ. Thanh Diệp nhẹ nhàng tiến tới người thanh niên đang khoác áo choàng trắng rồi nhảy chồm lên người hắn. Liều Thanh Khương Chí giật mình làm xê dịch linh kiện cuối cùng của chiếc máy mà không biết. Hắn thở dài quay lại cốc đầu cô em nghịch ngợm.

- “Nhóc con. Anh đang làm việc mà gây rối. Về nhà sao không nghỉ ngơi mà lại chạy tới đây phá anh hai a~...” - Liều Thanh Khương Chí tuy miệng trách móc nhưng vẫn sủng nịch bẹo má cô em gái duy nhất của mình.

- “Hỳ. Đùa anh hai xí mà.” - Thanh Diệp cười hỳ hỳ để yên cho anh hai nheo má mình. Việc này đã thành thói quen rồi.

- “Anh hai đang làm máy gì thế? Nhìn hoành tráng ghê nha!” - Thanh Diệp ngược mắt nhìn cái máy kì lạ to hơn người nàng, phải đến 2m là ít. Xung quanh toàn kim loại xám xám lại còn dây nhợ tùm lum.

- “Là máy thời gian...” - Liều Thanh Khương Chí đắc ý trả lời. Ánh mắt Thanh Diệp trừng to, nàng có vẻ không tin nhìn anh hai. Trên đời này quả thực làm ra được máy thời gian sao?...

3. Chương 2 : Xuyên Không (2)

“Irack.” - Thanh Diệp cất giọng gọi.

- “Ân tiểu thư.” - Chiếc máy camera xoay tới trước mặt nàng.

- “Lấy giùm ta lon coca”

- “Tiểu thư đợi chút nha!” - Irack ngoan ngoãn vâng lệnh. Vài giây sao thì một bàn tay máy đã đưa lon nước cho Thanh Diệp.

- “Cảm ơn Irack. Irack thật đáng yêu!!” - Thanh Diệp nhìn camera mỉm cười làm Irack ngượng ngùng, phía trên màn hình vi tính còn có nét ứng đồ đỏ.

Thanh Diệp khui lon coca vừa uống vừa đi quanh quanh chiếc máy thời gian. Nàng nhấp một ngụm rồi hỏi anh hai mình.

- “Anh hai. Anh có chắc cái thứ hoạt động được không?” - Thanh Diệp nghi ngờ.

- “Nhóc con. Dám nghi ngờ anh hai. Cốp.” - Khương Chí cốc đầu cô em.

- “Đau a~... Em hỏi cho chắc. Xí...” - Thanh Diệp chu môi. Người đầu cứ ưa dùng bạo lực. Hèn chi vẫn chưa lấy được vợ. Haha...

Liều Thanh Diệp chọt chọt lên mấy cái nút trên bảng điều khiển máy thời gian mà không hề biết mình đã nhấn nút khởi động, đồng thời đồng hồ thời gian trên máy cũng đi thụt lùi về năm 1237... Hừm. Phá này. Phá cái máy của anh luôn. Ghét. Thanh Diệp liếc liếc anh hai rồi đi ra trước màn hình máy thời gian, nàng lại uống một ngụm nước. Nha~ Sao giống cái gương thế nhỉ? Thanh Diệp tiến tới chọt chọt tay lên màn hình thì chân vấp phải dây điện làm người nàng bổ nhào lên phía trước, nước văng lên màn hình còn cả người nàng thì đập hẳn vào máy nhưng lại bị dội lại. Căng người Thanh Diệp ngã sòng soài trên màn đất, linh hồn bay ra khỏi thể xác và bị hút vào máy. Chiếc máy thời gian rung lên dữ dội, phát sáng, kêu “rẹt rẹt”. Liều Thanh Diệp đang đứng ở xa thấy em gái ngã, máy thì rung bần bật làm hắn hết hồn chạy tới đỡ em lên nhưng đã không kịp. Khương Chí ôm em gái đã không còn hơi thở, người bần thần... Mới mấy phút trước còn đùa giỡn, vậy mà bây giờ... Nàng là đứa em duy nhất của anh a~... Ông trời thật tàn nhẫn... Khương Chí đau lòng ôm Thanh Diệp, người nấc lên nghẹn ngào. Tại hắn.. Tất cả là lỗi tại hắn... Tiểu Diệp của anh...

*****Liều Thanh Diệp cố gắng mở mắt ra nhưng tại sao chung quanh lại là một mảnh đen tối... Nhưng nơi này thật ấm áp nha... Rất thoải mái... Nàng lại yên bình ngủ nhưng không được bao lâu thì nàng thấy có ánh sáng lóe lên. Gì vậy?... Ánh sáng lan tỏa dần... Nàng đã mở mắt được nhưng cái gì cũng mờ mờ. Thanh Diệp cảm giác được cả người mình đang trôi tuột về phía ánh sáng đó. Hết ấm áp rồi. Nàng rung mình. Sao bây giờ lại thấy lạnh?> “< nàng=” “mở=” “mắt=” “nhìn=” “xung=” “quanh=” “thì=” “thấy=” “khá=” “nhiều=” “người không=” “lò=” “đang=” “vây=” “lấy=” “mình.=” “ách.=” “nàng=” “thế=” “nào=” “lại=” “lọt=” “vào=” “thế=” “giới=” “người=” “khổng=” “lò=” “rời??=” “thanh=” “diệp=” “méo=” “máo=” “thì=” “bất=” “ngờ=” “có=” “một=” “người=” “phụ=” “nữ” “khổng=” “lò=” “béo=” “mập=” “kề=” “sát=” “vào=” “người=” “nàng,=” “tay=” “nhéo=” “vào=” “mông=” “nàng=” “một=” “cái=” “thật=” “mạnh.=” “thanh=” “diệp=” “đau=” “quá=” “khóc=” “tóc=” “>

- “Oaoaoa...” - Trời... Ngay cả giọng của nàng cũng giống con nít rồi. Nàng rất bức mình vì mọi người xung quanh đều cười rộ lên. Nàng định mở miệng mắng thì hốt hoảng khi nghe người đàn bà mập mở miệng.

- “Nương nương, hoàng thượng... Thất công chúa thật khả ái... Nàng vừa mới chào đời đã có biết tròng mắt nhìn nô tỳ rồi này.” - Mụ đàn bà béo cười hề hề ầm nàng lên đưa đến bên một người phụ nữ trẻ đẹp đang nằm trên giường.

Người phụ nữ trẻ ấy nhìn nàng bằng ánh mắt yêu thương rồi hôn lên má nàng.

- “Thất nhi rất đáng yêu. Không hề quấy khóc nha. Lại đây phụ hoàng ôm cái nào.” - Thanh Diệp nghe được giọng trầm ấm của một người đàn ông vang lên. Ngay sau đó nàng đã bị ông ta ôm lấy, lắc qua lắc lại đến chóng cả mặt.

Thanh Diệp sợ sệt giơ tay mình lên thì xém ngắt khi thấy bàn tay nhỏ xíu của em bé. Trời a~... Nàng như thể nào lại biến thành tiểu oa nhi mới chào đời thế này. Thanh Diệp khóc không ra nước mắt hươ hươ bàn tay bé nhỏ của mình. Một lần nữa cả căn phòng rộn lên tiếng cười vì hành động của nàng. Đây là một giấc mộng thôi! Nàng khẳng định điều đó! Chỉ là giấc mộng... Thanh Diệp tự thuyết phục mình rồi chìm dần vào giấc ngủ... Nàng không hề để ý đến trang phục của những người này và hiển nhiên không hề biết chính

mình đã xuyên không về quá khứ cả nghìn năm...

4. Chương 3 : Thất Công Chúa Giáng Thiên Điệp (1)

Thanh Điệp mở mắt ra lần nữa thì không thấy ai bên cạnh mình ngoài người phụ nữ trẻ đó. Có nhầm không? Chẳng lẽ nàng vẫn đang nằm mơ? Thanh Điệp nhú mày dùng tay捏 đầu mình. Á... Ô...ô... Đau... Không phải là mơ vậy thì nàng đang ở đâu? Thanh Điệp lo sợ hồi tưởng lại... Không phải nàng đang ở phòng thí nghiệm với anh hai sao? Máy thời gian... Thôi chết rồi... Chẳng lẽ nàng xuyên không? Còn thân xác nàng đâu a~? Ô ô... Nàng thành oa nhi rồi? Thanh Điệp khóc òa lên đánh thức người phụ nữ đang say giấc nồng. Nàng ta vội vàng ôm Thanh Điệp vào lòng rồi dỗ dành trấn an.

- “Thất nhi ngoan nào... Có mẫu hậu đây rồi... Con đừng khóc... Mẫu hậu sẽ đau lòng...” - Hoàng hậu Khánh An hoàng triều ôm Thanh Điệp nói nhẹ nhàng.

- “Mẫu hậu...” - Thanh Điệp như nhìn thấy bóng dáng mẹ khi còn ở hiện đại nên vụt miệng nói.

- “Cái gì? Con... con vừa gọi ta là mẫu hậu sao?” - Hoàng hậu Ánh Mai sửng sốt nhìn nữ nhi trong lòng. Nàng nghe nhầm phải không? Thất nhi mới 1 ngày tuổi đã biết nói?

Ách... Nàng lỡ lời rồi... Mà mẫu hậu sao? Chẳng lẽ nàng là công chúa thật sao? Chắc chắn. Đi đâu cũng sung sướng, quý cho đã...

- “A Lý...” - Hoàng hậu cất tiếng gọi.

- “Có nô tài” - Thanh Điệp nhìn thấy một người mặc áo xanh đậm tiến vào cúi đầu trước “mẫu hậu” của nàng.

- “Người đi nói hoàng thượng tới đây gấp dùm ta. Đi nhanh đi!” - Hoàng hậu hồi thúc.

- “Là. Hoàng hậu nương nương.” - A Lý nhanh chóng rời đi.

Hoàng Hậu Ánh Mai quay lại nhìn Thanh Điệp, ánh mắt nàng hiện lên vẻ vui mừng, nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt non mềm của Thanh Điệp làm Thanh Điệp nhột cười khúc khích. Tiếng cười của oa nhi trong trẻo vang vang khắp tầm cung, mọi cung nữ thái giám đều hé môi cười, thất công chúa của họ rất giống hoàng hậu nương nương nha, khẳng định sau này sẽ là một quốc sắc thiên hương...

- “Ngọc nhi... Có chuyện gì vậy?” - Hoàng thượng thân mặc hoàng bào thêu rồng bay uốn lượn tiến vào, mặt tràn ngập lo lắng.

- “Sơn... Chàng xem... Thất nhi đã biết nói rồi đó. Thất nhi vừa mới gọi thiếp là mẫu hậu...” - Ánh Mai vui vẻ khoe.

- “Sao có thể? Nàng mới 1 ngày tuổi?” - Hoàng đế Thiên Sơn đáy mắt lộ vẻ không tin nhưng một giây sau đã ngỡ mình lãng tai khi nghe từ miệng Thanh Điệp cất tiếng gọi.

- “Phụ hoàng...” - Giọng trẻ con nơn nót ngọt ngào vang lên khiến tâm Thiên Sơn hoàng đế chấn động mạnh. Là thật sao? Nữ nhi hắn mới 1 ngày tuổi đã biết nói? Trời ơi? Thật không thể tin được. Hắn rất cao hứng.

- “Tiểu công chúa của phụ hoàng... Con có thể nói lại không...?” - Ánh mắt hoàng đế tràn ngập chờ mong.

- “Phụ hoàng...” - Thanh Điệp gọi rành mạch. Haha... Nơi đây sẽ bảo nàng là thiên tài cho xem.

- “Ôi... Thất nhi của phụ hoàng...” - Hoàng đế Thiên Sơn vui mừng ôm Thanh Điệp. Nữ nhi này là trời ban cho hắn đây mà. Hắn thấy được sự thông minh, lanh lợi ánh lên trong mắt nữ nhi. Nha~... Hắn phải tổ chức tiệc mừng cho cục cưng bé nhỏ của hắn...

Cả nhà ba người ôm nhau đùa giỡn rất vui vẻ. Thanh Điệp đã chấp nhận thân phận mới. Nhỏ lại thì sao? Cũng rất tốt! Nàng rất muốn nhỏ lại để phá phách mà không bị la mắng... Oa haha...

Vào ngày sinh thần tròn một tuổi, nàng được đặt tên là Giáng Thiên Điệp vì không biết từ đâu rất nhiều bướm đủ màu sắc bay tới hoàng cung, quần quýt xung quanh người nàng. Mọi người thấy đây là hiện tượng rất lạ nhưng khẳng định đó là điều may mắn vì theo phong tục của người dân Khánh An thì chỉ cần là loài vật bay lượn tới bên mình thì sẽ mang lại điều tốt lành. Khi đàn bướm bay đi thì trên tay Thanh Điệp có một sợi dây chuyền lấp lánh có mặt dây là một con bướm ngũ sắc. Từ đó sợi dây ấy được đeo lên cổ nàng, không lúc nào tháo ra. Thanh Điệp cũng thấy lạ nhưng không quan tâm vì nàng thích đồ lấp lánh a~... Hắc hắc... Ngoài ra nàng còn được đeo một chiếc vòng tay làm từ ngọc lục bảo. Phía ngoài khắc hai chữ “Khánh An”, còn mặt sau là hai chữ “Thiên Điệp”. Chiếc vòng tay này là biểu tượng cho công chúa hoàng thất, khẳng định thân phận của mỗi người.

Thiên Điệp càng lúc càng lớn, tố chất thông minh ngày càng lộ rõ. Nàng lớn lên xinh xắn, đáng yêu. Tuy không phải là đẹp nhưng lại rất khả ái với đôi mắt hạnh phúc long lanh, sống mũi nhỏ xinh cùng đôi môi hồng nhuận nhỏ nhắn. Ngũ quan cân đối hài hòa tạo cảm giác yêu thích không thôi dù chỉ mới 3 tuổi. Nhưng chỉ có điều... Nàng cực kỳ nghịch ngợm... Trong cung tuy ai cũng yêu quý nàng nhưng họ luôn phải bận rộn dọn dẹp chiến trường mỗi khi nàng bày trò... Đau đầu a~...

- “Tiểu Điệp... Muội ở đâu?” - Tam công chúa Thiên Nhã vừa đi tìm Thiên Điệp vừa cất giọng gọi. Hừ. Nàng tìm muội ấy từ này giờ vẫn chưa tìm ra. Hoàng cung rộng lớn thế này biết tìm đâu đây?

- “Tiểu Nhã. Vẫn chưa tìm thấy thất nhi sao?” - Đại công chúa Thiên Lan nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh.

- “Đại hoàng tỷ... Vẫn chưa... Muội là cao thủ trốn tìm thế mà lại tìm không ra muội ấy...” - Tam công chúa 12 tuổi mặt cau có.

- “Thôi chúng ta đi chỗ khác tìm. Muội ấy rất thông minh. Sẽ không trốn mấy chỗ dễ dàng tìm được đâu.” - Thiên Lan công chúa nói lời trí lý nhưng sự thật là...

Ai za... Mấy tỷ ấy làm gì mà lâu thế không biết? Nàng nằm đây cả buổi rồi mà vẫn chưa tìm thấy... Haiz... Thiên Điệp lẩn qua lẩn lại trong phòng ngủ của mình. Đúng là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Haha. Có ai nghĩ nàng sẽ chạy vào tẩm cung của chính mình đâu chứ. Một canh giờ sau... trong lúc Thiên Điệp chán nản lẩn ra ngủ...

- “Cuối cùng cũng tìm được... Phù phù...” - Lục vị công chúa xếp theo thứ tự từ lớn đến bé đứng thở dốc. Tiểu quý này thật khôn. Thế mà các nàng không nghĩ ra ngay từ đầu mà cứ chạy hết hoàng cung đi tìm. May sao phụ hoàng cao tay liền đoán ra ngay tiểu quý đang nằm dai trong tẩm cung. Hừ hừ...

- “Các tỷ... Muội muốn vẽ mặt mèo lên mặt Thất nhi...” - Lục công chúa Thiên Ái xoa xoa tay híp mắt.

- “Được được... Tỷ ủng hộ...” - Năm công chúa còn lại nhao nhao đồng ý. Thất nhi mới 3 tuổi đã liên tục chinh các nàng. Giờ là lúc trả thù... Nhưng các nàng không ngờ rằng mình lại bị chinh nặng thêm...

Thiên Điệp say sưa ngủ nên không biết trên mặt mình từ lúc nào đã vẽ một đồng hình thù quái lạ. May mắn nàng có thói quen ngủ dậy là soi gương nên chưa ai nhìn thấy, nếu không thực mất mặt. Lục vị hoàng tỷ kia tiêurồi... Thiên Điệp nhếch mép cười... Ngày hôm sau, ở 6 tẩm cung của 6 công chúa lớn đều phát ra tiếng hét thất thanh. Cả 6 nàng đều khóc không ra nước mắt, la hét ầm trời nhìn lũ gián lúc nhúc trên người mình... (ĐĐ: đủ ác)

- “Giáng Thiên Điệp...” - Tiếng vang chấn động lan tỏa khắp hoàng cung Khánh An. Hoàng thượng, hoàng hậu cùng tất cả mọi người đều lắc lắc đầu đón chào ngày mới... như mọi ngày...

5. Chương 4 : Thất Công Chúa Giáng Thiên Điệp (2)

Thiên Điệp lúc 5 tuổi...

Tây Vực đem cống phẩm cống nạp cho Khánh An hoàng triều. Vô số đồ vật rực rỡ, trân quý cũng như các loại hoa quả, thực phẩm lạ được chất đầy hoàng cung. Các công chúa được ban tặng các tấm lụa thượng

hạng, một số đồ trang sức cùng lá trà hảo hạng của Tây Vực.

Lục vị công chúa ngồi trong đình viện ở ngự hoa viên, cùng nhau nhấm nháp hương vị thơm nồng man mát của lá trà Tây Vực. Vừa nhấp lên một ngụm thì toàn bộ đã phun ra ngoài vì quá mặn. Các nàng tao nhã lau khô môi, ánh mắt ném đến thân ảnh nhỏ bé đang ôm bụng cười to đằng sau lùm hoa cúc.

- “Thất nhi...” - Ngũ công chúa Thiên Chi nhanh chóng tiến ra đằng sau Thiên Diệp túm nàng kéo về phía các tỷ muội còn lại.

Cả 6 người hí hóp mắt nguy hiểm nhìn thẳng vào Thiên Diệp làm nàng chột dạ nuốt một ngụm nước bọt.

- “Thất nhi... Lần này để xem các tỷ giáo huấn muội như thế nào...” - Tứ công chúa Thiên Kiều hăm he xắn tay áo lên.

Thiên Diệp biết bản thân lần này khó thoát, một mình nàng làm sao đủ khỉu địch lại 6 người bọn họ. Thiên Diệp cúi đầu mân mê váy rồi ngược mặt lên, mọi bặm bặm ra cẻ đáng thương, ánh mắt long lanh ngân ngấn nước, người nhìn vào chỉ muốn ôm lấy nàng hảo hảo yêu thương một phen. Lục vị công chúa quay mặt đi để không đối mặt với khuôn mặt non nớt trắng mịn ấy. Các nàng sợ chính mình sẽ nổi lên sắc tâm mất... (ĐĐ:) Lần nào các nàng muốn dạy dỗ Thất nhi là y như rằng muội ấy lại trưng ra bộ dáng thập phần ủy khuất làm các nàng rung động, không thể ra tay động thủ được... Hừ... Lần này không mắc câu nữa đâu nhưng mà...

- “Các hoàng tỷ yêu dấu của muội... Muội biết các tỷ không nỡ trách phạt Thất nhi đâu mà... Các tỷ yêu thương Thất nhi mà phải không...” - Giọng nói ngọt ngào khuấy động các công chúa... Haiz... Các nàng đành thối lui...

- “Thất nhi... lần sau không được trêu chọc các tỷ nữa nghe không...?” - Nhị công chúa Thiên Đào nhẹ nhàng nói với Thiên Diệp. Trong tất cả các tỷ muội nàng là người ôn nhu, hiền thực nhất, Thiên Diệp rất thích không nhẽo với nàng.

- “Ân... Thất nhi biết rồi ạ...” - Thiên Diệp giả bộ cúi đầu hối lỗi. Lần sau nàng sẽ tiếp tục phát huy... há há... Nhiều khi Thiên Diệp đã quên mất rằng mình đã hơn 18 tuổi, cứ phát huy tinh thần của một cô bé 5 tuổi, hồn nhiên, thơ ngây vô tự lực... (ĐĐ: Ặc Ặc... ngây thơ ghê...)

- “Ngoan lắm...” - 6 công chúa mỉm cười xoa đôi má bầu bĩnh đáng yêu của nàng. *****2 năm sau Thiên Diệp xuất cung dạo chơi thì tình cờ cứu được một ông lão khát cái đang hấp hối vì đói. Nàng mang lão về cung chăm sóc và sau đó được lão nhận làm đồ đệ dạy công phu võ học và y dược cho nàng. Thiên Diệp không biết rằng người nàng cứu lại là Thái Ất chân nhân, vì muốn trả ân tình khi xưa nợ nàng nên lão xuống trần dạy nàng. Bí mật về thân phận thật sự của Thiên Diệp vẫn chưa dừng lại ở đó... (ĐĐ: Thiên Diệp thực chất là ai thì mời mọi người đón đọc phiên ngoại 1 sẽ ra vào lúc nào đó ta chưa biết... hô hô...)

Thiên Diệp bản chất lười biếng nên chỉ học cái gì mình thích. Sau 8 năm, sở trường của nàng là kinh công, độc dược và xuân dược. Học kinh công vì nàng không thích đánh nhau, chỉ thích chạy thôi. Học độc dược để trừng trị những ai dám đắc tội với nàng. Còn học xuân dược vì... sở thích... và biết đâu cần dùng... há há...

Thiên Diệp có tính cách không được bình thường cho lắm, toàn thích phẫn nộ đi ngông nghênh trong cung trên hết cung nữ này sang cung nữ khác, ngay cả các tỷ tỷ cùng mẫu hậu cũng không tha làm cả hoàng cung đầu đầu không thôi, chỉ mong sao chóng già nàng ra ngoài...

Một ngày lúc Thiên Diệp vừa tròn 18 tuổi, nàng liền xin phép ra ngoài giao du thiên hạ. Ban đầu hoàng đế không cho nhưng vì nàng giỏi tuyệt diệu mĩ thuật nên đành phải đồng ý. Cả hoàng cung bừng lên sức sống, nhiều người vui vẻ như mở cờ trong bụng... Ngày tháng tai họa của dân gian bắt đầu từ đây...

6. Chương 5 : Dương Châu

Thiên Diệp dẫn theo Tình Nhi - nô tỳ thiếp thân của mình rời cung thẳng tiến về thành Dương Châu thuộc địa phận Long Thịnh hoàng triều. Nàng nghe nói Dương Châu sông nước hữu tình, là chốn bồng lai tiên cảnh với những dòng sông xanh mát uốn lượn quanh đường phố... Nàng muốn đi ngao du thiên hạ nên dĩ nhiên phải chọn nơi có cảnh đẹp mà đi chứ. Thiên Diệp nâng khố môi cười nhẹ nhàng khi thấy cổng thành ngay phía trước. Lúc này nàng mới thúc ngựa đi chậm lại.

- “Công chúa... Ách... Công tử...” - Tình Nhi lên tiếng gọi nàng liền nhận được ánh mắt cảnh cáo nên sửa lời nhanh chóng.

- “Tình Nhi. Chúng ta không có ở trong cung, lại đang phần nam trang mà. Em hãy cẩn trọng cách xưng hô. Ta không muốn bị lộ đâu.” - Thiên Diệp nhẹ giọng trách cứ.

- “Vâng. Công... tử... Tình Nhi sẽ sửa.”

- “Được rồi. Xuống ngựa dắt bộ vào thành thôi.” - Thiên Diệp gọn gàng leo xuống rồi đỡ Tình Nhi xuống theo.

Hai chủ tớ cao cao tại thượng bước vào thành Dương Châu. Đạp vào mắt nàng là dòng người tấp nập, tiếng chào mua hàng hóa vang khắp chốn, nhìn qua không có vẻ gì khác với kinh thành An Lạc của nước nàng cả. Nhưng có điều khác biệt là nơi đây giáp núi, nàng phóng tầm mắt ra xa còn thấy được những ngọn núi cao thấp xanh bạt ngàn, còn có con sông Thanh Mỹ chạy ngang qua... Đúng là rất đẹp. Tùy tiện chọn một khách điểm lớn, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Thiên Diệp cùng Tình Nhi đi dạo phố. Mới bước ra đường đã nghe một trận huyên náo.

- “Gia... Lấy lại công bằng cho thiếp...” - Một giọng nữ mềm mại vang lên, nghe mà thấy nao nao cả người.

- “Tiểu mỹ nhân của ta, nàng yên tâm...” - Một giọng nam ngả ngớn đáp lời.

Thiên Diệp không thèm để tâm liền muốn rẽ hướng khác mà đi nhưng lại nghe tiếng roi quật dữ dội lên nền đất kèm theo tiếng khóc thê lương của một nữ tử. Nàng nhú mào tới xem thì thấy khung cảnh rất phản cảm. Một nam nhân dáng vẻ cao to đang cầm roi mảy ra sức quật vào người nữ tử dưới chân mình. Bên cạnh hắn là một nữ nhân xinh đẹp nhưng mắt lại lơ lửng tia hiểm độc. Nàng liếc xuống phía dưới thì thấy nữ nhân vận bạch y, khuôn mặt thanh thoát nhưng nước mắt ràn rụa, nàng ta rùng mình bật lên tiếng khóc mỗi khi roi kia đánh xuống người mình. Thiên Diệp bất bình tiến lên thì bị Tình Nhi ngăn lại.

- “Công tử. Đứng...” - Tình Nhi lộ vẻ lo lắng.

- “Tình Nhi. Nàng ta rất đáng thương. Nếu không ngăn cản thì sẽ bị đánh chết.” - Thiên Diệp bấm môi.

- “Xin hỏi... Nam nhân đó là ai? Sao có thể làm như vậy với một nữ nhân tay yếu chân mềm như thế?” - Thiên Diệp lúc này mới quay sang hỏi người bên cạnh.

- “Công tử chắc mới đến nơi này không biết hần. Hần ta là Tư Đồ Ngạo - con trai của Tư Đồ Mãn tri phủ thành Dương Châu này. Ngày thường phách lối không coi ai ra gì, suốt ngày đi kiếm chuyện phá dân chúng. Trong phủ cơ thiếp vô số, toàn bị hắn cưỡng ép bắt về. Người đang bị đánh kia là chính thê của hần. Dù xinh đẹp nhưng rất nhút nhát, luôn bị các tiểu thiếp đổ oan. Nữ nhân đứng dựa vào người hần là tiểu thiếp mới rước vào cửa, tên là Thúy Hồng - là một nữ tử thanh lâu. À... Khổ thân cho vị phu nhân kia... Ngày nào cũng bị đánh đập...” - Người nam nhân đứng bên nàng lắc đầu thở dài.

- “Không ai ngăn cản được hần sao?” - Thiên Diệp nhú mào, nàng cảm giác được cơn tức đang dâng trào trong lòng mình. Hừ. Tên đó không bằng cầm thú.

- “Không ai dám... Tri phủ thành này là một kẻ tham quan vô lại, lại nuôi con quá đáng. Ai dám kháng nghị đều bị hần giam vào ngục...” - Nam tử lại lắc đầu.

- “Đa tạ đã nói cho ta biết.” - Thiên Diệp lên tiếng.

Nàng không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng này thêm nữa. Nàng mới tới đây, không muốn rước phiền toái vào thân nhưng mà... Khi thấy vị nữ tử kia sắp ngất, Thiên Diệp dang tay mình ra rồi bay tới đập một cước thật mạnh vào người Tư Đồ Ngạo khiến hắn ngã lăn ra đất. Tư Đồ Ngạo dương mắt nhìn xem kẻ nào to

gan tày trời dám đá hấn thì thấy thân ảnh của một nam nhân trẻ tuổi vận hoàng y, nét mặt thanh tú trắng hồng, mũi nhỏ nhắn tương xứng với đôi môi hồng nhuận bé xinh. Hấn nhìn đến mê mẩn cả người, nhất thời quên đi cơn tức. Nam nhân trông còn đẹp hơn nữ nhân nữa... Trong giây lát hấn ngỡ người thì thấy đôi mắt trong suốt ánh lên tia khinh thường liền phục hồi thần trí, vội vàng đứng dậy rống to.

- “Xú tiểu tử hỗn xược. Người là ai mà dám đá ta?” - Tư Đồ Ngạo cơ hồ muốn thổi bay lỗ tai của tất cả mọi người xung quanh.

- “Ta là ai không cần người quản. Đường đường là một nam nhân lại đánh nữ nhân tàn bạo như vậy. Vương pháp để đâu?” - Thiên Diệp thanh thanh đáp lại, khí thế cuồng ngạo bức lui Tư Đồ Ngạo một bước.

- “Nàng là thê tử của ta. Ta muốn dạy dỗ thể nào là quyền của ta. Tách biệt là vương pháp. Người bộ dáng trông cũng khá... Chỉ bằng về làm nam sủng của ta đi...” - Tư Đồ Ngạo vươn tay thô kệch định chạm vào mặt Thiên Diệp, giọng điệu kinh tởm khiến nàng lợm cổ họng.

- “Người đồ vương bát đản.” - Thiên Diệp vung tay hất hấn ra khiến hấn xém té ngã lần nữa.

- “Hừ. Gia coi trọng mà người không muốn thì... Bay đâu... Bắt hấn chota!!!” - Sau tiếng hét là một đám người hùng hổ tiến lên định bắt lấy Thiên Diệp.

Thiên Diệp sử dụng khinh công bay lên rồi lại đáp xuống ra đòn nhanh gọn khiến nhiều tên vắng xa. Nhưng tình hình càng lúc càng xấu đi. Nàng chỉ một thân một mình không đấu lại cả đám nam nhân to lớn như vậy. Thiên Diệp tính dùng độc dược nhưng thấy không ổn nên thôi. Sau một hồi nằng thấm mệt, nàng thấy mắt mờ dần thì bất thành linh có một đạo quang xanh nhạt tới bên cạnh nàng đá bay những tên kia ra xa. Là một nữ nhân...

- “Các người thật quá đáng, ý đồ hiếp yếu. Một lũ ti bỉ!!” - Trần Lam cất giọng to mắng người.

- “Thối nha đầu. Lại một kẻ muốn làm anh hùng sao? Haha. Lên tụi bay!!” - Tư Đồ Ngạo nhếch mép cười mỉa.

Lam y nữ tử khẽ xoay mình lên cao, gấu váy tung bay trên bầu trời thành Dương Châu, từ hai tay áo của nàng xuất hiện hai dải lụa màu xanh cùng tông với bộ xiêm y nàng đang mặc, đôi bàn tay trắng nõn tinh tế, khéo léo điều khiển dải lụa, như đợc lệnh của chủ nhân, 2 dải lụa tựa hồ như con măng xà ngoan độc lạnh lùng, phóng tới đám sai dịch, chỉ một chiêu duy nhất, cả đám đã ngã nhào trên mặt đất. Người dân xung quanh chỉ nhìn thấy một nữ nhân tay cầm dải lụa phong tình khẽ xoay hết như đang múa nhưng họ nào ngờ, 2 dải lụa yếu mềm ấy lại có thể hạ gục đối phương một cách nhanh chóng.

Thiên Diệp dần tỉnh táo lại thì đã thấy đám sai dịch lăn lộn dưới đất, nàng lúc này mới nhìn thẳng người mới ra tay cứu trợ mình. Là một nữ nhân ngũ quan xinh xắn, tóc đen dài chấm lưng và có đôi mắt màu tím rất đẹp.

- “Đa tạ cô nương...” - Thiên Diệp cúi người cảm tạ.

- “Không có gì đâu ”công tử...” - Trần Lam tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, đè nén hai chữ “công tử” làm nàng sững sốt.

- “Haha...” - Trần Lam cười phá lên khi thấy bộ dáng ngẩn ngơ của Thiên Diệp. Thiên Diệp lúc này cũng mỉm cười.

- “Đi thôi.” - Trần Lam nháy mắt dắt tay Thanh Diệp đi tới tửu lâu Kim Hương. Tình Nhi cũng nhanh chóng bám theo, miệng không ngừng cảm tạ Trần Lam và than thở Thiên Diệp đã xém gánh họa...

Bọn họ chọn một nhà gian trên lầu hai, rất an tĩnh dùng bữa. Lúc này Trần Lam mới lên tiếng.

- “Không biết ”công tử” đây là người phương nào? Nghe giọng không giống với người ở nơi đây.” - Trần Lam ánh mắt thú vị đáng giá.

- “Tiểu thư. Nếu đã biết ta giả nam rồi thì không cần mĩa mai vậy đâu. Ta tên Thanh Diệp, tới từ Khánh An. Đang đi ngao du thiên hạ thôi. Chẳng hay cao danh quý tánh của cô nương?” - Thiên Diệp cười cười, nàng cảm thấy rất có cảm tình với vị nữ tử trước mắt.

- “Nha~. Ta tên Trân Lam. Rất vui được làm quen với người, ThanhDiệp...” - Trân Lam quên mất mình đang ở cổ đại giơ tay ra làm quen, định rút về thì Thiên Diệp đã nắm lấy, tự nhiên bắt tay như là việc kinh thiên địa nghĩa làm Trân Lam thoáng sửng sốt.
- “Người đến từ hiện đại...?” - Cả hai bất ngờ hỏi đối phương.

7. Chương 6 : Trân Lam

Trân Lam chớp chớp mắt nhìn Thiên Diệp, ôn nhu nói:

- “Tên ta ở hiện đại tên là Asagi Jujitaka”
- “Jujitaka? Đại gia tộc lớn nhất của Nhật Bản?” Thiên Diệp há hốc miệng kinh ngạc nhìn Trân Lam, dường như muốn xác thực xem có phải mình nghe nhầm hay không.
- “Ừ. Vậy còn người?”
- “Ta tên Liễu Thanh Diệp” - Thiên Diệp cười dịu dàng.
- “Oh~ hóa ra thiên kim tiểu thư tập đoàn Liễu Thanh.” - Trân Lam hai mi khẽ chớp cười cười nói, không ngờ cả hai đứa đều có vai vế lớn như vậy.
- “Haha, xem ra chúng ta là có duyên với nhau rồi, người làm thế nào mà xuyên?” - Thiên Diệp thanh âm trong trẻo hỏi.
- “Mở cánh cổng thời gian. Vậy còn người?”
- “Ái nha, ta cũng giống như người, xuyên đến đây bằng cánh cổng thời gian”
- Cả hai nhìn nhau chớp chớp mắt, một hồi lâu, hai người bọn họ ôm bụng cười.
- “Đúng là có duyên mà.” Thiên Diệp cười nói.
- “Àn. Năm nay người bao nhiêu tuổi?”
- “Ta năm nay trong 17, còn người?”
- “Ta 17,5 tuổi. Ai nha... người phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ đấy!” Trân Lam đưa tay lên miệng cười duyên.
- “Hỳ. Tỷ tỷ, muối muối hôm nay kính tỷ một ly, cảm tạ người hôm nay đã ra tay tương trợ.”
- “Hảo. Ly rượu này của muối, tỷ tỷ xin nhận, mừng cho những người đồng đạo gặp nhau.”
- Cả hai cùng nâng ly uống sạch một ngụm rồi nhìn nhau, ánh mắt toát lên vẻ vui vẻ nhẹ nhàng.
- “Công chúa...” - Tình Nhi lên tiếng muốn ngăn cản. Cơ bản là công chúa nhà nàng mới gặp vị tiểu thư này liền đã thân như tỷ muội... Nàng sợ... công chúa bị lường gạt... không biết mục đích của vị cô nương kia là gì...
- “Công chúa? Muội là công chúa sao?” - Trân Lam mở to mắt ngạc nhiên.
- “Cũng không giấu gì tỷ, quả thực muội là thất công chúa Khánh An hoàng triều.” - Thiên Diệp liếc Tình Nhi khiến nàng ta chột dạ cúi đầu rồi quay sang cười nói với Trân Lam.
- “Oa... còn tỷ là quận chúa. Hắc hắc.”
- “Ồ... Xem ra tỷ muội ta thật giống nhau nhỉ?” - Thiên Diệp ngạc nhiên một chút rồi lại vui vẻ nhấm nháp hương vị của mỹ thực trước mắt.
- “Ừ...hỳ...” - Trân Lam cũng gấp một chút thức ăn bỏ vào miệng. Ừm... thật ngon...
- “Tỷ tỷ...” - Thiên Diệp áp ứng.
- “Hửm?” - Trân Lam vừa ăn vừa ngước đầu lên nhìn Thiên Diệp.

- “Muội vẫn còn tức chuyện của tên hỗn đản kia.” - Thiên Diệp mày liểu khê chau nói lên suy nghĩ của mình.
- “Ừm.” - Trần Lam khê gật đầu một cái.
- “Tỷ tỷ! Sao tỷ lại thờ ơ như vậy a~?” Thanh Diệp giận dỗi đứng lên nhìn Trần Lam chằm chằm.
- “Muội muội, bình tĩnh! Muốn làm chuyện gì thì phải thuận theo vương pháp, ở đây là Long Thịnh Hoàng triều ko phải nơi của muội, ko được làm càn. Chuyện của Tư Đồ Ngạo nổi tiếng khắp thành, phụ thân của hần là tri huyện lẽ nào ko biết, chỉ e là hần mắt nhắm mắt mở coi như không có chuyện gì. Nếu đã là như vậy, muội trừng trị Tư Đồ Ngạo thì có ít gì, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc nếu không gió xuân về có phải nảy sinh. Hiểu ý của ta ko?”
- “Công chúa... Trần Lam tiểu thư nói đúng đấy...” Tình Nhi lên tiếng can ngăn, nàng biết tính tình công chúa nhà mình chứ, chỉ sợ công chúa nhất thời xúc động đi hạ độc cả nhà người ta là thôi rồi.
- “Haizz... vâng... thế bây giờ phải làm sao?” - Thiên Diệp bực bội chọt chọt đĩa thức ăn đến nát bét.
- “Thời cơ chưa đến, nếu đến tỷ sẽ nói với muội, ok?”
- “Hihi... ok!” Thiên Diệp là người thông minh nghe một lần liền hiểu ý tứ của Trần Lam, nàng biết không nên hỏi nhiều cứ thuận theo những gì Trần Lam tỷ nói là mọi chuyện sẽ ổn thôi. Ài... nàng thật muốn đi chinh người a~... nhưng đành kiềm chế vậy... Kiềm chế... Kiềm chế...
- “Muội mới tới đây, chi bằng ở lại Kim Hương Lâu này đi! Tỷ thấy nơi đây cách bài trí rất tao nhã, không khí trong lành, không ồn ào như những tửu lâu khác.”
- “Ân! Muội cũng đang tính vậy. Tình Nhi đi xuống phân phó cho lâu chủ đi!” - Thiên Diệp quay sang nói với Tình Nhi.
- “Được rồi. Cứ để Tình Nhi ở lại bồi muội, cũng đã trễ rồi, tỷ tỷ cũng phải về sẵn tiện tỷ sẽ thông báo cho lâu chủ. Có chuyện gì thì cứ đến Vân Đình Các tìm tỷ nha!” - Trần Lam đứng lên cũng không quên nựng má Thiên Diệp một cái, ai bảo má nàng mịn màng làm chi.
- “Ân. Tỷ đi thông thả...” - Thiên Diệp nở nụ cười tươi tắn nhìn Trần Lam, tay xoa xoa cái má.

Trần Lam đi rồi một lát sau có tiểu nhị lên dẫn các nàng về phòng. Thiên Diệp tắm rửa xong xuôi liền cho Tình Nhi đi nghỉ ngơi, dù gì cũng đã một ngày trời không chợp mắt. Thiên Diệp nằm lăn qua lăn lại mãi không ngủ được bèn ngồi bật dậy thay một bộ dạ hành, nhanh chóng thi triển kinh công bay đi hướng tới phủ đệ của Tư Đồ Ngạo. Nàng nhẹ nhàng dịch chuyển trên mái nhà. Bỗng nhiên nàng nghe được thanh âm khiến người ta “đỏ mặt tim đập nhanh” liền dừng lại, âm thầm tách mảnh ngói ra ngó mắt xuống nhìn. Thiên Diệp xem chút nữa kinh hô, cảnh tượng trước mắt đúng là không thể tưởng tượng nổi, công nhận tên Đổng Đồ Tử (háo sắc) mạnh bạo thật. Thiên Diệp chặt chặt lưỡi rồi đóng ngói lại, hai tay vỗ má mình để thanh tịnh lại. Aiz... aiz... Nàng thấy mình có chút biến thái...

Thiên Diệp đứng lên định bay về phía trù phòng liền khựng lại khi nhìn thấy một thân ảnh phiêu dật đứng đối diện nàng. Thiên Diệp giật nảy mình, nàng bị phát hiện sớm vậy sao?... Thiên Diệp vội vã nhún người bay đi, cùng lúc đó thân ảnh kia cũng đuổi theo. Nàng nhanh chóng bị người tóm liền cổ vùng vẫy ai ngờ làm rơi mất chiếc khăn bịt mắt. Dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt diễm lệ ngọt ngào lộ rõ khiến Phong Thừa Vũ sửng sốt, nàng thật đẹp... Hần là đêm ngủ không được, muốn đi dạo trên nóc nhà của từng nhà ai ngờ bắt gặp nàng đang nhìn lên liền đứng lại xem nàng làm gì. Bất ngờ thấy hần nàng liền bỏ chạy, hần không biết tại sao lại đuổi theo nàng. Thân ảnh nhỏ bé làm hần muốn thấy được khuôn mặt nàng... Trong phút chốc thời gian như ngừng lại... Thiên Diệp ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tuấn tú của Phong Thừa Vũ, lông mày rậm, ánh mắt lấp lánh cương nghị nhưng không che dấu được tiểu ý luôn ẩn hiện, mũi cao, bạc môi hơi mím tạo vẻ phong tình... Nàng càng nhìn càng thấy mơ hồ, cảm giác như bị cuốn sâu vào đôi mắt quyến rũ ấy. Trong lúc nàng thất thần thì Phong Thừa Vũ đã thừa cơ hội ôm nàng vào lòng, tranh thủ ăn đậu hũ>”<>

Thiên Diệp bừng tỉnh khi thấy khuôn mặt phóng đại của nam nhân xa lạ, nàng xô hần ra rồi quẳng bụi phấn vào mặt Phong Thừa Vũ. Đang để tay vuốt ve trên cổ nàng thì bị nàng bắt ngờ né ra làm hần chỉ túm được một sợi dây mảnh. Phong Thừa Vũ ho khụ khụ vì bị nàng tấn công, lúc dừng lại thì thân ảnh nhỏ bé của nàng đã biến mất. Hần cảm thấy một cổ mát mát dâng lên trong lòng. Đầu đó trong không khí còn thoảng thoảng mùi dạ hương nhẹ nhàng khiến lòng hần rung động, đó là

mùi hương trên người nàng... Phong Thừa Vũ sức nhớ mình chớp được gì đó liền mở tay ra thì thấy một sợi dây chuyền mỏng manh có mặt dây là hình bướm ngũ sắc rất sinh động. Hắn nhớ lại khuôn mặt đỏ hồng với đôi mắt to long lanh của nàng... cảm giác tim đập mạnh hơn một nhịp... Phải chăng hắn đã động tâm...? ... Phong Thừa Vũ cất sợi dây vào ngực rồi bay đi. Hắn thề sẽ tìm được nàng... Nhất định...

8. Chương 7 : Dây Chuyền Bướm Ngũ Sắc

Thiên Diệp vội vã trở về phòng, nàng nhanh chóng thay bộ đồ đã ướt đầm mồ hôi ra rồi ngồi phịch trên giường. Tên đó là ai? Chắc không phải người của Tư Đồ phủ đi... Vậy tại sao nàng lại chạy? ... Thiên Diệp mắng bản thân hàng trăm lần vì quá ngốc, chưa chi đã bỏ chạy... Ài... Bình thường không sợ ai lại cứ nhiên sợ một tên... một tên... đẹp trai như thế... Nghĩ đến đây nàng lại thấy mặt nóng bừng... không ngờ da mặt nàng lại mỏng như vậy... mới được ôm một chút mà đã... Thiên Diệp cười khúc khích xoay người vào bên trong ngủ cũng không quên đưa tay lên vuốt sợi dây chuyền trên cổ một chút thì hốt hoảng khi thấy trống trống. Tiêu rồi... Nếu nàng nhớ không lầm thì tên kia đã chụp được dây chuyền của nàng... Ôi không!!! Ô...ô...ô... dây chuyền yêu quý của nàng... nó gần bó vớ nàng mười mấy năm nay rồi a~... Mặt dây chuyền hình bướm ngũ sắc xinh đẹp, đáng yêu, lấp lánh... Nàng thực rất thích, phi thường thích nó a~... Cái tên hỗn đản kia... Ta nhất định tìm được người!!!

***** Phong Thừa Vũ nằm trên giường, tay mân mê sợi dây chuyền mảnh nhỏ... Dưới ánh trăng, hắn thấy rõ mặt dây hình bướm ngũ sắc tỏa ra một đạo hào quang sáng nhàn nhạt màu tím huyền ảo... Kỳ lạ thật... Hắn chưa bao giờ trông thấy một món trang sức nào tinh xảo như thế này, có vẻ như nó rất quý hiếm, có thể là trân bảo độc nhất vô nhị trên thế gian... Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên khi bị hắn ôm, Phong Thừa Vũ không khỏi phì cười. Nàng thật đáng yêu và cũng rất xinh đẹp. Hắn chưa thấy nữ tử nào có vẻ đẹp thuần khiết trong sáng như nàng... Trên người nàng có một chút gì đó... một chút gì đó có hương vị ngọt ngào đi... Hắn thừa nhận hắn rất là anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, hào hoa phong nhã không ai sánh bằng, hầu là nữ nhân thì đều nhìn hắn đến chảy nước miếng vậy mà nàng lại hốt hoảng bỏ của chạy lấy người... Nàng không bị hắn hấp dẫn. Thật thú vị nha~... Xem ra hắn phải mau chóng tìm được nàng để hảo hảo giữ chặt nàng bên mình thôi... Phong Thừa Vũ giật mình trước suy nghĩ của mình nhưng chốc saulại vui vẻ hôn mặt dây chuyền rồi lăn ra ngủ. Đêm nay là đêm thật đẹp...

***** Sáng hôm sau, Thiên Diệp mắt tèm nhem bị Tình Nhi kêu dậy.

- “Công chúa!!! Dậy đi!!! Đã giữa trưa rồi a~... Công chúa không phải muốn đi lên chùa thắp hương sao?” - Tình Nhi vật vã kéo người đang cố sức cuộn mình vào trong chăn.

- “Tình Nhi... Để ta ngủ thêm chút nữa mà... Thắp nhang thì để Phật đợi đi... Ta mệt...” - Thiên Diệp giọng lè nhè, mệt mỏi dầy dụa, đêm qua tập làm đạo chích mà không thu được gì lại còn làm mất đồ làm khiến nàng bị tổn thương lòng tự trọng kinh khủng... nên mất ngủ a~...

- “Không được! Công chúa dậy đi mà!!! Công chúa!! Chết rồi! Dây chuyền của người đâu?” - Trong lúc dây dụa làm quần áo Thiên Diệp xộc xệch làm lộ ra cái cổ trắng ngần, Tình Nhi thấy là lạ liền phát hiện sợi dây chuyền đã biến mất nên la to lên làm Thiên Diệp giật mình rớt xuống giường.

- “Bịch. Ái...” - Thiên Diệp giật mình mắt trợn liền nhào đầu xuống đất. Ôi cái mông của nàng nó nở hoa rồi...

- “Được rồi... Không sao. Chính là mất thôi...” - Thiên Diệp cúi đầu.

- “Mất? Vì sao a~?” - Tình Nhi há hốc mồm ngạc nhiên, công chúa nàng thích cái dây chuyền đó đến nỗi đi đâu cũng không tháo ra mà... Sao giờ lại...

- “Ta không muốn nói... Huhuhu...” - Một phút mê trai liền mất đồ...

- “Không nói thì không nói... Công chúa đừng buồn...” - Tình Nhi thở dài vỗ vỗ vai Thiên Diệp.

- “Đi lên chùa thắp nhang đi! Cầu cho cái tên hồn đản lấy dây chuyền của ta té xuống sông chết đi! Grừ...”
- Thiên Diệp híp mắt, nắm chặt tay lại. Ở đâu đó có người hắc hơi mấy cái...
- “Ách... có hơi...ác không ạ?” - Công chúa của nàng là độc mồm độc miệng ghê lắm nha, không chùng...
- “Hừ hừ...” - Thiên Diệp thở phì phò quyết tâm đi cầu Phật.

9. Chương 8 : Phong Thừa Vũ

Thiên Diệp thay nam trang cùng với Tình Nhi đi dọc trên đường ra ngoàithành, khoảng 2 khắc đã đứng trước chùa Tịnh Thân. Tên chùa cũng thật ỳnghĩa đi... Chùa Tịnh Thân khá rộng rãi với nhiều tán cây lớn cành láxum xuê, xung quanh chùa được quét tước rất sạch sẽ và gọn gàng. Khônggian khoáng đãng cộng với mùi nhang nhẹ nhàng đúng là tạo cảm giác rấtthanh tịnh. Nhưng có điều hôm nay nàng thất khá đông người đến chùa thắp hương...

- “Không biết hôm nay là ngày gì mà đông người thế nhỉ?” - Thiên Diệpquay sang hỏi Tình Nhi nhưng đã có người khác lên tiếng trả lời, đó làmột vị phu nhân dáng vẻ cao sang nhưng rất phúc hậu.
- “Hôm nay là lễ Vu Lan mà công tử không biết sao? Chắc công tử mới đếnnơi này đi?” - Trần phu nhân lên tiếng giải đáp thắc mắc của Thiên Diệp.
- “À... vâng. Tại hạ là người nơi khác đến đây. Cảm ơn phu nhân.” - Thiên Diệp cúi người lễ phép.
- “Không có gì. Hôm nay là ngày tốt, cũng là ngày các nam thanh nữ tú hò hẹn gặp gỡ. Nếu công tử chưa có ý trung nhân thì hãy lại đây kia đi... Mỗi người viết điều mình mong muốn về nữa còn lại trên mảnh giấy đỏ rồi gấp đôi và treo lên cây bằng sợi chỉ đỏ đó. Rất hiệu nghiệm. Nghe nói sẽ tìm được ý trung nhân như mong muốn.” - Nương theo cánh tay Trần phụnhan chỉ, Thiên Diệp cùng Tình Nhi nghiêng đầu một bên thì thấy trướcmột cây liễu lớn có vô số người nhưng chủ yếu là nữ nhân đang loay hoayviết lên một mảnh giấy đỏ rồi treo lên cành liễu bằng một sợi chỉ cũngmàu đỏ.
- “Ồ... Đông thật...” - Thiên Diệp trầm trồ.
- “Công ch...á...công tử.... Mình tới đó làm một cái đi!” - Tình Nhi lộ rõ vẻ hứng thú.
- “Hảo. Đa tạ phu nhân.” - Thiên Diệp cười dịu dàng.
- “Không có chi... Ái nhi...” - Bỗng dưng Trần phu nhân đưa tay vuốt má Thiên Diệp làm Thiên Diệp sững sốt.
- “Phu nhân...”
- “...Xin lỗi công tử... Về mặt công tử lúc này giống nữ nhi đã qua đờicủa ta quá... Xin lỗi... Công tử là nam nhân mà...” - Về mặt Trần phụnhan trầm xuống, nét mặt già nua toát lên vẻ thương tâm sâu sắc khiếnâm Thiên Diệp nhói lên.
- “Không có gì. Phu nhân không sao chứ...?” - Thiên Diệp lo lắng.
- “Ta không sao. Thôi chào công tử. Chúc công tử có một lễ Vu Lan vui vẻ... Ta đi trước...” - Gương mặt phúc hậu đầm đìa nấn ra một nụ cườigượng gạo.
- “Àn. Phu nhân đi cẩn thận.”

Tạm biệt vị phu nhân đáng kính, Thiên Diệp bị Tình Nhi kéo đến dưới câyliều. Tình Nhi hăng hái lấy hai mảnh giấy, hai cây bút, hai sợi chỉ đỏrồi chia cho nàng mỗi thứ một phần. Thiên Diệp khóe mắt giựt giựt, nhadầu này có vẻ khoái mấy vụ mê tín này. Thôi thì thử cũng không mất mát gì đâu nhỉ? Thiên Diệp cũng viết một chút lên mảnh giấy, khóe môi khôngche dấu được nụ cười ngọt ngào làm ai đó đứng từ xa bất động thanh sắcnhìn ngắm từng cử chỉ của nàng.

Phong Thừa Vũ trốn việc chạy sang Long Thịnh hoàng triều dạo chơi, muốn hưởng thụ một chút thắng cảm đẹp nhất Giang Nam này, thoát ly khỏi sự dằn vặt của dân gian. Ài... Đúng là miệng lưỡi người đời thật đáng sợ. Hắn tài hoa thế này, anh tuấn thế này mà dám bảo hắn đoạn tụ. Hừ. Lần này đi hắn cũng muốn tìm kiếm ý trung nhân ỉn. Hắn cũng đã 20 xuân rồi à... Thời gian trôi nhanh quá... Ngay cả hoàng muội Thừa Ngọc bé thế còn có vị hôn phu, còn hắn lại chẳng có ai... Cũng khá tịch mịch... Aiz...

Phong Thừa Vũ nâng mí mắt nhìn dáng vẻ của một nam nhân có thân hình hơi mảnh khảnh, khuôn mặt cũng khá quen mắt... Sao hắn có cảm giác đã gặp người này rồi nhỉ?... Phong Thừa Vũ không chần chờ liền tiến lên bắt chuyện với công tử đang vận thanh y.

- “Công tử... Tại hạ có thể trò chuyện với công tử một lát được không?” - Phong Thừa Vũ phe phẩy chiết phiến, nhếch mép cười nhìn Thiên Diệp.

Vừa xoay người sang xem ai bắt chuyện với mình thì nàng đã sững sờ đến mức xém hét lên. Hắn...hắn...hắn... cái kẻ điên tối qua... Nghĩ tới sạidây chuyền thân yêu bị hắn giật mất, nàng liền tức giận trừng Phong Thừa Vũ.

- “Là người!!” – Thiên Diệp hung hăng trừng mắt nhìn khuôn mặt gian tà của Phong Thừa Vũ đang an nhàn phe phẩy quạt.

- “Công tử là ai à?” – Phong Thừa Vũ hơi ngạc nhiên thu liễm, hắn định bắt chuyện với nàng lại không ngờ nàng lại phản ứng kịch liệt khi nhìn thấy hắn như vậy. Khẳng định nàng với hắn có nhận thức nhưng hắn lại không nhớ rõ nàng...

- “Ta...ta... Không ai cả...” – Thiên Diệp không muốn bị lộ liền xoay người đi nhưng vừa bước đi đã bị kéo về nằm gọn trong lồng ngực rộng ấm áp...

Thiên Diệp ngẩn đầu lên liền lại bị cuốn hút vào ánh mắt ấy... Hai bên nhìn nhau không nói gì ngoại trừ một người... Tình Nhi ngẩn tò te nhìn công chúa nhà mình đang ở trong lòng nam nhân xa lạ mà không chút phản ứng. Oa... Thật suýt nha...==”

Mùi hương này... quen thuộc quá... Khuôn mặt này... cũng quen thuộc... Thân thể mềm mại dựa vào người làm Phong Thừa Vũ rung chuyển mạnh. Hắn cảm giác được ở hạ thân đang có phản ứng. Sao hắn lại có cảm giác với tiểu tử này? Hắn đoạn tụ thật sao? Phong Thừa Vũ hoang mang, hơi khiếp sợ... Nhưng không... Tiểu tử này nhìn thế nào cũng giống vị cô nương tối qua? Có phải nàng không? Phong Thừa Vũ kinh hỷ khi nghĩ đến tình huống này.

- “Buông ta ra!!” - Thiên Diệp bừng tỉnh dậy dựa.

- “Không nên cựa quậy đâu... Ái chà... Người thật thơm nha...” - Phong Thừa Vũ lưu manh hít hương thơm trên người nàng làm nàng ngượng chín mặt. Nàng cơ hồ muốn bốc hỏa rồi.

- “Da dẻ lại trắng mịn... nhìn rất giống nữ nhân đi... Nhưng chỗ này... bằng phẳng thế? Không được đầy đặn nha!!!” - Phong Thừa Vũ nhân lúc nàng đang trợn mắt há mồm không rảnh quần hắn làm gì thì hắn liền vuốt vengực nàng, nơi đã bị nàng lấy vài quần chật.>”

- “Đại sắc lang! Ta giết người!!” - Thiên Diệp thẹn quá hóa giận vung tay cho Phong Thừa Vũ liên hoàn tát của mình nhưng đều bị đôi tay to nắm lại.

- “Ta chỉ sờ chút xíu thôi mà... Haha... Nàng đáng yêu quá!” - Phát hiện nàng đúng là người tối qua, Phong Thừa Vũ không nhịn nổi cao hứng đitruê chọc nàng. Dù gì nàng nhất định cũng sẽ thuộc về hắn, sẽ không chạy đi đâu được nữa nên cứ chơi đùa cho thỏa.

Thiên Diệp nhìn đôi tay nhỏ bé của mình bị hắn trụ vững liền không khỏi bực tức, nhìn sang Tình Nhi thì chỉ thấy nàng ta ôm bụng cười. Thối nhadầu không bảo vệ chủ nhân mà còn cười cho được. Hừ hừ... Tình Nhi cười đến chảy nước mắt, trước giờ nàng toàn thấy công chúa khiến người ta bực bội còn bây giờ thì ngược lại. Thật vui nha! Hahaha... Cuối cùng cũng tìm được phò mã trị được công chúa rồi, nàng phải báo tin về cho hoàng thượng với hoàng hậu thôi. Bảo đảm họ sẽ mở yến tiệc ăn mừng. Haha...

Thiên Diệp giận dỗi mím môi, ra sức trừng cái kẻ không biết liêm sỉ dám cả gan chọc ghẹo nàng. Nàng thế nhưng lại không thấy ghê tởm. Rồi cuộc là nàng bị làm sao?... Phong Thừa Vũ ngưng cười, nhìn nàng bằng

ánh mắt thâm tình. Hắn sẽ không để nàng chạy thoát nữa đâu. Nhưng vừa nói lỏng vòng tay nàng liền lại hướng hẳn quãng bụi phấn, Phong Thừa Vũ đã có chuẩn bị liền né ra nhưng không ngờ nàng lại trực tiếp xông lên người hắn làm hắn không kịp phòng bị. Một mùi hương nồng xông vào mũi, mắt Phong Thừa Vũ mờ dần... Hắn chỉ kịp mấp má môi liền ngã xuống đất. Trước khi mất ý thức hắn vẫn thấy được vẻ mặt khoái trá của nàng. Tiểu yêu tinh này...

Thiên Diệp cười cười nhìn thân hình to lớn nằm dưới chân, nàng hưng hăng dẫn mấy phát rồi xoay người kéo Tình Nhi chạy mất. Tác dụng của dược đó chỉ có vài phút, nàng mà không tẩu thoát ngay lúc này thì không xong. Về nhà trọ, nàng cùng Tình Nhi nhanh chóng thu thập đồ đạc. Nàng viết một lá thư sai người đem đến Vân Đình Các cho Trần Lam tỷ. Nội dung thư không có gì đặc biệt chỉ là nàng nói sự việc của Tư Đồ Ngạo nàng giao cho tỷ ấy, có gì thì viết thư cho nàng. Nàng cảm ơn tỷ ấy đã chiếu cố nàng rồi nói lời từ biệt. Nàng sẽ sang Thiên Sư hoàng triều, tiếp tục sự nghiệp đi du ngoạn cao cả. Hẹn gặp lại nhau trong thời gian sớm nhất.

Tình Nhi điều khiển ngựa chạy song song với nàng, cứ luôn chép miệng nàng đã bỏ lỡ phò mã tốt. Hừ. Tốt cái con khỉ ấy! Tên háo sắc, tên thần kinh!!! AAAAA... cứ nghĩ đến hắn là nàng muốn điên lên. Mau mau chóng chóng rời nơi đây. Hy vọng sẽ không bao giờ phải chạm mặt hắn nữa. Hừm... Trong một phút bốc đồng, nàng đã quên mất sợi dây chuyền... lại một lần nữa bỏ của chạy lấy người...

Phong Thừa Vũ tỉnh lại thì thấy choáng váng đầu óc. Hắn làm sao vậy?...

- “Chủ tử. Người không sao chứ?” - Tiêu Kiếm lo lắng hỏi.

- “Không sao... có chút váng đầu... Sao ta lại ở đây?”

- “Nô tài vâng mệnh chủ tử đi tìm tung tích của vị cô nương theo mô tả trong hình ngài vẽ nhưng vẫn chưa thấy. Đi về báo cáo thì thấy ngài nằm sóng soài trên mặt đất ở chùa Tịnh Thân. Nô tài hết cả hồn nhưng may là ngài chỉ bị trúng mê dược, không nguy hiểm đến tính mạng.” - Tiêu Liếm cẩn cẩn dục dục thông báo chi tiết.

- “Ân... Cái gì?” - Phong Thừa Vũ trừng mắt. Hắn trúng mê dược? Nàng... nàng lại hạ mê dược hắn? Lại bỏ chạy rồi? AAAAA... không thể a~...

- “Sao thế chủ tử?” - Tiêu Kiếm khó hiểu nhìn chủ tử nhà mình - người đang vỗ đầu bực tức

- “Nàng... lại trốn thoát rồi...” - Phong Thừa Vũ đáng vẻ bi thương xoay người vào trong. Nàng lại bỏ hắn chạy rồi... Huhuhu...

Tiêu Kiếm gãi gãi đầu... Chủ tử nhà hắn bị làm sao vậy ta?...

10. Chương 9 : Phiên Ngoại 1 Đời Đời Kiếp Kiếp Mãi Yêu

Thật ra Diệp Diệp tính viết phiên ngoại này sau khi kết thúc truyện cơ nhưng mà sợ quên mất ý tưởng nên viết lun^^....- “Thanh Diệp tiên tử...” - Một giọng nói nhỏ nhẹ nương theo làn gió bay tới tai Thanh Diệp. Nàng đang chăm chú ngắm hoa mẫu đơn nở thì nghe có người gọi mình liền nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên tìm kiếm thanh âm đó.

Trước mắt Thanh Diệp là một cánh bướm vàng nhạt, mỗi cử động lấp lánh trong ánh nắng nhìn rất đẹp. Cánh bướm dừng lại rồi phát ra ánh sáng vàng chói lóa, trong chớp lát đã hóa thành một mỹ nhân vận hoàng y, tóc búi cao cài trâm điệp vàng.

- “Tổ Tổ tiên tử. Người tìm ta có việc?” - Thanh Diệp đứng lên mỉm cười.

- “Thanh Diệp tiên tử, ta có tin này rất hay. Người phải hứa tuyệt đối đừng nói với ai ta mới nói.” - Tổ Tổ ra vẻ thần bí làm Thanh Diệp hết sức tò mò.

- “Ừm... Được. Người nói đi...”

- “Hôm qua ta xuống trần gian thì thấy có một vườn mẫu đơn đủ màu sắc rất xinh đẹp, đẹp hơn trên thiên giới gấp bội phần. Người có muốn đi xem không?”

- “Thật vậy sao?... Nhưng... Hôm qua là người lên xuống trần sao...?”

- “Ân.”

- “Không có kim bài xuất trần sao đi được...” - Thanh Điệp cẩn cẩn cánh môi, thiên quy rất nghiêm, dù bị hấp dẫn bởi những đóa mẫu đơn xinh đẹp nhưng nàng mới không mạo hiểm đâu.

- “Không ai biết cả. Chỉ cần hóa thành bướm thì đi đâu chẳng được.” - Ánh mắt Tổ Tổ lóe lên tia bất thường nhưng Thanh Điệp không thấy.

- “Có được không...?” - Thanh Điệp do dự.

- “Được mà. Bây giờ người có đi hay không?” - Tổ Tổ cương lên.

- “Đi...đi...” - Vứt bỏ thiên quy ra sau đầu, nàng nhanh chóng đi theo Tổ Tổ.

Hai người bay đến Thiên Môn liền dừng lại. Khẽ gạt đầu cả hai liền xoay một vòng rồi hóa thân thành hai cánh bướm khác màu. Một là màu ngũ sắc lóe ra ánh sáng tím, một là màu vàng. Theo chỉ dẫn của Tổ Tổ, Thanh Điệp đi theo liền tiến vào một khu vườn rộng lớn. Ở đó có vô số loài hoa đa dạng, tới một nơi có muôn ngàn đóa mẫu đơn xinh đẹp. Cả hai hóa thành hình người.

- “Oa... Thật đẹp...” - Thanh Điệp hai mắt sáng ngời, trong mấy ngàn năm nay nàng chưa bao giờ thấy một khu vườn nào đẹp đến vậy.

Tổ Tổ nhìn vẻ si mê của Thanh Điệp liền hài lòng nhếch mép cười. Để xem người có thoát được tội lên xuống trần mà không có kim bài xuất trần hay không? Rồi nhị hoàng tử thiên giới sẽ không coi trọng người nữa mà coi trọng ta. Hahaha...

- “Thanh Điệp tiên tử. Người cứ ở đây dạo chơi đi nha. Ta đi chỗ này một chút.” - Tổ Tổ nhẹ nhàng cất tiếng.

- “Ân...” - Thanh Điệp vẫn chăm chú ngắm nhìn từng cánh hoa nhỏ tỏa hương ngào ngạt, chẳng hề để ý đến ánh mắt gan tị của Tổ Tổ.

Mãi dạo chơi quên thời gian, Thanh Điệp may mắn không hề biết có một ánh mắt vẫn luôn theo dõi nhất của nhất động của nàng. Phút giây hai người chạm mặt nhau thì đã biết rằng mình đã yêu người kia mất rồi...

Thanh Điệp liếc mình vứt bỏ thiên quy, vứt bỏ vị hôn phu là nhị hoàng tử thiên giới, vứt bỏ phụ thân cùng mẫu thân trên trời, một lòng một dạ đến với người nàng yêu. Chàng là thái tử Hạ Tuyền quốc, giây phút nhìn thấy nàng thì đã bị nàng cuốn hút không thể rời mắt. Cùng nàng sánh vai không màng danh phận. Hai người hạnh phúc bên nhau nhưng chưa đầy một năm thì tai ương đã xảy ra...

- “Tiểu Điệp... Tại sao con lại yêu người trần?” - Điệp thần là mẫu thân của nàng nước mắt chan hòa, ghen ngào nói.

- “Nữ nhi của ta, tại sao con lại hồ đồ như vậy? Người trần thì có gì hay để con lưu luyến?” - Phong thần là phụ thân của Thanh Điệp không kiềm nổi đau lòng.

- “Điệp nhi... Ta biết nàng chưa từng yêu ta nhưng hấn thua ta về mọi mặt cơ mà...” - Nhị hoàng tử thiên giới cay đắng.

Từng người, từng người trách mắng nàng. Nói nàng quá ngốc nghếch, nói nàng không hiểu lý lẽ... khuyên nàng trở về thì sẽ không sao nhưng... nàng không thể buông tay... vì nàng rất yêu người ấy... Hàng ngàn năm chưa biết yêu là gì... có sao khi trót yêu lại là ngang trái...?

- “Thanh Điệp tiên tử tự ý xuống trần, yêu người phạm đã vi phạm thiên quy. Tội nặng không thể tha thứ nay bị tước mất cốt tiên, xóa tên khỏi hàng tiên ban, giáng xuống trần vĩnh viễn!!!”

Lời nói vừa dứt thì Điệp thần đã ngất xỉu vì quá đau lòng. Một mảnh tiếc thương vang vọng nơi nơi... Thanh Điệp bị tước mất cốt tiên, cơ thể liền suy yếu... Vì yêu nàng chấp nhận hết thấy. Đau lòng lau đi giọt nước

mắt vì đau đớn trên má nàng, thái tử Phi Thiên Vũ nhìn nàng trìu mến. Hắn biết nàng đã hy sinh rất nhiều vì hắn. Hắn rất yêu nàng, không có ai trên thế gian này có thể thay thế được nàng...

Tổ Tổ nhìn một màn này liền thấy ngứa mắt, tâm can khó chịu vô cùng. Nhị hoàng tử dù mắt nàng ta vẫn không đồng ý kết giao với nàng. Đây là lý gì? Vậy mà nàng ta vẫn được sung sướng bên tình nhân. Hừ. Ta không được hạnh phúc thì người cũng đừng hòng có được. Sự ghen tuông đến mất lý trí, Tổ Tổ phát tay liền có một đạo kim quang xuyên thẳng vào tim Thanh Diệp. Tất cả mọi người đều sửng sốt không kịp trở tay.

- “Diệp nhiiiiiiii.....” - Phi Thiên Vũ gào to ôm lấy Thanh Diệp. Tại sao? Tại vì sao? Ông trời ơi... Tại sao?...

- “Vũ... Đừng đau lòng... Có lẽ đây là vận mệnh của kiếp...” - Thanh Diệp suy yếu dần, hơi thở mong manh như ẩn như hiện.

- “Không thể như vậy được. Diệp nhi... Ta yêu nàng... Ta yêu nàng...” - Phi Thiên Vũ nghẹn ngào, hấp tấp hôn lên môi nàng nhưng hắn cũng cảm nhận được đôi môi hồng dần mất đi độ ấm...

- “Thiếp xin lỗi... Nếu có kiếp sau, thiếp nguyện mãi yêu chàng...” - Vừa kết thúc câu nói thì Thanh Diệp đã buông lỏng cánh tay, hơi thở mong manh cuối cùng cũng dứt...

- “Không... Ta sẽ đi theo nàng. Ta không thể sống thiếu nàng... Diệp nhi...” - Nói rồi Phi Thiên Vũ rút chủy thủ tùy thân ra đâm thẳng vào trái tim mình, máu phun trào ra khỏi miệng và lồng ngực... Khắp nơi nhuộm màu tang thương...

Dựa vào chút sức lực cuối cùng, hắn ôm lấy nàng, cùng nhau nằm song song, tay nắm chặt tay...

- “Ta sẽ mãi bên nàng. Đời đời kiếp kiếp mãi yêu...” - Khẽ nhắm đôi mắt, Phi Thiên Vũ theo nàng rời thế nhân...

Mưa rơi như trút nước, mưa cứ rơi tầm tã như khóc thương ột mối tình đẹp nhưng đắm máu và nước mắt... Tổ Tổ bị giam vào thiên lao, vĩnh viễn không được ân xá. Diệp thần vì đau xót nữ nhi, bà đổ lỗi cho kẻ phạm trần làm liên lụy nữ nhi mình liền đi cầu xin Nguyệt lão cắt đứt dây tơ hồng của Thanh Diệp với Phi Thiên Vũ nhưng Nguyệt lão không đáp ứng. Cuối cùng Diệp thần đành phải cầu xin Thái ất chân nhân chuyển kiếp đầu thai của Thanh Diệp sang một thời không khác. Thái ất chân nhân không đồng ý nhưng vì thấy Diệp thần quá đau lòng liền đáp ứng, điều này luôn khiến ông áy náy, ông tự hứa với lòng mình khi có cơ hội sẽ trả lại nợ cho Thanh Diệp... Hai linh hồn bị tách sang hai thời không khác nhau, có lẽ sẽ không có cơ hội gặp lại nữa... nhưng không ai ngờ rằng... sợi dây tơ hồng của họ vẫn đưa họ về bên nhau... như trong lời thề “đời đời kiếp kiếp mãi yêu”...

11. Chương 10 : Lạc Hiên

Chạy một mạch ra khỏi thành Dương Châu, khi thấy đã đủ xa thì Thiên Diệp cùng Tình nhi đi thông thả lại. Phù... Một chết mất... Tên đó giống âm hồn bất tán quá > <... mà=” hình=“” như=“” nàng=“” quên=“” cái=“” gì=“” đó=“” thì=“” >

Đột nhiên trời đổ cơn mưa, phía trước lại không thấy có thành trấn nào. Mưa nặng hạt dần, hai chủ tớ đành phải trú mưa trong căn miếu hoang. Miếu cũ nát, ẩm ướt, ử dột... Mọi thứ xung quanh hầu như đã sụp đổ gần hết nhưng vẫn còn trụ được, ít nhất cũng tạm tạm. Haiz... Mới đi đã mưa rồi... Sau khi thay bộ đồ khác, Tình Nhi có nhiệm vụ đánh lửa còn nàng thì thông thả đi dạo trong miếu. Nha~ miếu này thờ quan thế âm bồ tát này. Tượng Phật bà khá lớn nhưng nứt hết trơn rồi. Chắc chắn. Không biết tại sao lại thế thảm thế này...

Thiên Diệp ra phía trước, mưa vẫn không ngừng rơi, đột nhiên nàng cảm giác lòng man mác buồn, không tự chủ nàng cất giọng hát...

”Mưa vẫn rơi trong đêm quạnh vắng... Giờ anh ở đâu? Xa rồi yêu thương... còn riêng em chờ mong xa xăm...”

Cát tiếng ca bao la nổi nhớ... ùa theo làn gió... trôi về nơi xa.. gửi đến anh khúc ca nồng nàn...

Dù vượt qua bao giông tố, thì hãy tin có em kề bên... Cùng nhau sánh vai, quên hết đón đầu vây quanh người hỡi...

Và dù đại dương mênh mông... ngàn lớp sóng xô về đâu... dù bờ cát mãi xa... Tình yêu em ngập tràn, cuộn sóng cuốn hơn ngàn biển lấp...

Cầm chặt tay nhé này người dẫu yêu... đặt lên môi khô muôn ngàn tiếng yêu... Bờ môi ấy vẫn dịu dàng chờ đón nụ hôn say mê băng qua thời gian...

Baby I never make you cry... Wish you were here with me tonight...

Ngày valentine một mình ngồi nhớ về nơi dẫu yêu lúc xưa... rằng trong tim mình vẫn còn nhau..." (Valentine chờ - Khởi Mỹ)

Tiếng hát nhẹ nhàng, đầm ấm... ngọt ngào nhưng man mác buồn khiến lòng người rung động. Đã lâu rồi nàng không hát... Nàng không nghĩ tới mình vẫn còn nhớ một bài hát ở thời hiện đại. Ngẫm lại cũng đã 18 năm rồi... Không biết anh hai giờ thế nào... Haiz...

- "Bốp bốp bốp..." - Âm thanh vỗ tay vang lên khiến Thiên Diệp giật nảy mình.

Trước mặt nàng là một nam nhân vận hắc bào, gương mặt cương nghị, mày xé, ngũ quan nhã nhặn, có vẻ là một hiệp khách.

- "Công tử đây hát rất hay. Ta chưa từng nghe thấy giọng hát nào thánh thót như vậy. Với lại ca từ cũng rất lạ nhưng nghe vẫn hiểu được, chỉ có mấy câu... là lạ..." - Lạc Hiên xoa xoa cằm bình phẩm.

- "Đa tạ công tử quá khen. Tại hạ chỉ hát cho vui thôi. Về phần ca từ lạ đó thì công tử không hiểu đâu..." - Thiên Diệp cười dịu dàng.

- "Àn. Ta đang đi đường thì mắc mưa, vội ghé vào đây thì gặp công tử, không biết công tử đây có thể cho tại hạ cùng trú mưa không?"

- "Công tử đừng khách sáo. Dù sao đây cũng là miếu hoang mà." - Thiên Diệp tinh nghịch nháy mắt. Hành động này làm Lạc Hiên tim đập loạn nhịp.

- "Tại hạ tên Lạc Hiên. Chẳng hay cao danh quý tánh của công tử là chi?" - Nhanh chóng xua đi cảm giác bất thường trong lồng ngực, Lạc Hiên điềm đạm lên tiếng.

- "Ta... Công tử có gọi tại hạ là... Thanh Diệp đi..." - Thiên Diệp gương cười. Sao nàng không nghĩ ra một cái tên nam nhân trước nhỉ?"

- "Thanh Diệp sao?" - Lạc Hiên sửng sốt. Đây là tên dành cho nữ nhân mà. Hắn là nghe nhầm đi...

- "Ách. Đúng vậy. Thật ngại quá..."

- "Không sao. Ta hiểu rồi." - Nhìn nàng một lượt, nét mặt thanh tú trắng hồng, môi nhỏ xinh, dưới cổ lại không có "cái ấy", thì ra nàng là một nữ nhân phần nam trang à... Lạc Hiên khẽ cười.

Thiên Diệp cười cười rồi tiến tới ngồi cạnh Tình Nhi. Tình Nhi lúc này đang trở mặt nhìn về mặt ngưỡng ngưỡng của chủ tử.

- "Em nhìn ta làm gì?" - Thiên Diệp nhỏ giọng hỏi.

- "Công chúa à... Sao người phải lén lút nói chuyện với em?" - Tình Nhi cũng thì thầm.

- "Nói nhỏ thôi hử ta nghe thấy bây giờ..." - Thiên Diệp đưa ngón tay lên ra dấu im lặng.

- "Àn... Sao người ngưỡng ngập thế ả? Em tưởng người mặt dày lắm mà. Trước nam nhân mà cũng ngưỡng à..." - Tình Nhi không sợ chết thì thào.

- "Này... Ai mặt dày? Em muốn ăn đòn à?" - Thiên Diệp thẹn quá hóa giận nhéo eo Tình Nhi một cái.

- "Đau công chúa..." - Tình Nhi kháng nghị.

- “Hừm. Cho chờ...” - Nói rồi nàng quay mặt đi chỗ khác chột chột lửa. Cái tên Lạc Hiên kia cười với nàng làm chi để nàng... Hừm... Cảm giác của nàng đối với tên này hình như có một chút... khác thường...

Lạc Hiên ngồi xuống một góc, khước miệng ẩn ẩn cười. Nàng tưởng nói nhỏ là hắn không nghe thấy ư. Nàng quá xem thường hắn rồi. Cao thủ võ học như hắn thì dù nói nhỏ cỡ nào vẫn nghe thấy rành mạch. Công chúa sao?... Một nàng công chúa không ngoan ngoan ở trong cung học lễ nghi mà chạy ra bên ngoài chơi đùa. Công chúa như nàng... thật thú vị...

Bản thân là thiếu chủ Bạch Mai gia trang, hắn đang nhận nhiệm vụ điều tra một mối làm ăn bất chính nào ngờ mắc mưu... Được gặp nàng au cũng là duyên trời đi... Nàng dù phần nam trang vẫn rất đáng yêu, lại có giọng hát tuyệt vời như vậy... hắn lại chưa có ý trung nhân... Chi bằng... Lạc Hiên chăm chú nhìn ngắm Thiên Diệp, trong tim hắn dấy lên một thứ tình cảm xa lạ nhưng đầy xúc cảm ngọt ngào... Hắn quyết tâm theo đuổi nàng...

12. Chương 11 : Chi Phần Lâu (1)

Chia tay Lạc Hiên, Thiên Diệp tiếp tục hướng Thiên Hương hoàng triều đi đến. Nơi đây đúng là chốn phồn hoa đô thị, nhà cửa lớn san sát nhau còn có các quầy hàng tấp nập buôn bán qua lại. Bỗng dưng đập vào mắt Thiên Diệp là một bảng hiệu lớn màu đỏ rực “Chi Phần Lâu”. Chi Phần Lâu sao? Nghe tên có vẻ hay đấy nhỉ?... Chi Phần Lâu bề ngoài rộng lớn, rất cao. Có vẻ lên tới 5,6 tầng lầu. Nàng ngó đầu nhìn sơ qua thì thấy có rất nhiều cô nương son phấn đầy mặt đang cười cười nói nói... Ách... Thanh lâu à?... Nha~ Lâu rồi ta chưa vào thanh lâu chơi... Khước miệng Thiên Diệp lộ ra nụ cười ranh mãnh.

- “Tình Nhi. Vào đây ngoạn chút đi.” - Thiên Diệp quay sang Tình Nhi nháy mắt.

- “Công tử... từ... Người lại... Không được đâu. Đứng. Người ở Lạc An thành phá các thanh lâu chưa đủ sao? Người để người ta làm ăn đi mà...” - Tình Nhi không thỏa hiệp lôi kéo tay áo Thiên Diệp.

- “Không. Ta thích. Không vào thì đừng đi theo nha. Em thật phiền.” - Thiên Diệp le lưỡi ra rồi te te chạy vào.

- “Công tử... từ...” - Tình Nhi thở dài ngao ngán.

- “Hoan nghênh quang lâm” - Hàng loạt các cô nương mỉm cười chào Thiên Diệp và Tình Nhi.

- “Nha~ cô nương thật xinh đẹp quá đi a~...” - Thiên Diệp cười ngả ngón vuốt cằm một cô nương vận hồng y.

- “Công tử...” - Hồng y cô nương cười ngọt ngào dựa vào người Thiên Diệp.

- “Haha... Ngao...” - Thiên Diệp cười ha ha ôm nhuyển ngọc ôn hương vào lòng chơi đùa. Tình Nhi đứng một bên mà da gà nổi đầy. Nàng thực không hiểu tại sao công chúa lại có sở thích quái gở này nữa>”

- “Chào ” công tử “...” - Vân Mộc Lăng khoác trên người lục y thanh khiết, nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến cười cười.

- “Oa~... Vị cô nương này thật đáng yêu nha~...” - Thiên Diệp định vươn tay vuốt má Vân Mộc Lăng thì bất ngờ bị chiết phiến trên tay nàng ta đập một cái.

- “Đau...” - Thiên Diệp rụt tay lại mắt rưng rưng.

Nhận được cái phát tay của Vân Mộc Lăng, các cô nương ban nãy quần quýt bên người Thiên Diệp đã vội vã thối lui.

- “Công tử. Ta có thể mời ngài vào trong phòng bàn chuyện một chút được chứ?” - Vân Mộc Lăng nhẹ cười.

- “Àn...” - Thiên Diệp tuy khó hiểu nhưng vẫn đi theo. Có vẻ cô nương này ở đây có chức vụ rất cao nên mấy người kia mới sợ sệt như vậy.

Vân Mộc Lăng dẫn Thiên Diệp cùng Tình Nhi tiến vào một sương phòng trang nhã trên lầu 2.

- “Mời ngồi.”

- “Ân. Cô nương gọi tại hạ vào đây là có chuyện gì?” - Thiên Diệp vừa đặt mông xuống đã hỏi.

- “Không biết vị tiểu thư đây vào Chi Phần Lâu của ta là có mục đích gì?” - Vân Mộc Lăng không trả lời mà trực tiếp hỏi, khuôn mặt dần nghiêm nghị lại.

- “Di? Sao ngươi biết ta là nữ?” - Thiên Diệp ngạc nhiên.

- “Phi... Đó là bí mật nghề nghiệp a~ hắc hắc...” - Nghiêm túc chưa được vài giây Mộc Lăng đã cười lên.

- “Thật ra thì... tại ta chán quá nên vào đây ngoạn chút thôi à... Ngươi không trách ta chứ...” - Thiên Diệp gãi đầu.

- “Không sao. Ta tên Vân Mộc Lăng. Cứ gọi ta là Lăng nhi cũng được. Nếu chán không có gì chơi thì vào đây chơi với ta cũng được a~... Hỳ hỳ. Mấy vị tỷ tỷ của ta suốt ngày đi lung tung không có ai chơi đùa với ta hết... cũng hơi buồn... Hay ngươi ở đây chơi với ta đi... Được không...?” - Vân Mộc Lăng trở lại với nét thơ ngây làm Thiên Diệp sửng sốt.

- “Ách... Ta... ta... Được rồi...” - Thiên Diệp dở khóc dở cười. Nàng là rất dễ bị dụ dỗ a~...

- “Khụ khụ...” - Tình Nhi đứng một bên ho khan ra vẻ không đồng ý.

- “Ồ... Vị cô nương này...” - Vân Mộc Lăng lúc này mới để ý đằng sau Thiên Diệp còn có người khác.

- “À. Đây là Tình Nhi, là tỷ nữ của ta. Tình Nhi ngoan. Ở đây chơi í thom đi. Dù sao chúng ta chắc cũng bỏ xa cái tên kia rồi mà. Ở đây lại có nhiều cô nương xinh đẹp như vậy... hắc hắc...”

- “Ân. Vậy hai người ở đây luôn nha~...” - Vân Mộc Lăng phụng phịu hướng Tình Nhi chớp mắt mấy cái, cuối cùng Tình Nhi cũng đầu hàng chấp nhận.

- “Mà ngươi tên gì? Bao nhiêu tuổi?” - Vân Mộc Lăng nhìn dáng vẻ của Thiên Diệp này đoán chắc cũng cỡ tuổi nàng thôi.

- “Ta tên Thanh Diệp. Vừa tròn 18, còn Lăng nhi?”

- “Oa~... tỷ tỷ... hỳ. Muội mới 16 thôi a~...” - Bên ngoài cười nhưng trong lòng Lăng nhi đang âm thầm gào thét. Tại sao ai cũng lớn hơn nàng hết a~? Ông trời thật bất công mà... huhu...

- “Hỳ. Rất vui được làm quen với muội, Lăng nhi...” - Thiên Diệp vỗ vỗ đầu Lăng nhi. Cuối cùng nàng cũng được làm tỷ tỷ nha~ Trong cung nàng bé nhất mà. Há há.

- “Đi thôi Diệp tỷ. Muội dẫn tỷ đi tham quan mà trước tiên tỷ phải thay y phục nữ nhi mới được.”

- “Không được mặc nam trang sao?”

- “Dĩ nhiên là không được. Muội không muốn tỷ bị các cô nương ở đây nhầm là khách đâu...” - Thật ra thì nàng muốn nhìn thấy bộ dáng của Diệp tỷ lúc mặc nữ trang cơ. Gương mặt thanh tú như thế chắc là một mỹ nhân rồi. Khi khi...

- “Vậy à... Ok...” - Thiên Diệp nhún nhún vai. Dù sao thì mấy người cao thủ vừa nhìn đã biết nàng là nữ. Haiz... Bỗng nhiên Lăng nhi nhú mồm nhìn nàng.

- “Sao thế?”

- “Tỷ... vừa nói ok à?”

- “Ấy chết... Không có gì... Tỷ nói nhầm thôi...”

- “Tỷ đến từ hiện đại?” - Lăng nhi không chớp mắt hỏi.

- “Hử... Ân... Chẳng lẽ muội...” - Thiên Diệp ngạc nhiên. Đây là lần thứ hai nàng gặp đồng hương sau Trần Lam tỷ tỷ.

- “Đúng a~... Muội cũng đến từ hiện đại này. Vui quá...” - Lăng nhi vui vẻ ôm chầm lấy Thiên Diệp.

- “Tỷ cũng rất vui...”
- “Nói cho tỷ một bí mật nha. Các tỷ muội ở đây người nào cũng đến từ hiện đại hết á... Hay tỷ gia nhập Chi Phần Lâu luôn đi...”
- “Vậy sao? Được được. Tỷ chán đi lung tung rồi. Ở đây cũng được.”
- “Ân. Tỷ chờ muội chút.” - Lãng nhi nhảy chân sao đi ra ngoài.
- “Công chúa. Người muốn ở đây sao? Đây là thanh lâu mà...”
- “Tình Nhi a~ thì có sao?... Ai dám làm gì chúng ta chứ? Em đừng lo.”
- “Là...” - Tình Nhi hết cách.

Một lát sau Lãng nhi trở lại với bộ váy màu tím nhạt và màu cam đưa cho Thiên Diệp cùng Tình Nhi.

- “Hai người thay đi.”
- “Ân.”

Thay đồ xong, Thiên Diệp được Tình vắn tóc lên cao, phía bên phải đínhchâu sai thả nhẹ theo mái tóc đen suông mượt. Trông nàng như một tiên nữ không nhiễm bụi trần, thanh khiết nhẹ tựa lông hồng.

- “Diệp tỷ... Tỷ thật xinh nha... Sao ai cũng là mỹ nữ hết ta...” - Đólà điều nàng thắc mắc lâu nay nhưng không ai giải đáp hết.
- “Cảm ơn muội.”
- “Từ giờ tỷ sẽ là ngũ cô nương của Chi Phần Lâu. Lát tối muội sẽ thôngbáo ọi người biết. Muội vừa thả bỏ câu rồi. Tầm chiều các tỷ tỷ sẽ về nếu được. Đi... Muội dẫn tỷ đi tham quan...” - Lãng nhi vừa nói vừakéo tay Thiên Diệp dắt ra ngoài nhưng lại đưng phải một người.
- “Lãng nhi...” - Bạch y nữ tử lên tiếng.
- “Ủa? Nhị tỷ... Tỷ về mau thế?” - Rõ ràng nàng mới báo à mà.
- “Hô hô...” - Thật ra thì nàng đang trên đường về thì gặp bồ câu của Lãng nhi thôi.
- “Đây là...” - Bạch y nữ tử nghiêng đầu nhìn Thiên Diệp.
- “Tỷ ấy là cô nương mới của chúng ta, ngũ cô nương Thanh Diệp.” - Lãng nhi giới thiệu.
- “Chào muội. Hoan nghênh muội đến với Chi Phần Lâu.” - Bạch Y nữ tử mỉm cười dịu dàng.
- “Chào tỷ tỷ ạ.”

13. Chương 12 : Chi Phần Lâu (2)

- “Ân. Tỷ tên Khuynh Thành, còn muội?” - Khuynh Thành nhẹ nhàng nâng tay Thiên Diệp lên vuốt ve... nha... cảm giác thật mềm...
- “Muội tên Thanh Diệp ạ... hỳ hỳ...” - Thiên Diệp tay nhòn nhột nhưng không dám rút ra...
- “Ân. Hai đứa đang tính đi đâu đấy?” - Nói rồi Khuynh Thành quay sang hỏi Lãng nhi.
- “Muội tính dẫn tỷ ấy đi thăm quan Chi Phần Lâu.”
- “Vậy hai đứa đi đi... Tỷ... đi ngủ... Oáp...” - Khuynh Thành buông tay Thiên Diệp ra rồi đánh ngáp một cái, bộ dáng mệt mỏi đi ra phía sau.
- “Ách... tỷ ấy...”

- “Haha... Tỷ ấy là như thế đó tỷ! Tỷ mới bị ăn đậu hũ xong mà cũng không phát giác... Hắc hắc..” - Lăng nhi ở một bên cười rũ rượi.

- “Hả?”

- “Ồ...thì... Rồi tỷ sẽ hiểu... Tốt nhất là tỷ đừng ở một mình với nhify a~...” - Lăng nhi làm bộ mặt từng trải vỗ vỗ vai Thiên Diệp.

- “Không hiểu lắm...” - Thiên Diệp ngờ nghệch.

- “Thôi đi nào...” - Lăng nhi cười nhún vai kéo Thiên Diệp đi ra nhà sau của Chi Phần Lâu.

Thiên Diệp cùng Tình Nhi đi sau Lăng nhi vào một căn phòng lớn có vẻ giống phòng sinh hoạt chung bởi vì ở đây hai bên trái phải có hai dãy ghế dài. Thiên Diệp tưởng Lăng nhi sẽ nói gì nhưng không, Lăng nhi ngoắc tay Thiên Diệp đi theo ra sau tấm bình phong, khẽ đẩy cánh cửa gỗ, khung cảnh tươi mát liền đập vào mắt Thiên Diệp. Trước mắt nàng là một hồ nước có đài phun làm y chang ở hiện đại. Xung quanh là các dãy lầu lăm bằng gỗ, mỗi dãy đều có phong cách riêng biệt nhưng phía trước mỗi dãy đều trồng hoa thơm ngát.

- “Nơi này là Sơ đường, là nơi sinh hoạt của các tỷ muội trong Chi Phần Lâu. Trước mắt muội chia thành 14 dãy mặc dù chỉ có 6 thành viên. Hỳ hỳ. Trong đó có một dãy là dành cho gia nhân. Những người được phép vào đây mới được vào, nơi đây được xem là nơi riêng tư. Tỷ thấy có đẹp không?” - Lăng nhi giải thích tường tận về Sơ đường cho Thiên Diệp hiểu.

- “Oa~ rất đẹp nha... Mang nét của hiện đại.”

- “Đúng a~... hỳ hỳ. Nơi này là nơi ở của tỷ. Tỷ xem có thích không? Mỗi lầu đều có một phòng khách, 3 phòng ngủ, mỗi phòng ngủ có một phòng tắm riêng được lát đá hoa cương. Rất thoải mái nha...”

- “Oa...” - Thiên Diệp chỉ biết oa chứ không biết nói gì hơn. Thật sự là rất đẹp, rất thoải mái... Mặc dù không to lớn bằng hoàng cung nhưng lại mang nét ấm áp, làm nàng rất nhớ quê hương mình...

Nơi mà Lăng nhi dẫn nàng đến đã được đặt tên là Diệp Uyển, xung quanh được trang trí bằng các tấm rèm màu hồng nhạt. Xem ra rất hợp với nàng nha. Thiên Diệp thích thú không thôi. Sau đó Lăng nhi dẫn Thiên Diệp sang một căn phòng rộng có chứa khá nhiều sổ sách lớn nhỏ khác nhau, mỗi loại được phân ra rõ ràng.

- “Nơi này là Phần Đường, là nơi chứa đựng sổ sách của Chi Phần lâu về việc làm ăn kinh doanh, thông tin từ các nơi, những việc liên quan đến triều đình và giang hồ đều được thu thập đem đến đây cất giữ. Những thông tin mà mọi người thu được được giấu dưới mật thất bên dưới Phần đường. Còn đây chỉ là phía trên thôi.”

Vừa ra khỏi Phần Đường thì có một tiểu cô nương chạy tới nói nhỏ vào tai Lăng nhi, Thiên Diệp thấy khoe môi Lăng nhi hé ra một nụ cười.

- “Mọi người về rồi. Ra gặp các tỷ ấy thôi tỷ. À mà còn một nơi nữa muội sẽ dắt tỷ đi sau...” - Lăng nhi tự nhiên khoát tay Thiên Diệp kéo đi.

- “Ân”

Trở lại phòng sinh hoạt chung ban nãy, lúc này trước mắt Thiên Diệp là hai vị cô nương có nét mặt tương đương nhau nhưng mỗi người lại mang một khí chất riêng biệt. Người thứ nhất vận bạch sa mỏng manh, trên vai áo có một đóa hoa màu tím rất đẹp nhưng càng nhìn kỹ thì nàng càng thấy kỳ lạ, có cảm giác như “đóa hoa” đó đang nhìn nàng... Nét mặt xinh đẹp nhưng vô cùng lạnh lùng. Lúc nhìn vào đôi mắt ấy, nàng thấy có một tia ngạc nhiên thoáng qua nhưng tia sáng ấy biến mất rất nhanh. Người còn lại vận tử sa nhạt, trên váy không thêu hoa mà bên hông chỉ thắt một cái nơ nhỏ màu tím trông rất thanh khiết, đáng yêu. Nét mặt toát ra vẻ nhu hòa, có vẻ là một mỹ nữ ngọt ngào, trên môi nở một nụ cười ấm áp, rõ ràng là khác hẳn với băng sơn mỹ nhân kia. Phong thái của hai người này tỏa ra khí vương giả... Theo Thiên Diệp thì là như vậy...

Chưa kịp định thần lại thì tử y nữ tử đã đến bên Thiên Diệp cười cười.

- “Chào muội. Muội là người mới nhỉ? Hỳ hỳ. Tỷ tên là Hướng Linh, là tam cô nương. Rất vui được làm quen với muội.” - Phương Hướng Linh vui vẻ nói cười với Thiên Diệp, ngay khi nhìn thấy cô nương này thì

nàng đã thấy thích không thôi. Nhất là đôi mắt to trong sáng, chớp chớp thật đáng yêu mà.

- “Chào tỷ ạ. Muội là Thanh Điệp.” - Thiên Điệp liền thấy thích vị tỷ tỷ này.

- “À còn đây là tỷ tỷ thân sinh của tỷ, cũng là đại cô nương ở đây. Hường Liên.” - Hường Linh biết tỷ tỷ mình vốn lạnh lùng, ít nói, chỉ sợ sẽ dọa cô bé này chạy mất nên giới thiệu thay.

- “Ân. Muội chào đại tỷ.” - Thiên Điệp có cảm giác áp bức, hơi sợ vị đại tỷ này.

“...” - Hường Liên không đáp mà chỉ gật đầu một cái rồi cất bước đi vào phía sau tấm bình phong. Nhìn thấy Thanh Điệp này... nàng liền nhận ra là tiểu tiên hay bám theo mình chơi đùa, suốt ngày cứ Lam Nguyệt tỷ tỷ... Nếu không phải yêu người phạm phạm thiên quy thì có lẽ giờ đây muội ấy đã nhớ mình là ai... Hường Liên xót xa thở dài trong lòng. Nàng lạnh lùng thì có nhưng không dám đối mặt với Điệp nhi... chỉ sợ không kiềm lòng nổi ôm muội ấy khóc... Đã rất lâu rồi tuyến nước mắt nàng đã cạn khô...

- “Muội làm gì sai sao?” - Thiên Điệp buồn rười rượi.

- “Không đâu. Tính tỷ ấy là vậy. Rất ít nói. Có hơi băng lãnh một chút nhưng tỷ thấy tỷ ấy cũng có cảm tình với muội mà, huống chi muội lại đáng yêu vậy a~...” - Hường Linh cười tít mắt.

- “Tỷ đừng khen muội...” - Thiên Điệp ngượng ngùng đỏ mặt, da mặt nàng rất là mỏng nha...

- “Ồ... Lãng nhi. Điệp nhi đỏ mặt này. Ha ha...” - Hường Linh cười thoải mái trêu chọc Thiên Điệp.

- “Đâu đâu? Hắc hắc. Da mặt tỷ mỏng thật nha. Kiểu này thì rất dễ bị nhị tỷ bắt nạt đây.” - Lãng nhi này giờ ngồi một bên ăn bánh, vừa nghe gọi đến tên mình liền bật dậy.

- “Hai người...” - Thiên Điệp ngượng ngùng muốn bỏ chạy.

- “Ha ha... Thôi không chọc muội nữa. Tỷ đi ngủ đây. Gặp lại muội sau nha... Oà... Lãng nhi vừa báo là tỷ về ngay đây...” - Hường Linh vươn vai rồi đi vào trong.

- “Chúc tỷ ngủ ngon ạ...”

- “Tứ tỷ chắc về không được...” - Lãng nhi nhún nhún vai. Nàng rất ít khi gặp được tứ tỷ, người này hay chạy lung tung nhất nhà. Haiz...

- “Tứ tỷ? Tỷ ấy tên gì a~?” - Thiên Điệp có chút tò mò về vị tỷ tỷ chưa gặp mặt này nhưng dự cảm cho nàng biết người này quen thuộc với mình.

- “Tỷ ấy tên Trần Lam. Bây giờ chắc tỷ ấy lại tham gia phá án ở đâu đó rồi. Hắc hắc. Rồi tỷ cũng sẽ gặp được tỷ ấy.”

- “Trần Lam...” - Thiên Điệp thì thầm, không phải là Lam tỷ chứ...

- “Tỷ nói gì?” - Lãng nhi nghe Thiên Điệp thì thảo liên hỏi lại.

- “A... Không có gì... Tỷ đói bụng...” - Thiên Điệp lấp liếm, nhưng không ngờ đúng lúc bụng reo thật. Xấu hổ quá...

- “Ấy chết... Muội lơ đãng quá. Kéo tỷ đi khắp nơi mà chưa cho tỷ ăn gì. Hỳ hỳ. Muội cũng đói quá rồi. Đi ăn thôi.” - Nói xong Lãng nhi lại kéo Thiên Điệp đi.

Tình Nhi đi phía sau không nói gì, nàng còn đang bận suy nghĩ có nên báo tin về cho hoàng thượng biết công chúa đang ở đâu hay không...

14. Chương 13 : Người Là Âm Hồn Bất Tán Mãi Không Tiêu Tan!

- “Tỷ tỷ. Theo luật lệ thì người nào vào nhà thì đều phải trình diện một tiết mục... Tối nay tỷ phải lên sân đó nha...” - Lãng nhi nhếch mép cười giảo hoạt.

- “Hả?...” - Thiên Diệp sững sốt.

- “Bây giờ tỷ chuẩn bị đi nha! Cần gì cứ nói với nha hoàn là được. Muội đi làm việc đây...” - Lăng nhi cười hắc hắc rồi đi để Thiên Diệp đứng ngẩn ngơ.

Không nhầm chứ? Nàng thở dài... Nàng biết làm gì bây giờ? Hát hay múa đây?... Hừm hừm... Thôi múa đi. Dù gì bây giờ nàng cũng nhớ “chúng”, cũng cần hỏi “chúng” một số việc.

*****- “Xin hoan nghênh các vị khách gia! Hôm nay Chi Phần Lâu chúng tôi vừa có thêm một vị cô nương tài sắc vẹn toàn. Lát nữa cô ấy sẽ lên đây biểu diễn, mong các vị ủng hộ...” - Lăng nhi đứng trên bục cao đồng dạc.

- “Ồ... Một vị cô nương nữa sao?...”

- “Không biết tài sắc đến cỡ nào nhỉ?...”

Tiếng xì xầm bàn tán sôi nổi, ai ai cũng tò mò không biết vị cô nương mới này là người như thế nào.

Cùng lúc này ở ngưỡng cửa Chi Phần Lâu xuất hiện một nam tử khôi ngô đầy mị lực, tư thế tỏa ra hơi thở vương giả khiến người ta phải khép nép. Phong Thừa Vũ hiên ngang bước vào rồi ngay sau đó được đưa lên nhả gian cao cấp trên lầu 3.

Phong Thừa Vũ vừa khuất bóng thì một vị nam tử khác lại xuất hiện. Người này cũng là một mỹ nam nhưng trên người không tỏa ra khí thế áp bức mà lại rất ấm áp với nụ cười dịu dàng trên khóe môi. Các cô nương ở Chi Phần Lâu tìm đập thành thịch, rất mong muốn mình được lọt vào mắt xanh của nam tử này. Nam tử này cũng là một người có tiền, ngay lập tức cũng được bố trí một nhả gian trên lầu 3, cách vách với Phong Thừa Vũ.

Lăng nhi cười cười, hôm nay nàng gặp được vận may nha. Ngũ tỷ vừa vào nhà mà đã có hai mỹ nam tử tới thế này. Tiền của ta!!! Hahaha... Lăng nhi hả hê cười khoái trá khiến mấy nha hoàn đằng sau nổi da gà.

- “Tỷ tỷ. Tỷ chuẩn bị xong chưa?” - Lăng nhi không thèm gõ cửa mà tiến ngay vào phòng Thiên Diệp.

- “Á á á...” - Tình Nhi đang búi tóc cho chủ nhân liền giật nảy mình hét lên.

- “Ách... Xin lỗi...” - Lăng nhi cắn cắn móng tay.

- “Lăng nhi... Tình Nhi yếu tim lắm. Muội đừng hù dọa nàng...” - Thiên Diệp đỡ khóc đỡ cười. Một người thì quá hấp tấp, một người lại quá nhát gan. Ài...

- “Hỳ. Muội xin lỗi a~...” - Lăng nhi cười cười. Nàng không biết nàng làm mấy người giật mình vì đột nhiên nhảy ra rồi.

- “Xong rồi... Phù...” - Tình Nhi vuốt mồ hôi trên trán. Đang làm ngon trớn mà bị giật mình phải làm lại. Hic hic...

- “Oa... Tỷ đẹp quá...” - Lăng nhi trở mắt ra nhìn Thiên Diệp.

Nàng vận tử sa nhạt, trên tay áo viền kim tuyến vàng, trên thân áo thò một đàn bướm ngũ sắc dẹt theo đường uốn lượn trông rất sinh động. Tóc của nàng được vấn cao, hai bên mai thả nhẹ xuống, còn đính trâm hình bướm lên phía trên đầu, ở giữa trán thì vẽ một đóa sen hồng điểm lệ. Trông nàng y như một nàng tiên bước ra từ tranh.

- “Lau nước miếng đi cưng.” - Thiên Diệp buồn cười nhìn Lăng nhi.

- “Tỷ a~ tỷ trêu muội...” - Lăng nhi thất thần làm theo thì nhận ra không có nước gì trên miệng cả

- “Haha... Đi thôi...” - Thiên Diệp cười tươi như hoa lôi kéo Lăng nhi ra ngoài. Cô bé này đáng yêu quá.

*****- “Kế tiếp là tiết mục đặc biệt của ngũ cô nương chúng tôi! Thanh Diệp cô nương! Quý khách quan hãy chomột tràng pháo tay chào đón ô nương ấy nào!!!”

Ánh nền đằng sau các bảng màu chiếu lên sân khấu, xung quanh tối đen như mực. Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, cánh hoa bay bay nhẹ nhàng khắp nơi, khung ảnh huyền ảo đến lạ thường. Bỗng sân khấu sáng bừng lên, từ trên hạ xuống hai dải lụa màu tím nhạt, bóng người từ từ bay hạ xuống nền. Đáng người yêu kiều

mỏng manh tựa như một cánh bướm bé nhỏ bay trong gió. Đôi mắt tinh anh chứa đầy ý cười, Thiên Diệp xoay người nhún một cái rồi lại bay lên không trung, tay khẽ đưa đưa dải lụa múa xoay vòng. Bỗng từ đâu xuất hiện một đàn bướm đủ màu sắc bay lượn xung quanh người nàng như cùng nàng phối hợp nhảy điệu múa vũ điệu. Tuy trên mặt đã che một lớp sa mỏng nhưng người khác vẫn nhận ra nàng là một mỹ nhân. Mọi người sửng sốt trước cảnh tượng kì lạ mà thú vị này. Nàng múa đẹp đến nỗi bướm cũng tới múa cùng, quả là kì lạ...

Phong Thừa Vũ hai mắt tỏa sáng nhìn thân ảnh đang múa lượn phía dưới. Thân ảnh quen thuộc mà chỉ nhìn thoáng qua thì hẳn sẽ nhận ra ngay lập tức. Ngày tháng tìm kiếm nàng cực khổ cuối cùng cũng chấm dứt. Lần theo dấu vết của nàng tới Thiên Sương hoàng triều, hẳn cũng chỉ vô tình vào đây vì nghe nói các tiết mục ở Chi Phần Lâu này rất đặc sắc, các cô nương ở đây đều xinh đẹp tuyệt trần, chỉ bán nghệ không bán thân. Khá tò mò hẳn mới vào xem thử, thật không ngờ nàng lại ở đây. Phong Thừa Vũ héch mép cười. Lần này thì nàng đừng hòng thoát khỏi tay ta. Tiêu Kiếm đứng phía sau nhìn nụ cười của chủ tử mà không khỏi rung mình.

Lạc Hiên lâu lâu cũng tới nơi này xem biểu diễn. Phải nói Chi Phần Lâu là một thanh lâu nổi tiếng và rất được nhiều người ủng hộ. Lần này công việc giải quyết xong sớm nên hẳn mới tới đây giải trí. Nhìn cô nương yêu kiều đang múa không hiểu sao hẳn thấy tâm mình rung động. Lại thấy có một chút quen thuộc...

Kết thúc bài biểu diễn mọi người vỗ tay tán thưởng ầm ầm. Vị cô nương mới tới này cũng là một nhân tài. Cô nương nào của Chi Phần Lâu cũng đều tài sắc vẹn toàn. Mọi người khá tò mò với khuôn mặt đằng sau miếng che, chưa kịp định hình thì miếng che đã bị rơi xuống lộ ra gương mặt thanh tú đáng yêu. Oa... Tuy không đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cô nương này lại rất có sức hút. Nụ cười tinh nghịch chào khán giả rồi nàng luivào trong.

- “Diệp nhi! Muội múa thật đẹp nha!” - Hướng Linh cười tít mắt tán thưởng.
- “Cảm ơn tỷ tỷ. Hỳ hỳ.”
- “Ủa mà bướm ở đâu thế? Tỷ không ngờ muội có sức hút đến thế nha...” - Hướng Linh thắc mắc.
- “Hắc hắc. Chúng là thú cưng của muội á...”
- “Gì? Muội nuôi bướm?”
- “Àn”
- “Thú vui tao nhã ghê...” - Hướng Linh cười khở, có người đi nuôi cả bướm.
- “Ủa mà chúng đâu rồi?”
- “Chắc chúng bay ra phía sau rồi. Muội đi trước nha tỷ.”
- “Àn.”
- “Tỷ tỷ... Tỷ múa rất đẹp.” - Lăng nhi nhanh nhẩu nắm tay nàng lắc lắc.
- “Cảm ơn muội. Tỷ múa đại à. Hỳ hỳ.”
- “Tỷ nghỉ ngơi đi nha. Muội đi làm việc. Hô hô.”
- “Àn.”

Thiên Diệp nhìn xung quanh mà chẳng thấy Tình Nhi đâu cả. Cô nàng này lại chạy xuống bếp rồi đây. Bỗng nàng cảm nhận được có ai đó đang theo dõi nàng, Thiên Diệp xoay người lại nhưng chẳng thấy ai. Hừm... Vài giây sau nàng đã rơi vào một khuôn ngực rộng lớn, mùi hương quen thuộc thoảng thoảng.

- “Bắt được nàng rồi nhé!” - Phong Thừa Vũ ôm chặt nàng vào lòng. Hẳn nhớ nàng chết mất.
- “Buông ra!” - Thiên Diệp gằn giọng. Lần này xem ra hẳn gan lắm. Dám ôm nàng.
- “Không buông! Nàng chơi ta mấy vỏ khá đau giờ không buông được nữa rồi. Lần trước nàng cho ta hít phải thuốc gì mà dậy đau đầu chịu không nổi...” - Phong Thừa Vũ nhớ lại mà tức.

- “Ai bảo người là âm hồn bất tán mãi không tiêu tan làm chi?” - Nàng mặc kệ hắn ôm. Lát nữa cho ăn mê được tiếp. Hắc hắc.
- “Cái gì? Nàng gọi ta là gì?”
- “Không có gì...” - Thiên Diệp cười mỉm.
- “Nàng...” - Phong Thừa Vũ bất lực. Hắn nghe rõ mồn một nàng gọi hắn là âm hồn bất tán mãi không tiêu tan nha... Nàng toàn chọc hắn tức chết mới vừa lòng... Để xem khi gả về cho hắn thì hắn chinh nàng thế nào.

15. Chương 14 : Tình Dịch

- “Bây giờ...” - Thiên Diệp vừa mở miệng thì đã bị một giọng nói cắt ngang.
 - “Thanh Diệp cô nương!” - Lạc Hiên đứng sau gọi.
- Nàng xoay người lại nhìn người vừa mới kêu mình. Gương mặt này... quen quen... Phong Thừa Vũ bị kẻ khác phá đám mặt liền lạnh đi vài phần. Cái tên này ở xó xỉnh nào chui ra vậy?
- “Công tử là...?” - Sao nàng không nhớ ra là ai nhỉ.
 - “Tại hạ Lạc Hiên. Chúng ta đã từng chạm mặt ở miếu hoang.” - Lạc Hiên nho nhã nói.
 - “A... nhớ rồi. Chào công tử.” - Thiên Diệp mỉm cười gật đầu, chân không quên giẫm lên chân ai đó.
 - “Ái...” - Phong Thừa Vũ bị nàng giẫm lên đành ngoan ngoãn buông tay.
 - “Không ngờ lại hạnh ngộ công tử ở đây. Coi như là có duyên đi. Chi bằng ta mời công tử uống chén trà. Được chứ?”
 - “Thế thì còn gì bằng. Đa tạ cô nương.”
 - “Mời...”
- Cả hai người sánh vai đi vào phòng khách, để mặt Phong Thừa Vũ đứng tút tít một mình. Thái độ như thế là gì nha? Tại sao nàng chưa bao giờ nhận với hắn mà lại... Cái tên kia là ai? Hừ. Mơ tưởng cướp vương phích của ta sao? Đợi đó. Phong Thừa Vũ dậm chân dậm cẳng chạy theo. Mặt dày ngồi bên cạnh Thiên Diệp.
- “Người vào đây làm gì?” - Thiên Diệp khẽ cau mày.
 - “Uống trà nha...” - Ai đó “ngây thơ” trả lời.
 - “Ta mời Lạc Hiên công tử mà, có mời người đâu?”
 - “Nàng...” - Sao nàng không chừa chút mặt mũi nào cho hắn vậy?
 - “Công tử đây là...” - Lạc Hiên không nhanh không chậm lên tiếng.
 - “Hắn là âm hồn... ừm ừm...” - Thiên Diệp mới nói được mấy chữ đã bị Phong Thừa Vũ che miệng lại.
 - “Ta là vị hôn phu của nàng. Phong Thừa Vũ.” - Hắn cười cười ném ánh mắt thù địch tới cho đối phương.
 - “Vị hôn phu? Thanh Diệp cô nương đã có vị hôn phu rồi sao?” - Lạc Hiên ngạc nhiên. Hắn thích nàng mà...
 - “Đúng vậy. Ta với nàng ấy vừa mới đính ước. Ái... đau...” - Thiên Diệp cau tay hắn. Phong Thừa Vũ nước mắt lưng tròng nhìn nàng, lí do gì nàng luôn “tổn thương” hắn?
 - “Công tử đừng nghe lời hắn xằng bậy. Ta không biết hắn là ai cả.” - Thiên Diệp nhún nhún vai.
 - “Nàng... nàng... Hai ta từng có xác thịt chi thân mà nàng nở lòng nào lật lọng như thế?” - Phong Thừa Vũ đóng vai oán phụ ôm trái tim tổn đau lòng.

- “Phụt...” - Nàng đang uống nước liền phun ra. Cái tên này nói nhằm gì vậy?
 - “Thôi cũng muộn rồi. Tại hạ xin phép cáo từ. Hẹn ngày tái ngộ.” - LạcHiên tuy thích nàng nhưng hấn nhìn thấy trong mắt nàng có sự ám áp dành cho Phong Thừa Vũ mà không dành cho hấn. Hấn tự hiểu mà rút lui. Khích dấn vào quá sâu thì sẽ không đau.
 - “Ách. Nhưng... Vậy công tử đi thông thả. Hẹn ngày tái ngộ.” - ThiênĐiệp cũng không giữ đứng dậy lễ phép tiễn khách. Tên phá đám kia chết chắc với nàng.
- Phong Thừa Vũ đắc ý cười hắc hắc. Hấn nghĩ phải đe dọa thêm gì đó không ngờ tên kia biết điều thấy khó mà rút lui. Nha~ chắc hấn ta tự hiểu mỹ lệ không sánh bằng người khác đây mà. Sớm muộn gì nàng cũng thuộc về hấn. Để chiếm được người đẹp thì mất dầy một chút vậy. Lần này hấn sẽ không để nàng chạy thoát.

16. Chương 15 : Tiến Hành Truy Thê (1)

- “Lúc này người nói nhằm gì vậy? Ai là vị hôn thê của người hử?” - Thiên Điệp nhíu mày.
- “Nàng nha... Ta...ta chỉ nói sự thật...” - Phong Thừa Vũ nuốt nuốt nước bọt. Ánh mắt của nàng dạo người quá. Hic hic...
 - “Muốn chết?” - Nàng lên giọng. Khá lắm. Dám đặt điều với nàng cơ đấy.
 - “Ta... Ta thích nàng. Ta muốn lấy nàng.” - Phong Thừa Vũ hít một hơi thật sâu rồi lấy dũng khí nói ra điều sâu kín trong lòng hấn. Hấn chờ đợi sự cảm động của nàng rồi nàng sẽ sà vào lòng hấn làm nũng ai ngờ...
 - “Hừ. Mơ tưởng. Hừ.” - Nàng nhếch mép cười rồi xoay gót bước đi. Có trời mới biết lúc nhìn vào đôi mắt kiên định ấy tim nàng đập thật nhanh. Xem chút nữa nàng đã đồng ý rồi. Phù... Không thể để hấn đắc ý dễ dàng đến thế được. Phong Thừa Vũ. Cứ chờ xem. Trò chơi chỉ mới bắt đầu...
 - “Nàng...” - Hấn ghen hòng trăn trối nhìn nàng bước đi. Quá đáng ànha. Lần đầu tiên tổ tình đã thất bại. Hừ. Nàng chờ đó. Hấn sẽ không bỏ cuộc. Phong Thừa Vũ híp mắt nhìn theo bóng lưng yêu kiều đang ưu nhã bỏ đi, trong lòng dấy lên một ngọn lửa quyết tâm. Nàng nhất định phải là của hấn. Công cuộc truy thê... bắt đầu...
- *****- “Sao người lại ở đây? Ai cho phép người vào đây?” - Thấy Phong Thừa Vũ ngang nhiên bước vào nơi ở của mình, nàng hết sức khó hiểu.
- “Là muội.” - Lăng nhi nhe răng cười cười.
 - “Sao muội lại cho hấn vào?”
 - ” Vũ ca nói ca ấy là vị hôn phu của tỷ. Dù sao nơi này cũng còn phòng trống mà. Muội đi trước đây. Chúc hai người vui vẻ.” - Lăng nhi nói một lời làm nàng chưa kịp mở miệng phản đối đã chạy mất. Nàng liếc “kẻ vô tội” đang khoái chí cười mà muốn phun hỏa.
 - “Ngủ ngon nương tử.” - Gửi đến nàng một cái hôn gió, Phong Thừa Vũ cũng nhanh chân chạy mất. Mắt nàng rất ghê. Hấn mà dám chần chờ ở đây là bị thối liền. Hắc hắc.
 - “Người...” - Thối Phong Thừa Vũ. Tức chết nàng mà. Thiên Điệp tức tối leo lên giường ngủ.
- Tình Nhi che miệng cười. Nàng trông chờ vào ngày mai. Không biết Phong công tử sẽ làm gì chọc tức công chúa nữa. Aiz... Đi báo tin cho nhà vua thôi.
- *****- “Điệp nhi... Dậy thôi nương tử của ta...” - Phong Thừa Vũ nhìn khuôn mặt trắng nõn đáng yêu đang say giấc mà nhẹ nhàng thả hơi thở nồng ấm vào tai nàng.
- “Um...” - Đang ngủ ngon, Thiên Điệp cảm giác nhồn nhột liền đưa tay ra xua muỗi ai nhè tát vào mặt Phong Thừa Vũ.

Không phải chứ. Nhìn nàng ngủ an bình thế mà vẫn đánh hấn được. Sao mới ngày đầu tiên mà đã khổ thế này... Phong Thừa Vũ cười khổ xoa xoa má vừa bị tát, dù không mạnh nhưng lòng hấn đau a~...

- “Làm cách nào cho nàng ấy tỉnh?” - Phong Thừa Vũ cười cười hỏi Tình Nhi đang đứng mím môi cười trộm đằng sau.

- “Ách. Khó lắm... Công... à... Tiểu thư chỉ thức dậy khi đói bụng thôi...”

- “Vậy sao?” - Hấn xoa xoa cằm suy nghĩ một chút rồi chạy ra ngoài.

Một khắc sau, Phong Thừa Vũ mang một tô cháo ngọc mai thơm lừng vào. Mùi hương ngọt ngào lan tỏa trong không gian làm Thiên Diệp thức giấc.

- “Thơm quá...” - Nàng chớp chớp mắt rồi tiến về phía tô cháo, chẳng nói chẳng rằng nhắm mắt ăn hết. Sau đó xoay qua xoay lại tay vô tình túm được miếng vải liền đưa lên miệng lau lau. Lau xong lại chạy vào giường ngủ tiếp. Dường như tất cả mọi việc xảy ra trong mơ. Phong Thừa Vũ mặt đen thui, hấn chuẩn bị bữa sáng cho nàng, nàng không cảm ơn còn lau miệng vào áo hấn, xong xuôi lại ngủ tiếp. Thiên a~... Tức chết hấn. Tình Nhi đứng một bên cười run muốn nội thương. Trời ạ. Vị công tử này thật đáng yêu.

Thiên Diệp nằm quay mặt bên trong, hai mắt vẫn nhắm, khoe môi gợn lên nụ cười mỉm. Hấn thật ngốc. Hắc hắc... Ván này nàng thắng rồi.

17. Chương 16 : Tiến Hành Truy Thê (2)

Màn đêm buông xuống, sương lạnh thấm vào áo, nàng khẽ rung mình, mới đó đã sắp đến mùa đông rồi, thời gian trôi thật mau quá. Nhẹ cất bước giữ rưng trúc phía sau Sơ đường (nơi ở của tỷ muội nhà Chi Phần - đã được nhắc đến trong chương 11), đêm tối lạnh lẽo nhưng nàng vẫn thích đi dạo. Không khí khiến ai cũng phải chui rúc chăn bông ấm áp, chỉ có nàng ngược đời, phong phanh để nhiễm lạnh. Thấy khoảng cách cũng khá xa, chắc sẽ không có ai bất thành linh nhảy ra đâu, Thiên Diệp khẽ nhún mũi chân xoay 3 vòng lên trên không rồi đáp xuống chờ đợi. Vài giây sau một đàn bướm đủ màu sắc từ đâu bay lại quần quýt bên người nàng. Thiên Diệp vươn đầu ngón tay, một tử điệp liền đậu ngay trên tay nàng.

- “Công chúa. Người ta rất nhớ người nha. Người bỏ đi lâu muốn chết. Hức hức.” - Tử điệp ầm ục trách móc làm nàng phì cười.

- “Tử nhi ngoan. Ta đi chơi chút thôi mà. Về để bị ép hôn sao? Ta mới không muốn đâu. À mà dạo này trong cung có gì mới không?” - Thiên Diệp hỏi chuyện chính, đây mới là lý do nàng gọi đàn bướm của mình tới đây.

- “Dạ có. Lúc công chúa vừa mới đi thì lục công chúa cũng được gả cho tướng quân Bách Ngôn. Lục phò mã từ biên cương trở về trấn giữ kinh thành, người này tính tình cương trực, rất thương yêu lục công chúa, làm một trong những trụ cột chính của nước ta.”

- “Ừm... Ta cũng có nghe nói đến tên này... Lục hoàng tỷ đã lấy chồng rồi à. Ái nha~ thôi chết. Ta cũng đã 18. Kiểu nào cũng bị bắt về chocoì. Làm sao đây?” - Thiên Diệp cười khổ. Nàng luôn cầu trời không ai lấy lục hoàng tỷ. Trời không nghe nàng than thở sao? Huhu... giờ chỉ còn mình nàng...

- “Thì nàng gả cho ta.” - Một giọng nói trầm ấm vang lên làm nàng giật nảy mình.

- “Ai thèm gả cho ngươi? Đừng tưởng bở! Hừ.” - Thiên Diệp xoay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn “ai đó”.

- “Nàng... Ta có gì không tốt? Ta đường đường là nhị vương gia Phong Vân quốc, ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, hào hoa phong nhã thế này mà nàng còn không vừa lòng là sao?” - Hấn một bụng ầm ục nhưng không quên tăng bốc bản thân mình.

- “Ngươi là vương gia Phong Vân quốc?” - Nàng nhú mày ngạc nhiên.

- “Đúng a~! Vị vương gia anh tuấn nhất mọ thời đại là ta.” - Phong Thừa Vũ tự hào ưỡn ngực.

- “Sao ta nghe nói người bị đoạn tụ?” - Nàng không nhanh không chậm dội cho hắt một gáo nước lạnh.
 - “Ách. Cái đó... chỉ là tin đồn. Nàng đừng tin mấy lời xàm bậy.” - Phong Thừa Vũ một bên lau mồ hôi một bên giải thích. Chết thật. Cái tội không cái chính là thế này đây. Thì ra nàng tưởng hắt đoạn tụ. Bấy giờ ai cả gan nói hắt đoạn tụ thì hắt cho người cắt lưỡi. Hừm hừm.
 - “Ồ... Mà người ra đây khi nào? Theo dõi ta sao?” - Thiên Diệp hí mắt đe dọa.
 - “Không... có... Ta chỉ đi dạo. Đi dạo thôi... Tình cờ thì thấy nàng đang nói chuyện với... con bướm bầy.” - Phong Thừa Vũ chỉ tay vào tử điệp đang đậu trên vai nàng.
 - “Uả mà nàng nói chuyện được với động vật sao?”
 - “Không có. Chỉ nói chuyện được với bướm thôi.” - Nàng nhàn nhạt trả lời.
 - “Tại sao?”
 - “Ta tên gì?”
 - “Thiên Diệp.”
 - “Đó! Còn phải hỏi. Đúng là đồ ngốc!” - Thiên Diệp cười khẩy.
 - “Nàng...” - Sao nàng hay chọc tức hắt vậy ta?...
 - “Công chúa. Vị này là phò mã tương lai sao?” - Tử điệp nhẹ hỏi nàng.
 - “Cái gì? Không có chuyện đó đâu. Còn lâu ta mới gả cho hắt.” - Thiên Diệp then quá hóa giận dậm chân bỏ đi. Tử điệp cùng các tiểu điệp khác cười khúc khích bay theo chủ nhân.
- Nàng đẹp như tiên nữ, bạch sa khê lay động như cánh bướm nhỏ xinh đang bay lượn. Đàn bướm bay xung quang nàng như tạo thêm sinh động cho bức tranh đêm. Phong Thừa Vũ thần thờ dôi theo bóng dáng nàng. Khung cảnh này... sao quen thuộc đến thế... Dường như hắt đã thấy ở đâu rồi nhưng không tài nào nhớ ra... Vừa nãy nàng là then thùng sao? Ánh mắt hắt sáng lên, vội thi triển khinh công đuổi theo kiêu thê tương lai của mình.
- “Bướm nhỏ. Ta nhất định sẽ khiến nàng ấy chịu gả cho ta. Các người cút yên tâm nhé!” - Phong Thừa Vũ cười cười trò chuyện vớ vẩn đàn bướm của nàng.
 - “Mơ tưởng.” - Thiên Diệp nhẹ phun hai chữ rồi đi tiếp. Nàng muốn ngủ rồi. Xem ra không ở lại đây lâu được. Không khéo sẽ bị bắt về lấy chồng mất. Nhưng nàng không ngờ rằng nàng chưa kịp từ biệt mọi người thì đã bị “ai đó” bắt đi mất. Đó là chuyện của mấy ngày sau, giờ chúng ta tiếp tục công cuộc truy thê của vị vương gia Phong Thừa Vũ nào.
 - “Nàng...” - Cứ nói chuyện với nàng là y như rằng hắt sẽ cứng họng. Làm cách nào để nàng thương hắt đây? Lần đầu tiên Phong Thừa Vũ cảm nhận được cảm giác mất mát. Hắt tốt với nàng thế mà nàng cứ lạnh nhạt...
 - “Sao người còn theo ta?” - Lúc này hai người đã về tới Sơ đường.
 - “Ta với nàng ở cùng một nơi mà.” - Hắt đắc ý cười.
 - “Hừm.” - Nàng nhìn bản mặt cười đắc ý mà thấy vừa bực vừa buồn cười. Hắt còn dai hơn đĩa. Bám nàng hoài. Không khéo nàng động tâm mất...
 - “Chụt. Chúc nàng ngủ ngon.” - Phong Thừa Vũ thừa dịp nàng không để ý liền hôn trộm lên má nàng một cái rồi nhanh chân chạy biến vào phòng mình.
 - “Người...” - Nàng ngạc nhiên nhìn dáng hắt chạy vào phòng, tay khẽ chạm vào chỗ hắt hôn, hơi ấm vẫn còn đọng lại trên má... Khóe môi nở nụ cười ngọt ngào mà nàng không hề biết, lòng nàng như có dòng nước ấm chảy qua... Bị hắt hôn nàng cũng không thấy tức lắm? Chẳng lẽ nàng thích hắt rồi? Không đâu. Không thể để cho hắt đắc ý được.

Thiên Diệp nhếch mép, tay lấy ra một bịch phấn vàng nhạt. Đây là vì nhàn người dắm hôn ta. Hắc hắc hắc. Thiên Diệp đục một lỗ trên cửa phòng của Phong Thừa Vũ rồi thổi bột phấn vào. Đây là thuốc sổ dạng khí.

Cho người thức nguyên đêm. Xong xuôi nàng liền đứng dậy phủ tay về ngủ. Và đêm đó có người chập vật ghé thăm nhà xí đến sáng mới hết.

18. Chương 17 : Tiến Hành Truy Thê (3)

“Vương gia... Người không sao chứ ạ?” - Tiêu Kiếm một bên đỡ mồ hôi một bên cật lực chấm mồ hôi cho Phong Thừa Vũ. Cái cô nương này cũng quái ác quá đi. Vương gia nhà hắn chỉ chiếm tiện nghi có một chút mà bịch bịch đến thế này... Haiz... Sao vương gia lại đi thích cô ta được nhỉ?... Thật khó hiểu...

- “Ách... Không được rồi... Ta... ta đi tiếp đây...” - Phong Thừa Vũ người đổ đầy mồ hôi, đau khổ ôm bụng vào nhà vệ sinh lần thứ “n”

- “Vương gia...” - Tiêu Kiếm thương xót nhìn theo dáng chập vật của chủ tử, hắn chỉ biết thở dài...

Bây giờ đã gần sáng, cơn đau bụng cũng đã bớt hẳn, Phong Thừa Vũ thở hồng hộc ngồi bệt dưới sàn, người không một chút khí lực, nhìn như sắp phết hơi tới nơi. Hắn mệt mỏi cả đêm, cơ hồ muốn ngất xỉu mấy lần nhưng quá đau bụng lại phải cố gắng đứng lên... “đi”... Phong Thừa Vũ nghiêng nể nghiêng lợi, hắn thề hắn phải bắt nàng về cho bằng được, nếu không thì hắn sẽ theo họ nàng! Hừ hừ... Mà nàng họ gì ta....

- “Tiêu Kiếm!”

- “Có thuộc hạ!”

- “Làm sao để bắt được nàng ấy?” - Phong Thừa Vũ ngó nghiêng xem có ai nhìn nghe không rồi nhỏ giọng hỏi Tiêu Kiếm, tư thế rất ư là ái muội...

- “Thuộc hạ cho rằng... nên bỏ thuốc đi...” - Tiêu Kiếm xoa xoa cằm nói.

- “Bốp. Đồ ngốc! Nàng ấy chuyên dùng độc mà hạ thuốc! Muốn hại ta bị chính nữa hả?” - Phong Thừa Vũ bực bội cốc đầu Tiêu Kiếm.

- “Ô ô... Người ta quên...” - Tiêu Kiếm ủy khuất.

- “Nghĩ đi...” - Phong Thừa Vũ chóng cằm suy tư, làm cách nào bây giờ...

- “A! Bỏ thuốc! Khoan... đừng đánh!” - Tiêu Kiếm vội đưa tay che đầu.

- “Ngài rủ cô nương ấy đi ăn rồi lén bỏ vào, thuốc hạ có một loại mê được không mùi không vị, rất khó nhận biết, dù là cao thủ dụng độc cũng khó phân biệt được. Ngài cùng ăn với cô nương ta nhưng uống giải được trước là xong ngay!”

- “Khá lắm... Được. Cứ tiến hành như thế đi! Nhiệm vụ này giao cho người. Ta đi... ngủ...” - Nói xong hắn liền lẩn ra bất tỉnh.

*****- “Điệp tử!” - Lăng nhi cười toe ôm nàng.

- “Chuyện gì thế cưng?”

- “Nhà mình mới có thêm một người nữa nha~ Cũng xuyên không luôn. Tên là Thừa Ngọc, tỷ ấy thua tỷ 1 tuổi.” - Lăng nhi hớn hở khoe.

- “Ồ... Xinh không?” - Thiên Diệp nháy mắt.

- “Xinh! Hỳ hỳ. À mà tỷ ấy cứ đòi được gặp tỷ đó. Muội không hiểu vì sao nữa... Có khi nào là người quen của tỷ không?”

- “Không có. Tỷ không có quen ai tên Thừa Ngọc cả.” - Thiên Diệp mờ mịt lắc đầu. Vị muội muội mới này sao lại muốn gặp nàng...?

- “Mình ra gặp tỷ ấy đi tỷ!” - Lăng nhi nhanh nhẩu kéo tay nàng đi ra ngoài.

*****- “Xin hỏi ai là Điệp tỷ?” - Phong Thừa Ngọc quay qua quay lại tìm người.

- “Là ta.” - Thiên Điệp nhẹ giọng nói.

- “Oa~ cuối cùng muội cũng đã thấy được tỷ rồi! Vui quá!” - Phong Thừa Ngọc vui vẻ cười híp mắt ôm chặt nàng. Thiên Điệp khó hiểu ngẩn người. Nàng thân quen với người này lắm sao?... Buông nàng ra, Phong Thừa Ngọcra vẻ hài lòng đánh giá nàng một lượt rồi nhẹ nhàng tung tăng trò chuyện với người khác. Thiên Điệp cảm giác rờn rợn không nói lên lời...

*****- “Vương gia! Tiểu công chúa tới...” - Tiêu Kiếm ra ngoài nghe ngóng thông tin liền bắt gặp Phong Thừa Ngọc đang ôm Thiên Điệp liền quay về bẩm báo.

- “Cái gì? Tiểu quý đó tới đây làm gì nha?” - Phong Thừa Vũ cẩn rằng. Tiểu quý siêu cấp quậy đó làm phiền hần chưa đủ sao. Cứ theo hần làm gì?

- “Này... Thuộc hạ không biết nhưng có vẻ công chúa quen biết Thanh Điệp cô nương. Chi bằng nhờ công chúa bỏ thuốc cô nương ấy...”

- “VẬY à... Tốt. Con bé nhất định sẽ giúp nhị ca yêu thương nó nhất chứ!” - Phong Thừa Vũ như trút được gánh nặng cười sảng khoái.

- “Đi kêu công chúa tới đây đi!”

- “Tuân lệnh.”

*****- “Nhị hoàng huynh!” - Phong Thừa Ngọc cười cười sà vào lòng hần.

- “Ngọc nhi ngoan, giúp ta một việc được chứ...?” - Phong Thừa Vũ nhẹ giọng dụ dỗ.

- “Được a~”

- “Bỏ thuốc Thanh Điệp cô nương cho ta nha.”

- “Lý do?” - Phong Thừa Ngọc nhếch mép cười.

- “Ách... Thế muội không muốn có nhị hoàng tẩu sao?”

- “Muốn nha~ Muội cũng rất thích Điệp tỷ. Tỷ ấy hiền với dễ thương lắm.” - Phong Thừa Ngọc gật đầu cười.

- “Vậy giúp ca đi...” - Phong Thừa Vũ kể kế hoạch ra cho Phong Thừa Ngọc nghe.

- “Hừm... Không thích! Dừng mê hương đi! Muội có mê hương này xài tốt lắm! Hắc hắc. Bảo đảm trời không biết đất không hay.”

- “Chắc không?”

- “Chắc mà. Không tin muội à? Đi á nha.”

- “Tin. Ta tin.” - Phong Thừa Vũ nuốt nuốt nước bọt. Đã phóng lao đành theo lao thôi.

- “Nhớ đưa tiền. Hehe. Muội không làm không công.” - Phong Thừa Ngọc nhún nhún vai.

- “Biết rồi.” - Tiểu muội này của hần suốt ngày đòi tiền thôi.

*****Màn đêm buông xuống, 3 bóng người lén lút núp bên dưới cửa phòng của Thiên Điệp. Phong Thừa Vũ nhenhàng cầm ống trúc chọc vào cửa rồi thổi mê hương vào nhưng đột nhiên ngửia mùi muốn hắt hơi ai ngờ đem mê hương mới phóng ra thu hết lại vào miệng. Khi hần nhận ra được thì đã lẫn ra ngủ như chết. Phong Thừa Ngọc khinh bỉ đá hần vài cái. Nhị hoàng huynh gốc hết chổ nói. Đi hạ được người ta mà thành hạ được chính mình. Tiêu Kiếm thở dài... Tội nghiệp vương gia... Xem ra kế hoạch này lại đổ vỡ rồi a~...

19. Chương 18 : Vũ Vương Phủ (1)

“Sao mình lại có ca ca ngốc thế này không biết! Lần này là muội giúpnhá. Lần sau phải giúp muội lại đẩy nhị hoàng huynh. Tiêu Kiếm! Đem nhivương gia về vương phủ trước đi!” - Thừa Ngọc ra lệnh.

- “Công chúa... Nhưng...” - Tiêu Kiếm nhú mày. Vương gia mà tỉnh thì sẽ chém chết hẳn.

- “Đừng lo. Thanh Điệp cô nương để cho ta lo. Miễn sao trước khi huynhgây tỉnh dậy thì đã có sẵn mỹ nhân trong phủ. Vị hoàng tẩu này... đừnghòng thoát.” - Thừa Ngọc cười ranh mãnh.

- “Thuộc hạ tuân mệnh.” - Rất tự tin vào công chúa tinh quái, Tiêu Kiếmnhận mệnh rồi đem Phong Thừa Vũ một đường trở về Phong Vân quốc.

Tiếp theo là... đi tìm Lăng nhi! Nhìn ánh đèn trong phòng Mộc Lăng, Thừa Ngọc mừng thầm. Đã khuya mà xem ra muội ấy vẫn chưa ngủ. Tốt lắm.

- “Cộc cộc.”

- “Ngọc tỷ. Tỷ vào đi.” - Vân Mộc Lăng đang xem sổ sách, không ngẩng lên cũng biết ai.

- “Ách. Sao muội biết là tỷ?” - Thừa Ngọc ngạc nhiên. Chẳng lẽ Lăng nhi có thể nhìn xuyên tường sao?

- “Hỳ. Dễ thôi mà. Muội là chủ nơi này. Chuyện lớn bé gì cũng nắm rõ. Kể cả việc tỷ là ai và người theo đuổi Điệp tỷ là ai?...” - Mộc Lăng không nhanh không chậm nhấp một ngụm trà.

- “Oa~ muội thật lợi hại nha~!” - Thừa Ngọc há hốc mồm.

- ”Ha ha. Tỷ đáng yêu quá! Vậy tỷ cần muội làm gì?’ - Mộc Lăng đi thẳng vào vấn đề.

- “À. Hỳ. Tỷ muốn giúp nhị hoàng huynh đem mỹ nhân về nhà nên muốn nhờ muội hợp tác chút ấy mà. Hắc hắc.”

- “Muội có lợi gì?” - Ánh mắt Mộc Lăng lóe lên tia tính toán.

- “Hả? Lợi á?” - Thừa Ngọc ngây người.

- “Chứ sao? Muội giúp tỷ thì muội phải có lợi mới làm chứ!” - Mộc Lăng nháy mắt.

- “Vậy... muội muốn gì...?” - Không biết vì sao trong lòng Thừa Ngọc dâng lên cảm giác lạnh lạnh.

- “Dễ thôi. Tỷ phải ký hiệp ước làm việc uội 5 năm không nhận lương. Thế nào?”

- “Ách. 5 năm luôn á?” - Thừa Ngọc khóc không ra nước mắt.

- “Hỳ. 3 năm. Thế nào? Không giảm thêm đâu nha.”

- “Mà làm gì cơ?”

- “Phong Vân quốc có thể mạnh về vải vóc, lụa là. Muội muốn tỷ lấy chomuội đơn miễn thuế 3 năm. Ngoài ra còn làm vào việc lật vặt như... tìnhbáo... Theo muội biết thì tỷ có khinh công xuất quỷ nhập thần. Rất thích hợp làm tình báo nha. 3 năm thôi.”

- “Thôi được...” - Thừa Ngọc suy nghĩ một chút rồi hạ giọng nói. Xú hoàng huynh. Ôn này muội sẽ tính trên đầu huynh. Hừ hừ...

- “Thành giao. Đây là hợp đồng.” - Mộc Lăng nhanh nhẩu mang đủ tổ chất của tú bà.

- “Muội ghi khi nào thế?” - Thừa Ngọc nhướn mày.

- “Nãy giờ nha~ Hắc hắc.” - Mộc Lăng cười rộ lên, nàng cực kỳ đắc ý vì kiếm được món hời lớn.

- “Ờ ờ...” - Thừa Ngọc có cảm giác bị lừa... nhưng vẫn cắn răng ký vào bản hợp đồng.

- “Được rồi. Tỷ muốn muội làm gì?” - Đạt được mục đích. Mộc Lăng cười càng rạng rỡ.

- “Muội giúp tỷ chuẩn bị một cái xe ngựa và một phu xe có tài đánh xe thần tốc. Tỷ muốn nhanh chóng đưa Điệp tỷ đi.”

- “Dễ vậy thôi á?”

- “Ân. Những chuyện còn lại tỷ sẽ lo... Cơ mà sao tỷ lại vội vàng ký thế nhỉ? Rõ ràng là muội có lợi.” - Thừa Ngọc vừa xoa cằm vừa liếc nhìn bản hợp đồng. Nàng muốn lấy lại.

- “Ấy ấy. Đừng nghĩ tới việc lấy lại. Tỷ lấy đi một trong những cô nương tuyệt vời nhất Chi Phấn Lâu, tỷ ấy lại là tỷ tỷ của muội, người lời lạt tỷ đó.” - Mộc Lăng giả bộ cười khổ.

- “Ồ ha... Hỳ hỳ...” - Thừa Ngọc thơ ngây gật đầu mà không biết Mộc Lăng ở một bên vụng trộm cười.

- “Tỷ muốn khi nào chuẩn bị?”

- “Ngay bây giờ được chứ?”

- “Hảo. Muội kêu người chuẩn bị ngay cho tỷ.” - Trong lòng Mộc Lăng vẫn còn tiếc Thiên Diệp một chút nhưng không sao... Miễn sao nàng vẫn có lời... Ôi... Tiền a~... Cơ mà có khi nào Diệp tỷ biết nàng giúp người ta mang tỷ ấy đi thì sẽ giận nàng không nhỉ? Thôi kệ. Cứ nói nàng trót đại vì đồng tiền cũng được.

*****Nhiệt độ trong không khí giảm xuống cực mạnh. Thiên Diệp có cảm giác như bước vào hầm băng. Nàng quấn mền thêm chặt vào người mà không hiểu sao vẫn thấy lạnh lạnh. Kỳ lạ thật. Rõ ràng mới chớm thu mà sao nàng cứ có cảm giác như mùa đông ngập tràn...

- “Ư...ư... ư... U... u...u...u...” - Tiếng rên khe khẽ truyền vào trong tai Thiên Diệp khiến nàng lạnh sống lưng.

- “Vù... vù... vù... Thanh Diệp...” - Có ai đó thổi bên tai nàng, giọng run run như xuất phát từ cõi âm ty...

Thiên Diệp nuốt nuốt nước miếng. Trên đời này nàng sợ nhất chính là ma quỷ nha. Nàng không làm việc gì thất đức cả... đừng có dọa nàng mà...Lạy trời đây là ác mộng. Thiên Diệp ở trong chăn tự bầu vào người. Đau!Nàng không nằm mơ sao? Thiên Diệp run rẩy gỡ chăn ra.

- “Thanh Diệp...” - Trước mắt nàng là một nữ quỷ bận y phục rách mướp màu trắng, cơ thể nhòe nhòe màu máu, đầu đó trong không khí còn có mùi máu tanh nồng. Cơ thể nữ quỷ bay lơ lửng, trong suốt có thể nhìn xuyên thấu, nữ quỷ giơ răng nanh tiến về phía nàng như muốn cắn nàng một ngụm. Thiên Diệp hoảng hồn kêu “a” một tiếng rồi ngất lịm.

Thừa Ngọc gõ đầu vào phòng. Thấy đã thành công dọa ngất Thiên Diệp liền nhảy cẫng lên sung sướng. Sau đó nàng nhìn nữ quỷ mà cũng xem ngất.

- “Người đi đi! Ghê quá à...” - Thừa Ngọc che mắt.

- “Là. Công chúa.” - Nữ quỷ cúi đầu rồi tan vào hư không.

- “Mau mau. Khiêng cô nương ấy ra xe.” - Thừa Ngọc thúc giục người của Mộc Lăng.

- “Là.”

- “Nhớ mang tỷ nữ của cô nương ấy đi luôn.”

- “Là.”

*****Sáng hôm sau, Thiên Diệp khê trở mình tỉnh giấc. Chớp chớp mắt vài cái, nàng ngạc nhiên khi nhìn thấy căn phòng lạ lẫm... Đây là đâu?...

20. Chương 19 : Nàng Là Của Ta, Đừng Mong Ta Buông Nàng Ra...

Mùi hương của mân côi (hoa hồng) thơm dịu dịu lan tỏa trong không gian, Thiên Diệp ngồi dậy nhìn khung cảnh lạ lẫm trước mắt, khẽ đánh giá trong lòng. Nha~... Nơi này cuồng màu hồng sao? Chăn hồng, gối hồng, ga giường hồng, rèm cũng hồng?... Chắc chắn... Ai mà biết nàng kết màu hồng hay thế? Hắc hắc... Chà chà... Rộng đấy... có lẽ cũng bằng tấm cung của nàng. Thiên Diệp vừa định bước xuống giường thì chân bị vướng

vô chằn làm nàng mắt trợn lao thẳng xuống đất. Nàng thầm kêu khổ một tiếng. Đắt mẹ thân yêu, con sắp ẹ một nụ hôn thắm thiết đây... T.T... Nàng nhấm chặt mắt chờ đợi nhưng chờ hoài lại không thấy đau đớn mà lại có cảm giác ấm ấm, hơi thở quen thuộc nồng đậm. Xong rồi! Nàng biết nàng rơi vào “cái gì” rồi! Thiên Diệp ngửa đầu liếc Phong Thừa Vũ thì thấy trong mắt hắn tràn ngập ý cười cùng sùng nịch. Ánh mắt nóng bỏng không hề che giấu làm nội tâm nàng run rẩy. Tim nàng đập liên hồi, mặt hồng lên, nàng ngây ngốc rơi vào ánh mắt hắn. Lúc này, Phong Thừa Vũ cười càng đậm, hắn cúi đầu xuống sát gương mặt nàng, cơ hồ môi hai người sắp chạm vào nhau thì tiếng chân hấp tấp chạy vào.

- “Công... công... Ách...” - Tiếng “công chúa” của Tình Nhi nghẹn lại trong cổ họng. Hình như... nàng vào không đúng lúc...

- “A...” - Thiên Diệp hoàn hồn xô Phong Thừa Vũ ra, xấu hổ vùi mặt vào trong chăn.

Phong Thừa Vũ lạnh lùng nhìn “kẻ phá đám”, ánh mắt sắc lạnh như muốn xuyên thấu người Tình Nhi. Một chút nữa thôi hắn đã hôn được nàng rồi, thế mà... Hừ...

- “Có chuyện gì?” - Phong Thừa Vũ lên tiếng, giọng băng lãnh làm Tình Nhi sợ đến run rẩy.

- “Nô... nô tì chỉ muốn... muốn vào xem... công... á... tiểu... tiểu thư...” - Huhu... Nàng thật muốn khóc nha. Sao nhìn nàng ghê thế? Nàng là “trót đại” mà?...

- “Nè. Nàng là tì nữ của ta, không phải người của người! Người nạt cái gì?” - Thiên Diệp nghe giọng như sắp khóc của Tình Nhi mà không khỏi đau lòng. Vứt vẻ thẹn thùng đi, nàng quay về với bộ mặt đánh đá, hắn mà dám nói câu nào nữa là nàng cho biết mùi đau khổ. Hừ hừ...

- “Ta... ta... xin lỗi...” - Phong Thừa Vũ thấy nàng không bênh hắn thì lòng đầy tức tối nhưng vẫn làm bộ ủy khuất. Nàng xem trọng nô tì hơn hắn. Ô ô ô... thật bất công a~ Phong Thừa Vũ cúi đầu, hơi dẫu môi rậm rịch.

- “Ách...” - Chủ tớ Thiên Diệp ngạc nhiên nhìn nhau. Hắn bị cái gì nha?... Cơ mà vẻ mặt này thật đáng yêu, có cảm giác làm người ta muốn phạm tội. Thiên Diệp không khỏi có suy nghĩ đen tối. Hắc...

- “Thôi được rồi! Người xin lỗi là được rồi a~ Đừng làm bộ mặt ấy nữa...” - Còn làm nữa là nàng không kiềm được “thú tính” đâu a~...

- “Bộ mặt ta làm sao nha?” - Phong Thừa Vũ ngây thơ nghiêng đầu, trông càng đáng yêu đến cực điểm. Chết tiệt. Hắn là đang câu dẫn nàng. Thật ti bỉ a~...

Thiên Diệp nuốt nước bọt, cố xua đi xúc cảm muốn ăn hắn. Tình Nhi đứng một bên cố nén cười. Bộ mặt này của công chúa là lại muốn ăn đậu hũ của vương gia đây mà... Haha... Tình Nhi thức thời len lén đi ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai kẻ đang tư xuân.

Phong Thừa Vũ buồn cười nhìn bộ dạng muốn ăn mà không dám của nàng. Nàng còn non lắm a~...

- “Diệp nhi...” - Phong Thừa Vũ thả hơi vào tai nàng, giọng trầm ấm khêu gợi làm Thiên Diệp rung mình. Nhưng lần này nàng đã kịp phòng bị, đút tay chặn môi hắn lại trước khi hắn hôn nàng.

- “Người đừng có mà tới đây đây... Người mà dám tới... ta... ta độc chết người... A...” - Thiên Diệp không ngờ hắn lại vươn đầu lưỡi ra liếm tay nàng, nàng hốt hoảng rút tay lại. Hắn... hắn... Phong Thừa Vũ há miệng nhếch mép cười. Nàng phản ứng thật dễ thương, càng né thì hắn càng muốn trêu chọc nàng.

- “Khoan! Người phải trả lời ta trước!” - Thiên Diệp cố lấy dũng khí đẩy hắn ra, nàng sắp kiềm chế không được rồi. Không thể để hắn thấy bộ dạng sắc nữ của nàng a~...

- “Được. Nàng hỏi đi.” - Phong Thừa Vũ vẫn cười tà mị.

- “Tại sao ta lại ở đây? Đây là đâu? Sao người cũng ở đây? Ta tới đây khi nào sao ta không biết?” - Nàng hấp tấp như nả súng vào người hắn làm hắn không kịp trở tay.

- “Ách... từ từ...” - Phong Thừa Vũ âm thầm đỏ mặt. Đối với câu hỏi của nàng hắn cũng đã tính qua...

- “Đây là vương phủ của ta. Mọi người của ta đem nàng về đây. Mọi người chỉ muốn nàng làm hoàng tẩu của nàng.” - Phong Thừa Vũ đổ thừa cho Phong Thừa Ngọc mà không hề áy náy. Hắn là nói sự thật thôi.

- “Muội muội của người?”
- “Àn. Là Ngọc nhi.”
- “NGỌC NHI?” - Thiên Diệp lên giọng, nàng trừng mắt không tin. Thì ra là huynh muội a~... Hèn chi muội ấy cứ quẩn quýt theo nàng. Muội muội tốt thật. Khá lắm Ngọc nhi. Tỷ mà gặp được muội thì uội biết tay. Thiên Diệp hí mắt, người tỏa ra mùi nguy hiểm.
- “Àn...” - Oa~... bộ dáng thật kinh khủng nha... May cho hần là không tự thú...
- “Hừ. Ta muốn quay về Chi Phần Lâu. Ta không phải đồ chơi để huynh muội nhà người muốn đem đi đâu thì đi.” - Nàng giận dữ.
- “Không được. Ta không cho phép!” - Phong Thừa Vũ hốt hoảng ôm chặt nàng vào lòng. “Nàng là của ta, đừng mong ta buông nàng ra... Diệp nhi... gả cho ta được không?” - Phong Thừa Vũ thâm tình nói với nàng.

21. Chương 20 : Tỷ Ấy Không Về Đây!

Sau 2 ngày nghỉ ngơi cùng cấp tốc ăn thật nhiều để bồi bổ, sức khỏe của Phong Thừa Vũ cũng hồi phục hoàn toàn. Vừa khỏe lại, Phong Thừa Vũ cùng Tiểu Kiếm lại vội vã lên đường. Trong lòng hần rối loạn suy nghĩ cách thuyết phục nàng về cùng hần. Không chịu thì bắt cóc luôn khỏi nói nhiều. Sau nhiều ngày rất cuộc khỏe môi hần cũng hé nụ cười nhẹ. Diệp nhi... ta tới đây!

- “Thất công chúa đã về!!!” – Cận vệ canh gác trước cổng hoàng cung Khánh An hoàng triều sau khi thấy bóng dáng của Thiên Diệp từ đằng xa đã sung sướng thốt lên.

- “Mau mau vào bẩm báo lên thánh thượng. Thất công chúa về rồi!!!” – Một tên hối thúc tên khác.

Thiên Diệp tao nhã phóng xuống ngựa, khỏe môi khe mỉm cười. Khánh An, ta đã về.

- “Tham kiến công chúa. Cung nghênh công chúa trở về.” – Một loạt hàng cận vệ quỳ xuống hô to làm Thiên Diệp sung sướng.

Quái nha. Bình thường mấy kẻ này sợ nàng như sợ cọp, né được lúc nào thì hay lúc đó thế mà hôm nay lại cung cung kính kính quỳ xuống chào nàng. Ngoan dữ... Thiên Diệp nhún mày khó hiểu ngó ra đằng sau nhìn Tình Nhi. Tình Nhi lúc này không chút khí lực khẽ lắc đầu ý cũng không hiểu. Một chết nàng rồi. Công chúa phóng như bay á, khiến nàng nôn mửa mấy lần trên đường, thật mệt chịu không nổi.

- “Khụ... bình thân.” – Thiên Diệp mất tự nhiên.

- “Tạ ơn công chúa.” – Gần một trăm cận vệ mắt rưng rưng nhìn nàng. Có trời mới biết bọn hần nhớ vị công chúa rắc rối này nhiều như thế nào. Hoàng cung vắng nàng lúc nào cũng chìm trong không khí u buồn. Đường như chìm chốc chốc còn muốn hót vui nữa. Dù nàng quậy cho hoàng cung gà bay chó sủa, khắp nơi than oán mong nàng mau mau đi mất nhưng thật sự là rất buồn a~... Đi một năm cuối cùng công chúa cũng về rồi. Và giờ đây ngày tháng sau này có lẽ sẽ khổ cực dọn dẹp “chiến tích” nàng gây ra nhưng bọn hần luôn sẵn sàng phục tùng. Ờ mà... bọn hần có xu hướng thích tự ngược thì phải...

- “Các người bữa nay... lạ lạ...” – Thiên Diệp nhún nhún vai rồi leo lên ngựa phóng thẳng vào ngự thư phòng.

- “Chậc... không kịp cản rồi...” – Một tên lính cảm thán.

- “Sao? Người nói gì? Thất công chúa về rồi?” – Hoàng hậu sung sướng ngồi bật dậy. Mấy ngày nay vì nhớ Thất nhi mà nàng ăn không ngon ngủ không yên, nửa đêm giật mình tỉnh giấc, trần trần trở trở...

- “Đúng thế ạ. Công chúa vừa tới gần cổng hoàng cung thì chúng nô tài đã nhận ra.”

- “Mau mau, giúp bổn cung ngồi dậy. Bổn cung nhớ tiểu Thất sắp điên rồi.” – Mất hoàng hậu rơm rớm chực khóc. Sau khi vội vàng khoác thêm áo, nàng vén váy chạy hết tốc lực về phía ngự thư phòng. Tiểu Thất nàng đi đâu về liền đâm đầu tới chỗ hoàng thượng không nhẽ, nàng quen quá rồi.

Lúc này, các vị công chúa khác đang tụ họp trong cung của đại công chúa cũng đồng thời nhận được tin “dữ”. Thất nhi trở lại??? Không phải chứ? Tiểu Thất của họ trở lại rồi.

- “Mau mau đi gặp muội ấy a~” – Lục vị công chúa nhao nhao lên. Người ôm bụng bầu, người ẵm theo hài tử (con) lục đục nhanh chân tiến về ngự thư phòng.

Người duy nhất không được thông báo là vị vua đáng kính. Dường như cận vệ quên mất ngài ấy rồi. (ta dìm, ta dìm =)) Chỉ cho đến khi cánh cửa ngự thư phòng bị đá văng ra, gió ùa ùa thổi vào làm các tấu chương bay tán loạn thì hoàng thượng mới giật mình.

- “Kẻ nào gan to tày trời dám phá hỏng cửa ngự thư phòng của trẫm?” – Đang ngủ mà bị đánh thức, hoàng thượng rất là tức giận. Hầm hầm phẫn nộ gào lên nhưng đến khi thấy dáng người tiêu sái bước vào thì liền cứng họng.

- “Là con, phụ hoàng.” – Thiên Diệp cười cười.

- “Thất... Thất nhi... Là Thất nhi sao?” – Hoàng thượng vẫn không tin được vào mắt mình mà thử dò hỏi. Ô... ô... tiểu công chúa của hần... là nàng sao?...

- “Người thật quá mất hình tượng rồi. Ngủ chảy nước miếng mà chưa chùi kìa.” – Thiên Diệp tinh nghịch nháy mắt.

Hoàng thượng giật mình đưa tay lên chùi thì mới biết mình bị lừa nhưng hần không hề tức giận mà càng thêm vui mừng, lật đật chạy về phía Thiên Diệp.

- “Ô... ô... ô... Thất nhi của phụ hoàng... Ta nhớ con muốn chết. Nữ nhi vô tâm vô phế không nhớ ta... Huhu...” – Hoàng thượng nước mắt nước mũi tèm nhem ôm chặt nàng vào lòng. Hần nhớ tiểu Thất ưa phá phách của hần đến phát điên rồi. Lúc nàng còn ở bên thì lúc nào cũng muốn gả nàng mau mau nhưng nàng đi rồi thì lại nhớ không chịu nổi. Tiểu tâm can của hần a~...

- “Phụ hoàng...” – Thiên Diệp khẽ cười rồi ôm chặt lấy cha mình. Phụ hoàng... Thất nhi về rồi... Thất nhi không đi đâu nữa đâu...

- “Thất nhi...” – Bấy người vừa chạy tới đều nghẹn ngào lên tiếng.

- “Vân cô nương... Tiểu Diệp... nàng đâu rồi?” – Phong Thừa Vũ khẽ run hỏi Vân Mộc Lăng.

- “Tỷ ấy không về đây!” – Vân Mộc Lăng sững sốt trả lời.

22. Chương 21 : Thân Phận Thanh Diệp

- “Tiểu Thất của mẫu hậu... Ô ô ô...” – Hoàng hậu một bên gào khóc, một bên không ngừng chùi nước mắt vào áo Thiên Diệp làm nàng một trận hắc tuyến rơi đầy trán. =”=

- “Thất nhi thật hư, muội bỏ đi biệt cả chục năm nay không trở lại, làm bọn ta thương tâm muốn chết, mẫu hậu cùng phụ hoàng thì lúc nào cũng u sầu...” – Tam công chúa Thiên Nhã khẽ lấy khăn tay lau đi những giọt nước mắt ít ỏi. Không phải nàng không nhớ Thất nhi nha, mà chỉ là vừa vui vừa buồn, khúc cười tiến thoái lưỡng nan thật khổ sở.

- “Phải a~” – Những công chúa còn lại cũng gật đầu phụ họa. Họ nhìn Thiên Diệp bằng ánh mắt triu mến khó nói nên thành lời.

- “Hửm? Tam hoàng tử, muội đi mới có... hình như là mới 2 năm thôi nha... Đâu ra mà cả chục năm chưa về chứ???” – Thiên Diệp chau mày khó hiểu, mọi người có phải làm quá lên không chứ.

- “Ách... vậy à? Hỳ hỳ. Thì ta thấy muội đi lâu quá, một ngày xa muội mà như cách cả ngàn thu vậy nha. Haizzz... Lòng tam tử ta đây thật sự rất nhớ thương muội, mọi người nói có đúng không?” – Thiên Nhã công chúa chớp chớp mắt với những người còn lại.

- “Phải a~ Bọn tỷ thật sự rất nhớ muội nha, nhớ đến nỗi ăn không ngon, ngủ không yên, đêm đêm thức giấc trở mình vì nhớ muội đó...” – Lục công chúa Thiên Ái thút thít.

Thiên Diệp có cảm giác như lỗ chân lông dựng đứng hết cả lên. Hảo đáng sợ. Nàng đi không bao lâu trở về mà mấy vị tỷ tỷ này đã nâng trình độ đối đáp lên rồi. Quá dã man a~...

- “Muội cũng nhớ mọi người lắm nha.” – Thiên Diệp cười cười, muốn đấu với nàng thì họ còn non lắm. Hắc hắc. Nói rồi nàng liền tiến tới hôn lên má lục vị công chúa “bẹp, bẹp” vài cái làm họ đơ người. Rồi ai ai cũng đều phì cười, vui vui vẻ vẻ nhìn Thiên Diệp.

- “Tiểu Thất... Còn mẫu hậu nữa...” – Hoàng hậu nhìn Thiên Diệp bằng ánh mắt chờ mong.

- “Nga~... còn mẫu hậu nữa.” – Thiên Diệp cười rộ lên rồi tới hôn lên má hoàng hậu khiến bà cảm động suýt khóc. Tiểu Thất của bà là ngoan nhất.

Thiên Diệp lơ đãng nhìn lướt qua hoàng thượng rồi thản nhiên ngồi xuống trò chuyện với những người khác. Hoàng thượng Khánh An hoàng triều rưng rưng nhìn út nữ mà mình yêu thương nhất, tiểu tâm can ông nâng niu yêu quý nhất, thật thương tâm a~... nữ nhi quên mất người phụ hoàng này rồi. Nhưng ông không dám lên tiếng nhắc nhở Thiên Diệp mà chỉ bậm môi hậm hực ngồi ngay ngắn xử lý tấu chương. Lúc này Thiên Diệp mới ngước lên nhìn phụ hoàng của nàng, nàng khẽ cười. Phụ hoàng vẫn sĩ diện như vậy. Nhân lúc ông không để ý thì nàng nhanh chân chạy tới hôn lên má ông một cái “bẹp” rồi chạy đi. Hoàng thượng thoáng sững sờ rồi đưa tay lên chạm vào má phải như không thể tin được. Tầm tầm cười tới lúc thê nhi ra khỏi thư phòng lúc nào mà ông cũng không hề hay biết. Tiểu Thất của ông vẫn không quên ông nha, nữ nhi thật đáng yêu. Haizzz... Thế này thì ông nở lòng nào gả con ra ngoài đây?!? Hảo đau đầu...

- “Vân cô nương... Xin cô nói cho ta biết Tiểu Diệp nàng đang ở đâu đi.” – Phong Thừa Vũ hạ giọng cầu xin.

- “Haizzz.... Tỷ phu, không phải ta không muốn cho huynh biết tỷ ấy đang ở đâu nhưng... căn bản là không thể a~... Thông tin này là tuyệt mật, ta lại là người làm ăn có uy tín thì sao có thể tiết lộ thông tin cho huynh biết được đây, huống chi tỷ ấy còn là tỷ tỷ của ta. Huynh quay về đi, ta thật sự lấy làm tiếc...” – Vân Mộc Lăng nhấp một ngụm trà rồi nhìn xoáy vào mắt Phong Thừa Vũ. Nàng có thể nhìn ra sự thật tâm trong đôi mắt ấy, chỉ là nàng không hiểu vì sao Diệp tỷ lại muốn bỏ đi. Nàng biết tỷ ấy đã về “nhà” rồi. Trừ phi vị vương gia này làm phật ý tỷ ấy thôi.

- “Thú thật với cô nương... Ta... là ta sai, ta bận công vụ nên rời khỏi phủ vài tháng nhưng không nói một tiếng với nàng, chẳng là công việc thật sự cấp bách...” – Phong Thừa Vũ bình thường sẽ không giải thích với bất kỳ ai về hành động của mình nhưng đây là muội thê tương lai của hắn nha, vì muốn tìm được thê tử về thì chỉ có cách năn nỉ Vân Mộc Lăng thôi.

- “Hèn chi...” – Vân Mộc Lăng lấp lửng câu nói khiến Phong Thừa Vũ như ngồi trên lò lửa.

- “Có chuyện gì sao Vân cô nương?” – Hắn gấp gáp hỏi.

- “Lần này xem như là ta bỏ qua tính toán với huynh, dù sao cũng nhờ huynh mà Chi Phần Lâu mới có cơ hội mở rộng và làm ăn phát đạt hơn... nên ta sẽ giúp huynh. Nhân tình này của ta... khi nào nghĩ ra thì sẽ đòi.” – Vân Mộc Lăng cười bí hiểm.

Vài giọt hắc tuyến rớt đầy trán Phong Thừa Vũ, sao tiểu nương tử của hắn lại có một vị muội muội hám lợi lộc thế này cơ chứ. Haizzz...

- “Sao? Huynh không chấp nhận à?” – Vân Mộc Lăng nhướn mày, mắt tràn đầy vẻ giảo hoạt. Nàng dĩ nhiên chỉ làm việc có lợi cho bản thân mình thôi nha, làm việc gì mà chịu thiệt thì nàng tuyệt đối sẽ không

nhúng tay vào.

- “Chấp nhận, chấp nhận. Khi nào cô nương có việc cần tài lực thì ta sẽ nhiệt tình trợ giúp.” – Phong Thừa Vũ khẳng định. Tài lực với hắn là không vấn đề gì, giúp đỡ “người nhà” là việc kinh thiên địa nghĩa nha.

- “Bây giờ còn gọi muội là cô nương sao?” – Vân Mộc Lăng nháy mắt tinh nghịch.

- “Khụ... Vân muội thôi...” – Phong Thừa Vũ khẽ đỏ mặt, mặc dù trong lòng khá đắc ý nhưng hắn vẫn không khỏi ngượng ngùng.

- “Gọi muội là Lăng nhi đi...” – Vân Mộc Lăng ôm trán ngao ngán, cái con người này cũng thật là... không khỏi quá thật thà đi. Vậy cũng tốt, hợp với Điệp tỷ. Vân Mộc Lăng nhún vai cười cười.

- “Ân. Lăng nhi.” – Phong Thừa Vũ nghe theo.

- “Thế bây giờ huynh muốn biết gì?”

- “Tiểu Điệp đang ở đâu?”

- “Ở nhà tỷ ấy chứ đâu.”

- “Nhưng ta căn bản không biết nhà nàng ấy ở nơi nào, ta cứ ngỡ... nàng ấy ở đây luôn chứ.”

- “Không hề nha. Muội tuy nhiều tỷ tỷ nhưng mỗi vị đều có thân phận khác biệt và ở khắp mọi nơi, ai cũng là người không dễ trêu chọc.” – Vân Mộc Lăng cười đến bí hiểm.

- “Tiểu Điệp... rốt cuộc là ai?”

- “Tỷ ấy chưa từng nói cho huynh biết à?” – Vân Mộc Lăng thoáng ngạc nhiên, tỷ tỷ này cũng giữ bí mật lý quá đi.

- “Chưa...” – Phong Thừa Vũ thoáng mất mát.

- “Chậc... Tỷ ấy là công chúa của Khánh An hoàng triều.”

- “Muội nói sao cơ? Nàng ấy là công chúa Khánh An hoàng triều?” – Phong Thừa Vũ hết sức ngạc nhiên, hắn không nghĩ thân phận nàng lại lớn như vậy. Hắn còn đang sợ hoàng huynh sẽ phản đối hôn sự của hắn với nàng vì... nàng là một yên chi cô nương. Thật may quá... Nhưng dù nàng là ai thì cũng không thể ngăn cản hắn yêu nàng, muốn lấy nàng làm nương tử.

- “Ân. Hiện tỷ ấy đã về Khánh An hoàng triều rồi. Huynh mau đi đi.” – Vân Mộc Lăng cười nhẹ nhàng.

- “Đa tạ Lăng nhi, ân tình này ngày sau báo đáp.” – Phong Thừa Vũ mừng rỡ cấp tốc lên đường. Chờ ta Điệp nhi, ta sẽ tới đón nàng.

Vân Mộc Lăng nhìn bộ dạng hấp tấp của Phong Thừa Vũ, khóe môi nở nụ cười nhợt nhạt. Đến bao giờ mới có một người thâm tình như thế đối với nàng đây. Khẽ ngước lên bầu trời đêm trong vắt, nàng khẽ thở dài, lòng suy nghĩ miên man.

23. Chương 22 : Gặp Lại Nhau

Phong Thừa Vũ lập tức lên đường đến Khánh An hoàng triều. Vì đã biết chính xác nàng ở đâu nên hắn cũng không vội, cứ thong thả vừa đi vừa nghỉ ngơi, không phải hắn không nhớ nàng mà là hắn kiệt sức lắm rồi, mấy ngày mệt nhọc tìm kiếm làm hắn xuống sức. Hắn không muốn khi gặp lại nàng mình lại mang bộ dạng lờ lờ thối lếch thếch, dù thế nào thì cũng phải tạo ấn tượng tốt cho “nhà vợ” tương lai chứ. Hắc hắc. Phong Thừa Vũ hết sức đắc ý với suy nghĩ của mình. Tiêu Kiếm đi bên cạnh chỉ biết im lặng nhìn trời...

Khánh An hoàng triều chỉ được xem là một nước nhỏ nếu so sánh với các cường quốc bên cạnh nhưng cuộc sống nơi đây lại rất sung túc, đường phố tập nập người, hầu như không thể trông thấy khát cái trên đường đi, ai ai cũng đều vui vẻ trò chuyện. Trong mắt Phong Thừa Vũ hiện lên vẻ tán thưởng, xem ra nhạc phụ

tương lai của hắn rất biết cách trị quốc và rất được lòng dân. Nhìn quanh quất một hồi thì hắn thấy có điểm lạ, hắn liền nhẹ huých vào tay Tiêu Kiếm.

- “Này, người có thấy đường phố có chút lạ không?”

- “...” – Tiêu Kiếm cũng chú ý nhìn xung quanh một hồi rồi đáp. “Hình như nam nhân rất đông, nữ nhân trừ mấy vị đại thẩm hoặc phụ nhân ra thì không có các thiếu nữ trên đường.”

- “Ân. Lạ thật, sao lại như thế nhỉ?” – Phong Thừa Vũ ôm một bụng thắc mắc thì trước mặt đã hiện một bóng người đen che kín tầm mắt của hắn. Người trước mặt vận tử y phiêu dật, khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, trên môi hé nụ cười ngọt ngào. Trong lúc đang không hiểu vì sao người này lại chắn đường mình thì Phong Thừa Vũ xém té ngã vì câu nói của người kia.

- “Vị cô nương xinh đẹp này, cô giả trang nam nhân thật giống quá nha, rất anh tuấn tiêu sái. Hắc hắc.” – Tử y “công tử” cười cười.

- “Gi? Ta... ta là nam nhân chính hiệu nha, có gì vị huynh đài này lại nói tại hạ là cô nương.” – Hắn biết hắn đẹp nhưng hắn đang vận nam trang mà, có chỗ nào nói hắn là nữ nhi đâu.

- “Hắc hắc. Không cần giấu ta a, ta nhìn là nhận ra ngay, xung quanh đây thiếu gì các cô nương giả nam trang như cô đâu. Chính ta cũng thế mà.” – Tử y “công tử” cười híp mắt.

Đến lúc này thì Phong Thừa Vũ thật muốn ngắt rồi. Hắn đường đường là nam nhân chính hiệu, việc gì phải cải trang. Cổ kiềm nén cơn tức lại, hắn cười cười.

- “Ta thật sự là nam nhân, ta từ nơi khác tới đây, xin mạn phép hỏi vì sao xung quanh đây lại xảy ra hiện tượng nữ phần nam trang này được không?” – Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

- “Ách... Người... là nam nhân thật á?” – Dường như không tin nổi, tử y “công tử” giơ hai tay lên xoa lên ngực của Phong Thừa Vũ rồi hốt hoảng thu tay về, vẻ mặt ngưng ngùng. “Ai nha... thật thất lễ quá, là ta không đúng, đúng là không có dấu hiệu quần vải a~... Thật xin lỗi...”

Mặt Phong Thừa Vũ giờ đã đen như đất nồi, hắn chưa bao giờ thấy nhục nhã như thế này. Tiêu Kiếm cố gắng kiềm chế nén cười, nước mắt lưng tròng, nhin muốn nội thương luôn.

- “Nga... đừng có vẻ mặt thối như vậy. Các cô nương ở đây rất là ái mộ công chúa nên bắt chước người thôi.” – Tử y “công tử” cười làm lạnh. Sao lại xui như vậy, nàng chỉ là muốn bắt chuyện cùng với người cùng hội cùng thuyền mà sao lại thành cái tên mặt thối này, quá xui rồi. >”

- “Công chúa? Quý quốc có vị công chúa hay cải nam trang sao?” – Phong Thừa Vũ bắt được điểm mấu chốt mừng rỡ hỏi.

- “Ân. Công chúa rất thân thiện với dân chúng, trước đây người hay phần nam trang ra ngoài trêu chọc thiếu nữ rồi một thời gian người rời đi, mới quay về gần đây thôi. Tuy vẫn phần nam trang nhưng nàng không đi trêu ghẹo mọi người nữa, trên môi luôn có nụ cười buồn khó hiểu, vì muốn giúp công chúa tươi cười lại nên mọi người mới bắt chước người khiến người vui. Vì công chúa rất tốt, mặc dù hay quậy phá, trêu chọc người nhưng luôn giúp đỡ mọi người khi họ gặp khó khăn, chúng tôi rất hạnh diện vì người.” – Tử y “công tử” vừa nói vừa lộ ra sự ngưỡng mộ sâu sắc.

- “Ra là thế, cảm ơn.” – Phong Thừa Vũ nở nụ cười dịu dàng, vì hắn biết vị công chúa đó chính là nàng.

- “Không có chi a.” – Nói xong là tử y “công tử” vọt đi ngay lập tức, từ nay không đại dột chặn đường “nam nhân” nữa.

- “Thì ra là có sự tình như vậy... hèn gì ta cứ thấy mấy vị “công tử” này có nét gì đó ọ ọ...”

- “...” – Tiêu Kiếm lựa chọn trầm mặc.

- “Đi. Đến hoàng cung.” – Lại leo ngựa, Phong Thừa Vũ phi thẳng một mạch đến hoàng cung hoa lệ phía xa xa.

Dừng trước cổng, Phong Thừa Vũ leo xuống ngựa, tiêu sái đến bên một vị lính gác cổng.

- “Xin lỗi, có thể mời trưởng cấm vệ quân đến đây được không, tại hạ có việc cần nói.” – Phong Thừa Vũ mỉm cười, không cần quan tâm tới địa vị cách biệt, hắn không quan trọng vấn đề này lắm.

- “Được, xin chờ một chút.” – Vị lính gác cũng lễ độ đáp lời rồi chạy đi tìm trưởng cấm vệ quân.

- “Sao người không để cho nô tài hỏi?” – Tiêu Kiếm khó hiểu.

- “Ta đang muốn tự gây ấn tượng tốt.” – Phong Thừa Vũ cười bí hiểm.

- “...” – Tiêu Kiếm thầm khinh bỉ trong lòng, ấn tượng tốt gì nha, rõ ràng muốn lấy lòng người của vương phi.

Một khắc sau, một vị tướng lĩnh to lớn đến trước mặt Phong Thừa Vũ, khẽ đánh giá hắn một vòng rồi không kiêu ngạo không siểm nịnh chấp tay hỏi.

- “Không biết vị công tử đây muốn tìm ta có việc gì không?”

- “Ta muốn cầu kiến hoàng thượng. Ta là nhị vương gia của Phong Vân quốc.” – Phong Thừa Vũ nhẹ nhàng nói rồi rút kim bài ra, trong mắt hiện lên nét tán thưởng. Không biết hắn là ai mà từ lính gác đến trưởng cấm vệ quân đều lễ độ đối đáp, không kiêu ngạo.

- “Ngài là nhị vương gia Phong Vân quốc? Thật thứ lỗi vì đã không đón tiếp từ xa. Bỏ quốc không biết ngài ghé thăm, xin mời đi theo ta.” – Khẽ giật mình nhưng rồi lại trở lại điềm tĩnh như thường, trưởng cấm vệ quân mời Phong Thừa Vũ đi theo.

- “Xin ngài đợi ở đây chốc lát để ta vào bẩm báo với thánh thượng.”

- “Không sao, ngài cứ vào đi.”

Một lát sau, trưởng cấm vệ ra mời Phong Thừa Vũ vào trong đại điện. Trên ngai vàng là hoàng đế Khánh An hoàng triều, tuổi của ông đã vào ngũ tuần nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ anh tuấn phóng khoáng. Ông khẽ đánh giá Phong Thừa Vũ rồi cười. Phất tay cho người lấy ghế ngồi cho Phong Thừa Vũ.

- “Không biết nhị vương gia đến bốn quốc có việc gì không?” – Trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn nhưng trong mắt hiện lên tia nghi hoặc.

- “Ta muốn đến cầu thân với quý quốc.”

- “Cầu thân?” – Hoàng thượng hơi bất ngờ nhưng lại liên tưởng đến việc gần đây nữ nhi yêu của hắn luôn u sầu liền nhận ra. Lục vị nữ nhi của hắn đều đã lập gia thất, chỉ còn mỗi Thất nhi nên hắn khẳng định vị vương gia này tới đây là vì tiểu nữ nhi của mình.

- “Phải. Ta muốn lấy công chúa Thanh Diệp của quý quốc.” – Phong Thừa Vũ lễ phép nói.

Khẽ xoa cằm, hoàng thượng phì cười, tiểu nữ nhi của hắn không cho người ta biết tên thật mà người ta vẫn tìm ra đến tận đây. Xem ra vị vương gia này tổn không ít tâm tư với nữ nhi của mình. Mặc dù không đành lòng muốn gả con đi nhưng dù sao nữ nhi cũng hơi 19 rồi, nếu còn không gả thì sẽ thành bà cô già không ai thèm mất. Nhưng vẫn còn muốn trêu chọc thất phò mã tương lai, hoàng thượng liền cười nói.

- “Ta không có người con gái nào tên là Thanh Diệp cả.”

- “Sao ạ? Không có công chúa nào tên Thanh Diệp sao?” – Phong Thừa Vũ sững sốt, chẳng lẽ Văn Mộc Lăng đưa thông tin sai lệch cho hắn.

- “Chỉ có công chúa Thiên Diệp thôi. Haha.” – Hoàng thượng cười to.

- “...” – Phong Thừa Vũ thầm đổ mồ hôi trong lòng, cũng đoán ra vì sao nhạc phụ tương lai lại cười, thì ra tiểu Diệp bé nhỏ của hắn không nói tên thật. Để xem khi tìm được nàng thì ta sẽ đánh móng nhỏ của nàng cho xem.

Trong lúc hai người đang trò chuyện thì một thân ảnh hồng phấn như cánh bướm bay thẳng từ ngoài điện vào ôm chầm lấy hoàng thượng. Thiên Diệp cười khanh khách ôm cổ cha mình.

- “Phụ hoàng, nghe nói khách tới chơi. Là ai vậy nha?”

Hoàng thượng sững sờ nhìn vô tay Thiên Diệp.

- “Người đó đang sững sờ nhìn con dưới kia kìa.”

Vừa nghe nói có ai đó tới chơi nên nàng liền sử dụng khing công bay thẳng một mạch mà không để ý có người ngồi bên tay trái của điện. Tầm mắt nàng vừa nhìn thấy ai đó thì liền sững sờ.

- “Phong... Phong Thừa Vũ...” – Đôi môi nhỏ nhắn run rẩy bật thành tiếng.

- “Diệp nhi...” – Phong Thừa Vũ cũng nhìn nàng không nói thành lời, bao nhiêu nhớ nhung dừng lại ngay giây phút này.

24. Chương 23 : Chinh Người

Hoàng thượng không được phúc hậu lắm cười cười, trong lòng hứng thú dào dạt. Ông là muốn xem xem tiểu nữ nhi sẽ chinh tiểu tể tướng lai thế nào nhưng không ngờ lại bị đuổi đi.

- “Phụ hoàng, sao người cười gian trá như vậy? Người mau mau đi duyệt tấu chương đi.” – Thiên Diệp híp hai mắt trừng cái người đang ngồi trên ngai vàng.

- “Ách... Ta... ta... Được rồi... Ta đi là được mà.” – Hoàng thượng nuốt một ngụm nước bọt, đầu đổ mồ hôi. Không cần trừng hấn vậy nha, thật đáng sợ.

Đợi hoàng thượng cùng tất cả cung nhân đi rồi, Thiên Diệp mới nhìn Phong Thừa Vũ một lần nữa rồi xoay người bỏ đi, không nói một lời.

- “Diệp nhi...” – Phong Thừa Vũ tiến lên giữ chặt tay nàng.

- “Buông ra. Nam nữ thụ thụ bất tương thân, xin vương gia giữ lễ.” – Thiên Diệp nhàn nhạt nói nhưng thật ra trong lòng nàng lại không như vậy. Nàng nhớ hấn, rất nhớ hấn. Những ngày rời xa hấn, có trời mới biết nàng tưởng niệm hấn như thế nào...

- “Ta không buông, vĩnh viễn cũng không buông, mãi mãi ôm chặt lấy nàng.” – Phong Thừa Vũ thấy nàng không vùng ra thì liền chết ôm chặt nàng.

- “Người...” – Mặt Thiên Diệp đỏ bừng lên. Ngày thường nàng đi trên hoa ghẹo nguyệt cỡ nào cũng không sao, mặt dày mày dạn không biết xấu hổ là gì. Vậy mà khi hấn chạm vào người nàng thì như có thứ gì đó khiến nàng bần rùn.

- “Ta xin lỗi... Là ta sai, ta đi không nói với nàng. Lúc đó vội quá, ta không kịp cho người nói với nàng mà cũng không ai biết ta đi đâu. Ta xin lỗi... Ta là đi cứu tể chứ không hề đi chơi đâu. Diệp nhi, tin ta, được không?...” – Phong Thừa Vũ dịu dàng thì thầm bên tai nàng.

- “Ta... Chẳng nhẽ đi thì có quyền nhốt ta vậy sao? Mặc gì chàng lại hạn chế ta, không cho phép ta ra ngoài?” – Thiên Diệp ầm ục hỏi.

- “Ta sợ nàng đi mất, sợ khi trở về sẽ không thấy nàng đâu... Là ta sai... Nàng cứ đánh ta đi, đánh mạnh vào.” – Phong Thừa Vũ thấy nàng thỏa hiệp liền mừng thầm xoay người nàng lại. Lợi dụng mỹ nam kế nhìn sâu vào mắt Thiên Diệp, thấy mắt nàng đỏ hoe làm hấn đau lòng không thôi. Tiểu Diệp nhỏ bé của hấn cũng rất yếu đuối, không hề mạnh mẽ như hấn nghĩ.

- “Chẳng lẽ bây giờ ta tha thứ cho chàng dễ dàng vậy sao... Ta không cam tâm.” – Thiên Diệp phụng phịu nói, nàng cúi mặt xuống che đi ánh mắt giảo hoạt.

- “Thì ta mới bảo nàng cứ đánh ta mạnh vào, làm gì ta cũng được. Chỉ cần nàng vui là đủ rồi...” – Phong Thừa Vũ si mê nhìn vẻ mềm mại của người thương mà không trông thấy ánh mắt lập lờ của nàng.

- “Thật sao? Đánh chàng, làm gì chàng cũng được sao?” – Thiên Diệp “ngây thơ” hỏi.

- “Thật.”

- “Đồ đáng ghét... Người ta... ghét chàng...” – Thiên Diệp giả vờ khóc lóc, nắm tay thì vận hết mười phần công lực đánh thẳng vào ngực Phong Thừa Vũ.

- “Hự! Phụt.” – Phong Thừa Vũ không chuẩn bị phun ra một ngụm máu, đau đớn khụy chân xuống nền đất. Đau chết mất, hắn không nghĩ nàng ra tay thật.

- “Hừ. Là chàng nói ta có thể đánh. Cho chưa! Một cái đấm này chưa xong đâu, chàng chờ đó đi.” – Nói xong Thiên Diệp nhếch mép cười, vui vẻ ra ngoài, để mặc Phong Thừa Vũ chật vật lau khô môi dính máu.

Thiên Diệp vừa ra khỏi điện thì liền thấy một đám người đang nhìn trời ngó đất, vẻ mặt vô tội như không có gì. Hắc tuyến rớt xuống trán, Thiên Diệp hừ một tiếng rồi bỏ đi.

- “Phù... hết cả hồn... Cứ tưởng con bé nổi đóa lên vác kiếm rượt tụi mình.” – Đại công chúa Thiên Lan vỗ vỗ ngực.

- “Nha... muối cũng giạt cả mình.” – Nhị công chúa cười cười.

- “Mấy đứa... kia... thả... chân...” – Bỗng một giọng nói đứt quãng từ dưới đất vọng lên làm lục vị công chúa sửng sốt. Thì ra trong lúc vội vội vàng vàng bọn họ đã làm ngã hoàng thượng rồi dẫm lên cả người ông.

- “Phụ hoàng... Tụi con xin lỗi. Hic. Người không sao chứ?” – Cả đám người hấp tấp đỡ hoàng thượng dậy, long bào dính bết vết chân, tóc tai ông rối tung hết cả lên, trông đến là thê thảm nhưng quả thực rất mắc cười.

- “Phụt...” – Lục công chúa Thiên Ái lơ miệng phụt cười nhưng cũng nhanh chóng im lặng. Mấy công chúa khác cũng cực lực nén cười.

- “Hừ. Mấy đứa con thật là... Ta muốn cốc đầu mấy đứa hết một lượt. Tất cả đều là mẫu thân rồi nhưng sao lại giống hài tử thế hả? Xô xô đẩy đẩy, hại lão nhân gia ta đây bầm dập.” – Hoàng thượng ai oán xong liền phát áo tới tẩm cung của hoàng hậu kể tội lũ con.

- “Muội thấy phụ hoàng mới giống hài tử. Thế nào cũng tới tẩm cung của mẫu hậu kể tội tụi mình.” – Thiên Ái trề môi.

- “.....”

Thiên Diệp đi dạo trong ngự hoa viên, lòng khê trầm xuống. Hắn tìm ra nàng... chứng tỏ hắn thật tâm quan tâm đến nàng... Vậy, nàng có nên tha thứ cho hắn hay không đây? Không được. Nói thế nào thì cũng phải chính hắn thừa sống thiếu chết thì nàng mới hả dạ. Hắc hắc. Chờ đi, Phong Thừa Vũ.

Đêm đầu tiên Phong Thừa Vũ ở tại hoàng cung Khánh An hoàng triều.

Hắn trần trọc không ngủ được, gặp được nàng rồi hắn càng thấy nhớ hơn. Ôm được nhuyễn ngọc ôn hương vào lòng rồi nhưng lại phải buông ra thì thật khó chịu. Hơn nửa đêm Phong Thừa Vũ mới đi vào giấc ngủ. Lúc này có một bóng đen đứng trước cửa phòng, khẽ chọt một góc cửa sổ, người đó thổi mê hương vào. Đợi mê hương tan dần, Thiên Diệp đẩy cửa chính nghênh ngang đi vào.

Nàng cúi đầu nhìn gương mặt yêu nghiệt đang chết mê chết mệt ngủ mà lòng khê cười. Nhẹ đưa tay vuốt ve khuôn mặt bấy lâu nay mình tưởng niệm, Thiên Diệp thấy lòng ấm áp lạ. Nàng nhìn chiếc giỏ đang cầm trong tay, khóe môi nở ra độ cong đẹp mắt rồi nàng hất tất cả các thứ trong giỏ lên người Phong Thừa Vũ, tiện thể treo trước mặt hắn một mảnh giấy nhỏ. Xong xuôi hết mọi việc, Thiên Diệp mới đắc ý ra ngoài, không quên khép kín cửa. Tiêu Kiếm đứng trong bóng tối nhìn hành động mờ ám của Thiên Diệp nhưng cũng không có hành động gì, hắn biết nàng sẽ không hại chủ nhân của hắn. (lầm rồi. hắc hắc)

Sáng hôm sau, một góc hoàng cung vang lên tiếng la hét hoảng rồi im bặt.

Phong Thừa Vũ ngủ một mạch đến sáng mới dậy, một đêm này hắn ngủ rất ngon, không mộng mị phá rối. Nhưng vừa mở mắt ra là một mảnh giấy trắng treo lơ lửng trước mặt đập thẳng vào mắt hắn. Phong Thừa Vũ hơi ngạc nhiên ngẩn ra rồi lẩm nhẩm dòng chữ được viết trong tờ giấy: “Cấm người làm tổn thương các bé cưng!” – Gì thế này??? Bé cưng??? Là sao? Phong Thừa Vũ chớp chớp mắt không hiểu nhưng vài giây sau hắn liền hiểu. Nãy giờ hắn cứ có cảm giác có thứ gì đó không đúng, khắp người nhột nhột. Lúc này có

một bé sâu róm màu xanh đang chậm rãi bò trên mặt hắn. Phong Thừa Vũ hoảng sợ thét lên, hắn không sợ trời không sợ đất nhưng sợ nhất là sâu bọ côn trùng. Đang tính quăng lũ sâu đang lúc nhúc trên người đi thì Phong Thừa Vũ khựng lại, thì ra “bé cưng” là lũ này. Hắn khóc không ra nước mắt. Ác, nàng thật ác, chính hắn đủ ác. Một nàng nghĩ ra được trò này, đúng là hành hạ người mà... Cho đến khi Tiêu Kiếm nghe được tiếng kêu thất thanh của chủ nhân thì mới vội vàng vào giải thoát cho Phong Thừa Vũ. Khóe miệng Tiêu Kiếm khẽ giật giật, tối qua công chúa vào phòng chủ nhân là vì mục đích này sao?!? Đúng là chỉ có nàng mới chơi ác như vậy. Aizzz.... đoạn đường sau này của chủ nhân cực khổ rồi đây.

Chỉ một lát sau là toàn hoàng cung đều biết sự việc này, trong lòng ai nấy đều mừng thầm. Có vẻ không lâu nữa công chúa của họ sẽ được gả đi, không phải làm gái lẽ thì nữa a. Thiên Diệp mà biết suy nghĩ trong lòng của mọi người thì bảo đảm sẽ tức chết. Nàng hiện tại vẫn đang say giấc nồng, ngủ khi nào mặt trời lên ới đây.

25. Chương 24 : Cầu Hôn

Những ngày trải qua ở hoàng cung Khánh An hoàng triều của Phong Thừa Vũ cực kỳ trắc trở, suốt một tháng trời hắn bị chính thừa sống thiếu chết và tuyệt nhiên không hề được nhìn thấy mặt “thủ phạm” dù chỉ một chút. Hắn biết hắn đáng bị vậy, nàng là người ăn miếng trả miếng, bướng bỉnh tùy hứng, hắn chấp nhận hết, thế nào thì khi nàng gả cho hắn rồi thì hắn sẽ “trị tội” nàng sau. Phong Thừa Vũ suy nghĩ, nằm dài trên giường cười đến khoái trá, lâu lâu lại xuyết xoa vì cái chân đau, đó là kết quả ngày hôm qua nàng rải dầu trước lối đi của hắn.

Thiên Diệp ngồi trên mái nhà ngắm sao, lòng thở dài. Aizz... Một tháng này chính hắn xem như cũng thỏa mãn nàng rồi, nàng quyết định sẽ không chính hắn nữa. Suy nghĩ một chút, hắn chắc giờ đang nằm rên rỉ trên giường a, hắc hắc, nàng sẽ vì hắn xuống bếp một lần, nấu đồ ăn khuya bồi bổ cho hắn vậy. Nàng thật là tốt mà. Thiên Diệp đắc ý cười bay về phía ngự thiện phòng.

Nàng có ý định nấu canh tắm bộ cho hắn. Thiên Diệp không thành thực cảm dao phay chặt gà. Gà đã được nhỏ lông trước đó vì nàng không nỡ sát sinh. Các cung nhân làm việc tại ngự thiện phòng đứng một bên nép vào nhau nhìn Thiên Diệp quơ quơ con dao, trong lòng mỗi người than khổ không thôi, họ sợ lỡ công chúa mà tuột tay một cái là con dao đó găm vào người họ chắc luôn. Thiên Diệp nàng quen cầm kiếm chứ quả thật cầm dao nó lạ lắm sao sao ấy, với lại con gà này sao mà trơn như vậy chứ, nàng bỏ bên này nó lại chạy sang bên khác. Tức chết người mà!

- “Công chúa... hay là để nô tì làm giúp cho...” – Tình Nhi nãy giờ im lặng cũng rụt rè lên tiếng, nàng thấy công chúa cực nhọc quá.

- “Ta làm được a Tình Nhi, em không cần lo đâu. Ta là đang thể hiện tâm ý của mình với hắn.” – Thiên Diệp đưa tay lau mồ hôi trên trán, mắt trừng to nhìn con gà nằm im trên thớt, nhắm chặt mắt vung cao tay bổ xuống gần chục nhát rồi dừng lại.

Đến khi nàng he hé mắt ra nhìn biểu hiện ngạc nhiên đến há hốc mồm của mọi người thì mới e dè nhìn xuống con gà. Hớ!!! Thiên Diệp cũng há miệng to ngạc nhiên. Nàng chém bậy chém bạ mà cũng là cho con gà phân thành từng khúc vuông vắn, đều đặn đẹp mắt, đúng là khó tin thật. Nàng quả thật là có thiên phú làm bếp mà. Thiên Diệp mừng rỡ ôm chầm lấy Tình Nhi nhảy nhót, con dao phay trong tay đưa lên đưa xuống liên tục làm mọi người sợ tới mức xém ngắt.

- “Tình Nhi, em thấy chưa, ta làm được rồi này. Khá là giỏi luôn nha.” – Thiên Diệp vui vẻ.

- “Nô tì thấy rồi, công chúa quả thật rất giỏi.” – Tình Nhi cũng cười vỗ lưng Thiên Diệp.

Bây giờ là đến công đoạn nấu canh gà a. Tình Nhi giúp nàng chuẩn bị sẵn các nguyên liệu, phân biệt từng cái một cho Thiên Diệp rồi lui sang một bên quan sát. Thiên Diệp gặt gù như đã hiểu rồi hí hửng bắt tay vào làm. Lúc uối vào nồi canh, Thiên Diệp lỡ tay đổ hơn nửa hủ muối. Mặt nàng tái mét, mắt tròn xoe lên.

- “Thôi xong rồi, Tình Nhi, ta lỡ cho nhiều muối quá, sao đây?” – Thiên Diệp lo lắng bậm môi.

- “Không sao đâu công chúa, người cứ cho đường vào bù lại là sẽ không mặn.”

- “Ân.” – Nhưng đến lúc cho đường, nàng còn cho vào gấp đôi muối. Thiên Diệp dở khóc dở cười cứ thêm đường rồi lại thêm muối, đến khi nàng thấy có vẻ đủ thì ngưng.

Lúc này canh gà chín tới, mùi thơm lan tỏa khắp ngự thiện phòng, mọi người ngạc nhiên trầm trồ khen ngợi tài nghệ của Thiên Diệp, nàng được khen liền vênh mặt lên, cũng không thềm thử lại xem vị như thế nào liền múc ra một bát bê đến phòng Phong Thừa Vũ.

Khi Thiên Diệp vừa khuất bóng thì mọi người trong ngự thiện phòng liền bu xung quanh nồi canh đang bốc khói nghi ngút. Mỗi người tự lấy một chiếc thìa rồi chen nhau múc canh nếm thử, phải nói là đây là dịp may hiếm có nha, đời nào họ thấy công chúa xuống bếp đầu cơ chứ, được nếm đồ ăn do công chúa nấu là một vinh hạnh lớn. Vài giây sau...

- “Oẹ... ọe... Mùi vị gì thế này?” – Một vị đầu bếp phun nước canh ra khỏi miệng, ai oán.

- “Trời ơi... kinh khủng quá đi...” – Một người khác lập tức nói xong liền ngất.

- “Oẹ ọe...” – Và nhiều người khác lâm vào trường hợp tương tự.

Một ngụm thôi mà cả đám mặt mày xanh lét, xin thề từ nay không bao giờ dám ăn đồ do Thiên Diệp làm ra nữa. Lúc này, Thiên Diệp đã đến trước cửa phòng Phong Thừa Vũ. Tiêu Kiếm khẽ nhú mồm rồi cung kính cúi chào.

- “Công chúa. Người đến đây... làm gì?”

- “Ta đến là để tắm bổ cho Phong Thừa Vũ, cả tháng nay hành hạ hần như thế xem ra là đủ rồi. Ta là muốn bồi thường nha.” – Thiên Diệp cười.

- “Thật không? Công chúa không phải lại bày trò gì hại chủ nhân chứ?” – Tiêu Kiếm nghi ngờ.

- “Ta nói thật đấy.” – Thiên Diệp tỏ vẻ không vui, đưa tay huých vào cánh tay Tình Nhi bên cạnh. Tình Nhi hiểu ý liền nói.

- “Tiêu công tử, ngài đừng nghi ngờ lòng thành của công chúa ta. Từ ngày đến đây hình như công tử chưa dạo hoàng cung phải không? Để nô tì bồi ngài.” – Tình Nhi mỉm cười dịu dàng, tay không quên kéo Tiêu Kiếm đi theo. Tiêu Kiếm lộ thần sắc khó xử trong giây lát nhưng cũng đi theo nàng.

Đợi hai người đi khỏi, Thiên Diệp khẽ gõ cửa rồi bước vào phòng. Phong Thừa Vũ đang nằm trên giường đọc sách, hai chân băng bó gác lên gối cao. Nghe thấy tiếng mở cửa, hần ngẩng đầu lên thì khá ngạc nhiên khi thấy người đến là Thiên Diệp, không hiểu sao trong lòng mơ hồ xuất hiện sợ lo sợ. (bị dọa nhiều thế mà =))

Lâu lắm mới lộ ra vẻ hiền thực, Thiên Diệp nhẹ nhàng để khay canh lên bàn bên cạnh giường, chớp chớp mắt nhìn Phong Thừa Vũ. Ngay lúc Phong Thừa Vũ chuẩn bị mở miệng hỏi thì sững lại vì Thiên Diệp bỗng nhiên nhào vào lòng hần.

- “Diệp... nhi... Nàng... làm sao thế?” – Phong Thừa Vũ thụ sủng nhược kinh hỏi.

- “Ta... ta chỉ đến thăm chàng, cả tháng nay chinh chàng như vậy lòng ta thấy áy náy lắm... Nên ta mới cất công xuống bếp nấu canh cho chàng, tận hai canh giờ lận đó. Chàng phải ăn hết nha.” – Thiên Diệp cười hiền nhồm đầu nhìn Phong Thừa Vũ, ánh mắt lấp lánh hy vọng. Phong Thừa Vũ si đại gật gật.

- “Đây, để ta đút cho chàng.” – Thiên Diệp với tay bưng bát canh nóng hổi, nhẹ thổi thổi rồi đút vào miệng Phong Thừa Vũ.

Phong Thừa Vũ đang đắm chìm trong mật ngọt từ trên trời rơi xuống thì mặt biến sắc khi nuốt xuống canh. Ách... mùi thì thơm mà sao vị lại... Hần khóc không ra nước mắt, ngậm chặt miệng cười cười nhìn nàng.

- “Ngon không?” – Thiên Diệp ngây thơ hỏi.

- “Ừc... Ngon, nàng nấu rất ngon.” – Phong Thừa Vũ đỏ mặt hơi lạnh, không đành lòng làm nàng buồn nên nói dối.

- “Thật sao?” – Thiên Diệp vui vẻ, không ngờ nàng có năng khiếu như vậy nha.

- “Thật... hỳ hỳ...” – Phong Thừa Vũ cười gượng, lòng than khổ không thôi.

- “Vậy thì giờ ăn hết bát canh này, chàng sẽ mau khỏe lại thôi. Sau này ta cũng sẽ nấu cho chàng ăn thường xuyên.” – Thiên Diệp cười dịu dàng dứt cho Phong Thừa Vũ ăn canh tiếp. Hắn méo mặt nuốt từng ngụm. Còn sau này nữa á? Kiểu này hắn chết chắc rồi.

- “Mặt chàng sao khó coi thế? Chân đau sao?” – Thiên Diệp thấy Phong Thừa Vũ nhần nhần nhí nhí thì quan tâm hỏi.

- “Ách... đúng vậy, nó hơi nhức. Nằm nghỉ một chút chắc sẽ đỡ hơn.” – Mặt Phong Thừa Vũ xanh lét vì nước canh, hắn bầm bụng nói dối để không phải ăn tiếp nữa.

- “Nhưng... mới được nửa bát thôi a... Thôi được rồi, chàng nghỉ ngơi đi, ta bưng xuống đây. Ngủ ngon.” – Thiên Diệp hôn nhẹ lên trán hắn rồi ra ngoài, để mặt hắn ngẩn ngơ đắm chìm trong mật ngọt, miệng tuy đắng như tim thật ngọt.

Thiên Diệp sau khi ra ngoài liền tiến về phòng bếp liền thấy nhiều người uể oải ngồi bệt xuống đất.

- “Mọi người làm sao thế? Một mỗi thì về ngủ đi.” – Thiên Diệp khó hiểu nói.

- “Dạ...”

- “Ừm... Bát canh này không uống hết uống thật.” – Thiên Diệp thấy tiếc bát canh nên muốn uống, muốn canh vừa đưa lên làm tất cả mọi người hít một ngụm khí lạnh, trong lòng khiếp sợ không thôi.

- “Phụttttttt...” – Thiên Diệp phun hết nước canh ra ngoài, vội vàng chạy đi lấy nước súc miệng. Trời ạ! Nàng làm ra cái thứ gì vậy??? Thật khó nuốt. Hic hic... Vậy mà này giờ hắn ăn như ngon lắm... Cái tên ngốc này... Trong lòng nàng như có dòng nước ấm chảy ngang qua.

Vài ngày sau chân của Phong Thừa Vũ cũng khỏi hẳn, độ thời gian này Thiên Diệp không còn chọc phá hắn nữa, hai người bắt đầu gian đoạn ngọt ngào như tình nhân chính thức. Thiên Diệp cũng không hề đề cập đến vụ nấu cho hắn ăn nữa, điều này khiến cho Phong Thừa Vũ vui không tả xiết nhưng cũng không dám để lộ ra. Đợi khi thấy cả hai bồi đắp tình cảm đã đủ, Phong Thừa Vũ liền hỏi cưới nàng.

- “Diệp nhi... gả cho ta, được không? Ta hứa sẽ yêu thương, chăm sóc, bảo vệ nàng suốt đời. Trọn đời trọn kiếp yêu nàng, mãi mãi không phai.” – Phong Thừa Vũ chân thành nhìn sâu vào mắt Thiên Diệp, bày tỏ tấm lòng thành của mình.

- “Ta...” – Thiên Diệp giả vờ do dự, nàng biết hắn thuộc về nàng và cũng chờ câu nói này của hắn lâu rồi.

- “Nàng cứ suy nghĩ đi...”

- “Thiếp đồng ý.” – Thiên Diệp cười ôm chặt lấy hắn. Cả hai ôm nhau đứng thật lâu giữa ngự hoa viên, không hề để ý đến xung quanh có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm.

Đứng núp một góc, hoàng thường meo máo khe lau nước mắt, nữ nhi của hắn lớn thật rồi, cuối cùng cũng chịu gả đi rồi. Ô... ô... thật cảm động... Còn hoàng hậu cùng lục vị công chúa cũng ôm nhau lau nước mắt, thật xúc động mà... Ai nấy đều vui mừng, chuẩn bị cho hôn lễ sắp tới của Thiên Diệp cùng Phong Thừa Vũ.

26. Chương 25 : Hạnh Phúc Viên Mãn

- “Mẫu thân... ẵm ẵm...” – Tiểu oa nhi phấn nộn giờ hai tay nhỏ bé múp míp của mình lên cao, hơu hơu về phía Thiên Diệp, thân hình tròn trĩnh lạch bạch chạy về phía nàng, mắt to tròn long lanh mọng nước.

Thiên Diệp nhìn nam hài đang chạy về phía mình khê cười, lòng tràn đầy ấm áp, nàng đưa tay ôm bé vào lòng, hôn chụt chụt khắp mặt bé làm bé cười khanh khách. Hai tay nhỏ bé níu chặt áo nàng, hý hửng đưa mặt về phía mặt Thiên Diệp, cũng học mẫu thân “bep bep” hai cái lên má làm má Thiên Diệp dính đầy nước bọt.

- “Đình nhi, ca ca đâu mà để con đi tìm mẫu thân một mình thế này?” – Thiên Diệp ngồi xuống ghế trong đình viện, lấy khăn tay lau khóe môi nam hài rồi lau mặt mình.

- “Mẫu thân... hức... ca ca... ca ca bỏ Đình nhi một mình, đi chơi với tỷ tỷ xinh đẹp rồi.” – Phong Thanh Đình mếu máo kể tội ca ca.

- “Nha... thật sự?” – Thiên Diệp dở khóc dở cười, con trai lớn của nàng không biết học đâu cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt, từ lúc bên cạnh vương phủ có nhà họ Tịnh dọn tới ở thì con nàng bắt đầu hay trêu tưởng ngấm nử hài nhà đó làm mẫu thân như nàng đau đầu không thôi.

- “Thật đó mẫu thân. Đình nhi mới không cần ca ca nữa đâu, Đình nhi cần mẫu thân là được rồi.” – Nói rồi khuôn mặt tinh xảo như yêu nghiệt nào đó liền cười rộ lên, nhanh chóng vùi đầu vào ngực Thiên Diệp cọ cọ. Nha... thật mềm mại ấm áp a... Đình nhi thích nhất mẫu thân.

- “Đình nhi ngoan, mẫu thân cũng rất cần Đình nhi.” – Thiên Diệp ôm chặt tiểu nam hài 3 tuổi, đây là con trai út của nàng, rất ngoan và hiểu chuyện, mỗi tội bám chặt nàng như sam làm ai đó khá tức giận.

- “Đình... nhi...” – Thiên Diệp chẳng cần xoay đầu lại cũng biết người vừa tới là ai, khóe môi khê giương lên.

Âm thanh rét lạnh thấu xương thổi ngang qua, tiểu nam hài núp trong ngực Thiên Diệp khê run lên một chút rồi trấn định, đôi mắt to tròn lóe lóe.

- “Phụ thân...” – Đình nhi vẫn ôm chặt Thiên Diệp, khê nghiêng đầu chào Phong Thừa Vũ.

- “Hừ. Xú tiểu tử, bỏ khuôn mặt con ra khỏi người mẫu thân ngay lập tức!” – Phong Thừa Vũ nổi máu ghen tị, chỗ ấm áp đó là của hắn a, mắc gì con trai hắn cứ tranh giành với hắn chứ. Hắn ao ước nương tử sinh ra một nữ nhi để hắn cưng chiều nhưng nàng lại sinh ra hai ôn thần, cả hai đứa con trai đều bám chặt nàng, đúng là không cho hắn tí mặt mũi nào cả.

- “Đình nhi không buông mẫu thân đâu. Mẫu thân là của Đình nhi. Phụ thân cứ đứng đó ôm cột là được rồi.” – Đình nhi dẩu miệng lên nói, đừng tưởng bé còn nhỏ mà không biết gì nha. Phụ thân luôn cho bé cùng ca ca sắc mặt không tốt, không phải là khó chịu bé cùng ca ca giành mẫu thân của người sao. Hừ. Ca ca bây giờ có tỷ tỷ xinh đẹp rồi, sẽ không tranh mẫu thân với bé nữa, bé chỉ cần loại bỏ chướng ngại vật là phụ thân này thôi.

- “Ôn con!” – Phong Thừa Vũ vừa mới lên triều về, đang tâm tâm niệm niệm muốn ôm nương tử thân ái thì bị giành mất, đã vậy còn bị đả kích trầm trọng. Lần này hắn nhất định phải đánh cho cái mộng nhỏ kia nở hoa mới thôi.

Thấy bàn tay phụ thân vừa gần chạm tới mình thì Đình nhi khóc thét lên.

- “Mẫu thân ôm ôm... Phụ thân khi dễ Đình nhi...” – Đình nhi mếu máo, nước mắt cứ thi nhau tuôn rơi, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên trông đến là tội nghiệp.

- “Chàng tính làm gì? Ta không cho chàng khi dễ Đình nhi đâu, tối nay chàng ngủ ở thư phòng đi.” – Thiên Diệp dù biết là con trai giở trò nhưng vẫn đau lòng khi thấy con khóc, nàng đành ủy khuất tướng công thân ái vậy.

- “Nàng... ta... ta đã làm gì nó đâu?” – Phong Thừa Vũ cũng mếu máo theo, khuôn mặt yêu nghiệt khổ sở nhìn nương tử thân ái đi xa. Mắt vừa nhìn cái đầu tròn nhỏ trên vai nàng thì tức đến run người. Ôn con kia đang đắc ý lẽ lười với hắn, đúng là không thể nuốt trôi cục tức này được mà.

Thiên Diệp biết tướng công đang cực kỳ ủy khuất, bảo đảm cái mặt sẽ xụ xụ không vui. Nàng lắc đầu cười, từ khi lấy nhau tới giờ đã được 7 năm rồi. Hắn càng lúc càng yêu thương nàng, càng sủng nàng lên tận trời, chẳng còn khắp nơi trêu chọc nàng nữa mà chính thức trở thành thê nô, tùy ý cho nàng khi dễ. Cúi đầu nhìn tiểu lưu manh sau khi khóc xong đang cọ cọ lau mặt vào áo nàng, Đình nhi ngáp một cái thật dài. Sáng nay dậy sớm bò lên giường của nàng, quấy phá một hồi nên giờ buồn ngủ đây.

- “Mẫu thân biết Đình nhi có suy tính gì đấy nhé. Lần sau không được tính kế phụ thân nữa, biết chưa?” – Thiên Diệp vỗ nhẹ lên mũi nam hài.

- “Đình nhi biết rồi mẫu thân.” – Đình nhi khả ái chu chu môi nhỏ nhắn, lòng thầm không phục, chỉ cần phụ thân biết điều một chút không tranh mẫu thân của bé thì bé sẽ không tính kế với phụ thân.

- “Ngoan, bây giờ thì ngủ một chút rồi trưa mẫu thân kêu dậy ăn cơm nhé.”

- “Vâng ạ.”

Đỗ dành con ngủ một hồi, Thiên Diệp thông thả đến thư phòng. Khóe môi không tự chủ nhếch lên một chút. Đã 7 năm, 7 năm nay nàng thành thực hơn trước nhiều lắm, chẳng còn phá phách đùa nghịch khắp nơi. Bây giờ cũng là mẹ của hai đứa nhỏ rồi, nàng dĩ nhiên là phải làm gương cho con. Vừa có hai đứa con đáng yêu cực điểm, vừa có trượng phu yêu thương mình hết mực, gia đình ấm êm hạnh phúc cùng nhau sống qua ngày, với nàng không còn gì hạnh phúc bằng. Gõ cửa vài cái rồi nàng đi vào thư phòng. Phong Thừa Vũ liếc mắt nhìn nàng một chút rồi cúi xuống làm việc, khóe môi hẳn không tự chủ xụ xụ đầy vẻ ủy khuất.

Mắt Thiên Diệp đầy ý cười, nàng dịu dàng ôm Phong Thừa Vũ từ phía sau, hôn nhẹ lên má hắn một cái. Phong Thừa Vũ thở dài trong lòng, hẳn càng lúc càng yêu nàng rồi, yêu tới mức ghen tị với cả con, yêu nàng nhiều đến nỗi không thể giận dữ được nàng, chỉ cần nàng nhẹ ôm, nhẹ hôn hắn một cái mà cả người hắn như mềm nhũn ra.

- “Chưa đủ. Lúc này nàng mắng ta làm ta thực ủy khuất, nàng cũng biết tiểu lưu manh kia gian trá tới mức nào mà. Ai mà tin được nó mới 3 tuổi cơ chứ.” – Phong Thừa Vũ trề môi làm nũng.

- “Thiếp biết, nhưng chẳng lẽ vạch mặt con? Đành để chàng chịu ủy khuất vậy.” – Thiên Diệp cười khổ.

- “Haizz... nàng thương tội nó hơn cả ta... Thật thương tâm a...” – Phong Thừa Vũ cọ cọ mặt vào bàn tay nàng, giọng tràn đầy ủy khuất.

- “Nào có, thiếp thương đều mà.” – Cái tên yêu nghiệt này, biết rõ nàng sẽ mềm lòng mà cứ làm nũng thế này sao nàng chịu nổi đây. Nhà có tới 3 yêu nghiệt làm nàng chẳng biết đứng về phía ai.

- “Vậy phải bù cho ta...” – Phong Thừa Vũ chớp chớp mắt vô tội, chu môi lên đưa lên sát mặt Thiên Diệp ý chỉ nàng hãy hôn hắn.

- “Thật là...” – Thiên Diệp khẽ day day trán nhưng cũng cúi xuống hôn nhẹ lên môi Phong Thừa Vũ.

Nàng vừa định dứt ra thì liền có một bàn tay ngăn cản, Phong Thừa Vũ chiếm thế chủ động kéo thẳng nàng vào lòng, ôm chặt lấy nàng thâm tình hôn. Nụ hôn sâu kéo dài cho đến khi Thiên Diệp sắp hết dưỡng khí thì hắn mới buông ra. Mặt Thiên Diệp đỏ bừng lên, đánh nhẹ vào người hắn. Phong Thừa Vũ đắc ý cười cười, vẫn tiếp tục ôm chặt nàng. Thiên Diệp ngồi trên đùi hắn, tay nghịch nghịch tóc hắn. Nàng chợt nghĩ đến việc quan trọng cần nói liền nhồm đầu dậy nhưng lại bị ai đó “vô sỉ” nhấn đầu nàng vào lồng ngực vững chắc. Nàng đành từ bỏ ý định ngồi dậy.

- “Tướng công...” – Thiên Diệp nhẹ giọng kêu.

- “Ân?” – Phong Thừa Vũ quăng công việc qua một bên, tay nhè nhẹ vuốt lưng Thiên Diệp.

- “Thiếp... đã lâu không ghé Chi Phần Lâu... Thiếp rất nhớ các tỷ muội của mình... Chàng có thể giành chút thời gian đưa thiếp đi không?”

- “Được. Nàng muốn thế nào ta cũng đều tuân theo. Chỉ cần nàng vui là được.” – Phong Thừa Vũ sủng nịch nheo nheo chiếc mũi thanh tú của Thiên Diệp.

- “Tướng công thật tốt, thiếp yêu chàng nhất.” – Thiên Diệp cười tươi ôm lấy Phong Thừa Vũ, môi hồng xinh xắn tự dâng lên. Hai người triền miên hôn đến quên trời quên đất, đến khi cánh cửa bị đẩy mạnh mới buông nhau ra.

- “Mẫu thân, mẫu thân. Ách...” – Phong Thiếu Khanh – Con trai đầu 5 tuổi của Thiên Diệp cùng Phong Thừa Vũ đi chơi về liền chạy vào thư phòng tìm nàng.

- “Khanh nhi, vào phòng phải biết gõ cửa chứ. Phụ thân đã dặn bao nhiêu lần rồi?” – Phong Thừa Vũ khẽ cau mày, tay không quên xoa lưng tiểu nữ nhân nào đó vì xấu hổ mà úp mặt vào ngực hắn.
- “Khanh nhi xin lỗi phụ thân, mẫu thân. Chỉ là... Khanh nhi đói bụng rồi...” – Phong Thiệu Khanh xin lỗi mà mặt không có chút ăn năn nào, còn rất hợp lẽ phải đòi ăn vì đói bụng.
- “Khụ... khụ... Để mẫu thân sai người dọn bàn ăn.” – Thiên Diệp vùng ra khỏi lòng Phong Thừa Vũ, xấu hổ chỉnh lại quần áo, đi vội qua người Phong Thiệu Khanh.
- “Vâng, mẫu thân.” – Phong Thiệu Khanh cười mỉm chạy theo nàng, lúc đi còn không quên nhếch khóe môi cười với Phong Thừa Vũ.

Biết ngay mà, hắn biết ngay mà. Con trai út của hắn là tiểu lưu manh còn thằng nhóc này là tiểu quỷ âm hiểm xảo trá. Đứa nào cũng muốn bức chết hắn. Tức không chịu được. Toàn đi phá rối hắn cùng nương tử thân ái trau dồi tình cảm. Hắn hận không thể mang hai ôn thần vứt đi.

Phong Thiệu Khanh ôm chặt cánh tay Thiên Diệp, thỏa mãn cười cười. Bé biết Đình nhi sẽ dễ bị mẫu thân dụ dỗ gạt sang một bên, đúng là chẳng được tích sự gì cả. Chỉ có bé ra tay thì mới tách được mẫu thân cùng phụ thân thôi. Tuy hiện tại bé đã có tiểu nương tử riêng ỳnh nhưng bé vẫn thích mẫu thân nhất a, đừng hòng lấy mất mẫu thân của bé. Đấu với bé, phụ thân còn non lắm!

Cùng nhau ăn bữa trưa, Thiên Diệp đề cập tới việc đi chơi sẵn tiện thăm người quen thì đều được hai đứa nhỏ đáp ứng. Phong Thanh Đình hào hứng cười đến híp cả mắt lại. Bé chỉ mới được đi thăm ông ngoại, bà ngoại cùng các a di thôi, bây giờ lại được đi xa nên thật vui a. Tay nhỏ béo múp cầm đùi gà đưa lên miệng cắn, khóe môi chảy ra mỡ dầu dính đầy miệng nhưng trông bé vẫn đáng yêu cực kỳ. Phong Thiệu Khanh thì chẳng chặc hơn, dùng đũa gấp đồ ăn rất bài bản, nói già dặn thì quả thật bé rất già dặn. Thiên Diệp cùng Phong Thừa Vũ cùng nhìn nhau cười, con của họ toàn là cực phẩm.

Cho người chuẩn bị đầy đủ quà cáp cùng hành lý, một nhà bốn người liền ăn vận đơn giản cùng cưỡi ngựa tới Chi Phấn Lâu. Trên đường đi tràn ngập tiếng cười, hai đứa con cũng rất ngoan và biết nghe lời, không hề chạy lung tung vì thấy những thứ mới lạ mà triệt để nắm chặt hai tay Thiên Diệp. Phong Thừa Vũ tuy tức tối vì bị ra rìa nhưng vẫn ngậm bồ hòn làm ngọt. Hắn âm thầm chờ đợi đến ngày lũ ôn con này lớn, hắn sẽ tống bọn chúng đi xa xa một tí học tập này nọ, tuyệt không cho trở về phá hư tình cảm của hắn cùng nương tử.

Khi cả gia đình tới nơi thì mới biết Vân Mộc Lăng đang đi du lịch, tất cả công việc ở Chi Phấn Lâu đều giao lại cho con trai nuôi. Thiên Diệp hối tiếc không thôi. Nàng đành để quà cáp lại nhờ người chuyển giao cho Vân Mộc Lăng sau. Một nhà bốn người nhân dịp này cũng đi du lịch khắp nơi. Thăm thú danh lam thắng cảnh, hưởng thụ hương vị thơm ngon đặc trưng của mỗi vùng miền khác nhau. Đây mới thật sự là hạnh phúc, hạnh phúc tuy thật đơn giản nhưng với Thiên Diệp, nàng chẳng cần gì hơn gia đình của mình. Trong lòng nàng cũng thầm cầu mong cho tất cả tỷ muội mà nàng từng gặp, từng yêu thương đều được hạnh phúc như nàng lúc này. Chỉ cần thế thôi là nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Vừa thất thần suy tư thì nàng đã bị một cái hôn thâm tình lên trán làm tỉnh dậy, khẽ ngẩng đầu nhìn trượng phu, bắt gặp ánh mắt sủng nịch của hắn dành cho nàng, Thiên Diệp nhẹ nhàng cười. Và quan trọng hơn tất thấy mọi thứ, luôn có một người sẵn sàng làm tất cả vì mình, yêu thương mình, chiều chuộng mình... chỉ cần thế thôi là đủ. Ta vĩnh viễn yêu chàng... Phong Thừa Vũ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-manh-vuong-phi-pk-yeu-nghiet-vuong-gia>